

ประชุมกลอนนิราศต่าง ๆ ภาคที่ ๑

นิราศสุนทรภู่ & เวียง

มหาอำมาตย์โท พระยานรนิติบัญญัติ
ปช, ปม, ทจว, ฯลฯ องคมนตรี

กรรมการศาลฎีกา

พิมพ์เมื่อเป็นพระยาอินทจิงช้า

๖
ขกญ พ.ศ. ๒๔๐๖

12/07/2565
พิมพ์ที่โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร

คำนำ

มหาอำมาตย์โท พระยานรเนติขันธ์ชาภิจ (ลัก
เศรษฐบุตร) ปช, ปม, ทจว, ๗ ล ๗ ของมนตรี
ได้รับพระบรมราชโองการดำรัสสั่งให้เป็นพระยาอินชิ่งช้า
ในยกุณ พ.ศ. ๒๔๖๖ นี้ มาแจ้งความยังหอพระสมุด
วชิรญาณสำหรับพระนคร ว่าจะใคร่พิมพ์หนังสือมิตรพล
แจกแก่ผู้ช่วยงารตามอย่างเช่นพระยาอินชิ่งช้าก่อน ๆ
ได้เคยทำมา ขอให้กรรมการหอพระสมุด ฯ ช่วยเลือก
หาเรื่องหนังสือแลจัดการพิมพ์ให้ตามประสงค์

ก. เมอบทหลวงมา นายพลโท พระยาวิชิตรวงศุขุมิไกร
ราชองครักษ์ (ม.ร.ว. สัทธา สุทัศน ฅกรุงเทพ) เป็น
พระยาอินชิ่งช้า ได้พิมพ์หนังสือประชุมกลอนนิราศของ
สุนทรภู่ แจกแล้วภาค ๑ เป็นนิราศ ๔ เรื่อง ยังเหลือ
กลอนนิราศของสุนทรภู่อยู่อีก ๔ เรื่อง ซึ่งสมควรจะ
พิมพ์แจกต่อในขั้น ข้าพเจ้าจึงจัดหนังสือประชุมกลอน
นิราศของสุนทรภู่ ๔ เรื่อง คือ นิราศอิเหนาเรื่อง ๑

นิราศพระแท่นดงรังเรื่อง ๑ นิราศพระประธมเรื่อง ๑

นิราศเมืองเพชรเรื่อง ๑ รวมกันเป็นประชมนิราศกลอน

ต่าง ๆ ภาคที่ ๒ พิมพ์ให้พระยานวณัติ ๆ แจก

เมื่อพิมพ์ประชมนิราศต่าง ๆ ภาคที่ ๑ ให้

พระยาวิจิตรวงศ์ไชยโกศล บกกลานนี้ ข้าพเจ้าได้แต่งคำ

อธิบายว่าด้วยหนังสือนิราศไว้ข้างต้นสมุด และได้อธิบาย

ถึงนิราศของสุนทรภู่ ซึ่งพิมพ์ในสมุดเล่มนี้ทั้ง ๔ เรื่อง

คือ นิราศเมืองแกลงเรื่อง ๑ นิราศพระบาทเรื่อง ๑

นิราศภูเขาทองเรื่อง ๑ นิราศวัดเจ้าฟ้าเรื่อง ๑ ไว้ด้วย

แล้ว ไม่จำเป็นจะต้องอธิบายซ้ำอีกในเล่มนี้ จะอธิบายว่า

แต่ด้วยนิราศของสุนทรภู่ ซึ่งพิมพ์ในสมุดเล่มนี้ต่อไป

นิราศของสุนทรภู่ผิดกับนิราศของผู้อื่น ทั้งกลอนที่

แต่งดีกว่าผู้อื่นโดยมากแลกระบวนความ นิราศของผู้

อื่นมักจะกล่าวถึงแต่ข้อตำบลในระยะทางที่ไป ประกอบ

กับพรรณนาว่าด้วยเรื่องสังวาส แต่นิราศของสุนทรภู่

มักเล่าเรื่องราวต่าง ๆ แลกล่าวถึงประวัติของตนเอง

ค

ไว้ด้วยทุกเรื่อง
แต่ตั้งทีหลัง
แฉะในเวลาที่แต่งนั้นฐานะของสุนทรภู่เป็น
อยู่อย่างไร

เรื่องประวัติของสุนทรภู่ ข้าพเจ้าได้เรียบเรียงไว้
โดยพิสดาร ได้พิมพ์แจกครั้งเมื่อทำบุญอายุครบ ๖๐
แต่ปกกลายเป็นแล้ว จะนำแต่ใจความมากล่าวพอให้ทราบ
ตำนานนิราศของสุนทรภู่ ที่พิมพ์ในสมุดเล่มนี้ คือ
สุนทรภู่ขึ้น
เป็นเจ้ายทเจ้ากลอนแสดเป็นคนคนองมาแต่หนุ่ม เมื่อใน
รัชกาลที่ ๓ ลงไปเยี่ยมบิดาที่เมืองแกลง ได้แต่ง
นิราศเรื่องเมืองแกลงเป็นนิราศเรื่องแรก ต่อมาเมื่อ
กรมพระราชวังหลังทิวงคต สุนทรภู่ไปเป็นมหาดเล็ก
อยู่กับพระองค์เจ้าปทุมวงศ์ พระโอรสในกรมพระราชวัง
หลัง ซึ่งทรงผนวชอยู่วัดระฆัง ฯ ตามเสด็จพระองค์
เจ้าปทุมวงศ์ไปพระพททบาท ได้แต่งนิราศพระบาทอีก
เรื่อง ๓ ต่อมาถึงรัชกาลที่ ๒ สุนทรภู่เข้าทำราชการ

ใต้เป็นที่ชุมนุมทรโหวหารอยู่ในกรมพระอาลักษณ์ พระ
 บาทสมเด็จพระ ๗ พระพุทธเลิศหล้านภาลัย ทรงพระเมตตา
 ชยเลี้ยงมาตลอดรัชกาล สุนทรภู่ศิริราชการ จึงหา
 ใต้แต่งนิราสเรื่องใต้ในรัชกาลที่ ๒ ไม่ ถึงรัชกาลที่ ๓
 สุนทรภู่มีความผิดถูกถอด ไม่มทพงจึงออกบวช เมื่อ
 บวชอยู่นั้นขึ้นไปกรุงศรีอยุธยาครั้งแรก แต่งนิราส
 ภูเขาทองเรื่อง ๑ ต่อมาขึ้นไปกรุงศรีอยุธยาอีกครั้ง ๑
 แต่งนิราสวัดเจ้าฟ้า (แต่งเป็นล้านวนเฉรพัฒนัยตร
 ที่ไปด้วย) นิราสที่กล่าวมาทั้ง ๔ เรื่อง ใต้พิมพ์ไว้
 ในประสมนิราสกลอนต่าง ๆ ภาคที่ ๑ แล้ว ส่วนเรื่อง
 ประวัตินั้นที่แต่งนิราส ๔ เรื่อง ซึ่งพิมพ์ในสมค
 เล่มนั้น ใต้ยืนยันว่าเมื่อสุนทรภู่อยังบวชอยู่ พระองค์เจ้า
 ลักษณานุกอง พระเจ้าลูกเธอในพระบาท ๗ สมเด็จพระ
 พระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดทรงสักการา หาสุนทรภู่ไป
 บอกสักการาแต่ยังเป็นพระ แล้วทรงพระเมตตาอดทนน
 ต่อมา สุนทรภู่ใต้แต่งนิราสอิเหนาเรื่องที่พิมพ์แรกใน

สมเด็จพระเอกเจ้านครราชสีมาคุณ แล้วลัก
ออกมาเป็นชายอยู่ในกรม แต่อยู่ได้ไม่ช้า พระองค์เจ้า
ลักษณคุณสนพระชนม์ สุนทรภู่สนิทพงศกยากอีก
ครั้ง ๑ เวลาตกยากครั้งนั้น อาศรัยเพื่อนไปเที่ยว
พระแท่นดงรัง จึงแต่งนิราศพระแท่นดงรัง ซึ่งพิมพ์เป็น
เรื่องที่ ๒ ในสมุดเล่มนี้ ต่อมากรมหมื่นอภัยสุรัสวดีเทพ
พระราชธิดาในพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว
ได้ทรงหนังสือพระอภัยมณีที่สุนทรภู่แต่งไว้ ไปรุด สั่งให้
สุนทรภู่แต่งต่อถวายอีก แลทรงเกอหนนสุนทรภู่ต่อมา
ในตอนนั้น พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อ
ยังดำรงพระยศเป็นสมเด็จพระเจ้าน้องยาเธอ เจ้าฟ้า
กรมขุนอิศเรศรังสรรค์ ก็ทรงเกอหนนสุนทรภู่มาด้วย
อีกพระองค์ ๑ ในสมัยเมื่อสุนทรภู่ได้พงพระบาทสมเด็จพระ
พระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว แลกรมหมื่นอภัยสุรัสวดีอยู่นั้น
ไปนมัสการพระปฐมเจดีย์ จึงแต่งนิราศพระปฐม
(ที่ถูกควรจะเรียกว่านิราศพระปฐมเจดีย์) ซึ่งพิมพ์เป็น

เรื่องที่ ๓ ในสมุดเล่มนี้ ครั้นกรมหมื่นอภัยสรสคาเทพ
 สุนทรภู่ได้ พังแต่พระบาทสมเด็จพระปิ่น
 เกลาเจ้าอยู่หัวพระองค์เดียว ได้ ยินว่าทรงรีบไปเลี้ยง
 ไว้ที่พระราชวังเดิม อยู่มาเมื่อถึงให้สุนทรภู่ไปหาตั้ง
 ของที่เมืองเพชรบุรี สุนทรภู่จึงแต่งนิราศเมืองเพชรบุรี
 ซึ่งพิมพ์เป็นเรื่องที่ ๔ ในสมุดเล่มนี้ เป็นนิราศเรื่อง
 ที่สุดของสุนทรภู่ เพราะต่อมาอีกไม่ช้า ถึงรัชกาล
 ที่ ๔ พระบาทสมเด็จพระปิ่นเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงตั้ง
 สุนทรภู่เป็นท้าวพระสุนทรโวหาร เจ้ากรมพระอาลักษณ์
 ฝ่ายพระบรมราชวัง ได้ความสละขมาจนสิ้นชีพ เมื่อ
 ปีเถาะ พ.ศ. ๒๓๘๘ มีนิราศของสุนทรภู่อยู่อีกเรื่อง ๑
 คือนิราศเมืองสุพรรณบุรี สุนทรภู่แต่งเมื่อยังบวชอยู่
 ที่มีได้เอามาพิมพ์ในสมุดเล่มนี้ เพราะแต่งเป็นโคลง &
 ไม่เข้าชุดกับเรื่องอื่น ๆ ที่แต่งเป็นกลอนสุภาพ เรื่อง
 ตำนานนิราศของสุนทรภู่ มีดังกล่าวมา

12/07/2565

ณ

หวังใจว่า ท่านทั้งหลายได้รับหนังสือที่พระยานรนิติ
บัญญัติแจกคราวนี้ จะยินดีแลพอใจอ่านทั่วกัน.

ที่ ๑๖ ราชบุรณ สภานายก

ขอพระสมุทวชิรญาณ

วันที่ ๑๐ มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๖

เรื่อง

พระบาท

สมเด็จพระ

เจ้าคณะ

วัด

พระ

พระ

พระ

นิราศอิเหนา

๑ นิราศร้างท่างเหเสนหา ปางอิเหนาเคว้าสุด
ถึงขมขยา พระพายพาพัดน้องเที่ยวล่องลอย ตกลง
เหลียวเปลียวเปล้าให้เหงาหึงม สุธลปริมเขยมเหยาะ
เผาะเผาะผอย ไชยยืนค้ำน้ำค้างลงพร่างพร้อย น้อง
จะลอลมขนไปหนใด ฤาเทวันขึ้นฟ้ามาพาน้อง ไป
ไว้ห้องช่องสวรรค์ที่ชั้นไหน แม้นน้องน้อยลอยถึงชั้น
ครึ่งคี่ไตร สหัตถ์นัยจะช่วยรับประคองประคอง ฤาไปปะ
พระอาทิตย์พิศวาส ไปร่วมอาสน์เวชยันต์ผืนผยอง
ฤาเมขลาพาชวนนวลลอลอง เที่ยวลอลองล่องเลียบฟ้าชม
สาคร ฤาไปริมหิมพานต์ชานไกรลาส บริเวณเมรุมาศ
ราชคิงขร ฤาจะออกนอกเนมินท์อิสินธร เที่ยวลอลอยร้อน
รอบฟ้าภำโดย ไฉลมแดงแสงแตกจะแตกต้อง จะมัว

12/07/2565

หมอ มิ่งขวัญจะหวั่นไหว จะคืนหมอกออกเมฆวิเวกใจ
 นี้เวรโทษเกิดสวาทให้คลาศคลา พระผ้นแปรแลรอบขอบ
 ทวีป เห็นแต่กลับเมฆเคลือนเกลือนเวหา จะแลดู
 สร้อยต้นสนธยา จะดูฟ้าฟ้าคล้าให้รำจวญ ผันวิโยค
 ไคกเคร่าเข้าในห้วง เห็นแท่นทองที่ประธมภิรมย์สงวน
 ไม่เห็นนุชศุกระทรงพระองค์ชวัน สหอยพวนทิวไทย
 ทวยโรยแรง ยลยี่กู่เป่าเสว้าสลก ระทวยทศทอก
 ทบชบกรรแสง โอ้สีกแสนแค้นอารมณ์ด้วยลมแดง
 คุเหมือนแกล้งพิศไปให้ ไกลทรวง เลียบกายเอี้ยเคยแอบ
 แอบสนิท ถึงชีวิตวอดวายไม่หายท่วง ไข่น้องนช
 บยขาดภาควง พี่เปล่าทรวงทรวงตั้งจะพิงโถม ไข
 โพล่เปลเวลาปานฉนี้ เคยเข้าที่พี่เคยไต้เซยโถม เห็น
 แก่ห้องน้องน้อยลอยโพยม ยามประโคนมีผู้ล้มเจ้า
 ปลื้มใจ โอ้เขนยเคยหนุนยังอุ่นอ่อน แค้น้องน้อยลอย
 ร้อนไปนอนไหน ยี่ภู่เอี้ยเคยชิตสนิทใน วันนั้นไกล
 กลอยลวาทษนาถนอน โอ้ วินวินกลั่นนวลยังทวนหอม

เคยถนอมแนบทรงดวงสมร ยิงรณรณชนใจอาไโดยวอน
 สอนอนอารมณ์ระทมทวิ จนมองค้ายาหิงหงระทม
 ยิ่งเศร้าซึ้งโคกกาถยาหิย ไช้ยามอยู่คหาเวลานี้ เคย
 พาที่ทอกประทัยไว้กับทรง ไล้ออกเอ๋ยเคยอุ้นลมุน
 ลม่อม เคยโอบอ้อมอ่อนตามไม้ห้ามหวง ยิ่งเคลิ้ม
 เคลื่นเช่นประทุมกระพุ่มพวง เคยแนบทรงไต่ยาสน์
 ไม้กลาศคล้าย จนเคลิ้มองค์หลงเซยเรนยพนน
 ถนอมอุ้นแอบประโลมว่าโฉมฉาย ครันรู้ดีกตักถน
 สอนอาย แสนเสียดายสุคระกินดินชวน เห็นสิ่งของ
 นองนชยั้งสิดเศร้า พระไทยเฝ้าเคลิ้มโคล้ดิ่งไผ่น
 ยิ่งว่าภุกตรกตราขังจาบัลย สุกจะกลั้นรับออกนอก
 บรรพต พินิจจันทร์วันเพ็งชนเปล่งแสง กระจ่างแจ้ง
 แจ่มวงทั้งทรงกลด สัพเสยงเคียงพร้อมน้อมประนต
 พระเลขวลคแลแสงคเแสงเกอน คุแก่งก่อต่อเตาเห็น
 เจาคาลัย เขม้นหมายมุ่งไปก็ไม้เหมือน เห็นเงาไม้
 ใหวหวนให้พนเพื่อน จนเคอนเคลอนคลอยพาให้อาวรณ์

เห็นสระศรีทศเคยมาประพาศ รัตตะยศอกดวงบัวหลวง
 สลอน ลมว่าเพยเซยชายกระจายจร หอมเกสร
 เสาวคนธทีหล่นไวย ไฉรินรินกลิ่นยหงาสดาหมัน
 เหมือนกลิ่นจันทน์เจอนวลให้หวนไทย หอมยหยสุกรม
 ดอกยมไทย พระพายไชยเฉอยชนยนต์ลง ไฉทน
 คีลาเคยมานั่ง เห็นขยลลิ่งกแลวยงนกรำกถึง ค
 เงามเขาเงาไม้พระไทรชง เสียงหงหงผงรวงเผ่าหวง
 รัง จึงหรือหรือกึ่งไทรเรไร้อง แว่วว่าน้องนิกเสียว
 พระเหลียวหลัง เห็นน้ำพคคันตรงขยลลิ่งก เคยมานั่ง
 สรงชลทยนเคียง เจ้าสร้งควยช่วยพิสขของ แต่หน้า
 ต้องถูกนี้คักหวัดเคียง ไฉรินรินชนเซยทเคยเคียง
 พระทรวงเพียงเผ่าร้อนถอนฤไทย ทกเงอมเขาเหงา
 เจียบเซยขสงัก ไยไม้กวัคแกว่งกึ่งประวียงไหว ยเยือก
 เย็นเด่นหญ้าพนาโดย ยิงเยือกในทรวงชำระยำเย็น
 เทยวรอยสระประทุมาสดาหมัน เคยเห็นขวัญเนตรที่
 ไหนักไม่เห็น 12/07/2564 ชลในยไหลชกตกกระเซ็น ยิงเยือก

เย็นหยกขยงกลนนำตา จนตกคินรินรินกลนกุหลาย
 คลิงเหลียวเลียวชายอาบนาศา เหมือนปร่างทองนึ่ง
 นุชบุษบา ฤกษ์กลับมายืนแฉ่งอยู่แห่งใด เทียวตุทาว
 เปล่าเปลียวเลียวสกุ้ง จนจวนรุ่งรางสว่างไสว
 หนาวน้ำค้างพร่างพรมพนมไพร ทวงดอกไม้บ้านแย่ง
 รัยแสงทอง หอมมณฑกาศารภักคอกยี่หุบ บ้างร่วงหุรบ
 ถูกอุระพระชนอง ภูมิวินวินอ่อนมาร์อ่อนร้อง อาบ
 ลอองเกลศรจรรยา จนแจ่มแจ้งแสงสว่างนภา คิพิน
 ถอนส่อนอาไโดยพระไทยหาย คว้าหาว่าแสนแค้นพระ
 พาย ไม่พาสายสวาทคินมาสนใจ จำระตามทรา
 ชมทางลมพัด เมื่อจะพลัดตกลงที่ตรงไหน คำวิห
 พลังทางสท่อนถอนอุไทย ให้เตรียมพลสกลไกร
 จะไคลคลา จึงแปลงนามตามกันเป็นขันจเห็รจ จะ
 เทียวเตร็จเตรวไนไพรพฤกษา พลังอุ่มองค์ยาหัย
 วิยะคา ขนรถแก้วแววฟ้าแล้วฟ้าไป พระเหลียวตุ
 ภูผาสตาหมัน ที่สำคัญคฤหาเคยอาไครย จะแล

ลายนบขบแค้นไป จะมีไต่มาเห็นเหมือนเช่นเคย เสีย
 แรงแต่งแปลงสร้างจระรังเวศ ค่อยอยู่เด็กแผ่นดินผา
 หาเอ๋ย ไ้มิ่งไม้ไพรพนมเคยชมเชย จะแลเลย
 ลับแล้วทุกแนวเนิน ไ้หนักเอ๋ยเคยพากันมาจับ จะแล
 ลับฝูงนกระหกระเหิน ไ้เข้าสูงฝูงหงส์เคยลงเดิน
 เคยเพลิกเพลินพิศวงด้วยหงส์ทอง จะเรีสร้างห่างหงส์
 ไปดงอื่น ทุกวันคืนค่ำเช้าจะเครำหมอง ไ้กัน
 กิ่งมิ่งไม้เรไร้อง ประสานซ้องเสียงก้องวิ้งเวง ไ้
 เคยพงคร้งนมาวิยาก ต้องพลัดพรากเพราะว่าลมทำ
 ช่มเหง แม้นพบเห็นเป็นทิวไม้กลวเกรอง จะรำ
 เพลงกฤษดาณัฐสังหารลม น้ใจไม่เห็นด้วยเป็น
 เคราะห์ มาจำเภาะพลัดค้เคยส้สม ยิ่งสุกแสนแค้น
 ชาติค้ออารมณ์ จะแลชมอนอื่นไม่ชื่นใจ แต่จำเป็น
 เกนหลงมากงด้วย ต้องช้ช่วยชมพาพฤษยาไสว กรด
 กระดินอินจันทร์พรรณไม้ มีดอกใบก้านกิ่งขนพร่ง
 เพรียว บ้างแก่อ่อนช้อนช้อบสลับส้าง บ้างสคสร้างส้

ชุ่มชุ่มเขียว ที่ตายคอดหน่อหนุ่^๕นุ่น^๕เรียว เถาวัลย์
 เกี้ยวออกคิ่งเหมือนชิงช้า พระชวนพลอดคอกน้อง
 ประคองอุ้ม ให้ชมเพลินเกินมุงมุงาหระ ย่ำประเทศ
 เขตแคว้นแดนชวา อินทผาลำชুমสลุมพัน โกฎศำ
 จำยาคะตงอรุ่น สหัสศคุณเข้าระคนย่นย่ำหนั้น สลา
 สล้างนางแย้มเข้าแกมกัน ทยุ้าฝวันฝรั่งเรียงขึ้น
 เคียงตง โกฎกระวานกานพลุดระบัค กำจายกำจัท
 สารพันต้นต้นหยง หอมระรินชวนใจที่ในตง พฤกษา
 ทรงเสาวคนธ์คิ่งย่นย่ง ทัพพะรายรายรายล้วนทราย
 อ่อน เข้ากงคอนเลียขเกินเนินก उन्हง เทียนยหว่า
 ขำผ่นส่งกล่นพ่ง สมสั้มกึ่งโกฎุฟ้าการบูร คิคถิ่งนุช
 ขุษขานจาเอัย มิไค้เซยชมสขายมาหายสญู ยิงโคก
 เสียวเหลียวหาให้อำตร ยิ่งเพิ่มภูลพิควงในคงแดน
 ภิเล็ขนางนกดงนางเหมือนอย่างเล็ข เคยช้วนเจ็ขรอยมิ
 อยุทแชน เห็นมุนางกล้างพนมนกชมแทน ลม้ายแม่นัน
 เหมือนเหมือนจะเยอนยม มะปร่างคั้นผลอย่างพระ

ปรางน้อง น้ำเนตรคลอกลอคล้อยย้อยหทัยหิม
 ๗ ฝนอารมณ์ชุ่มพลบต้นทวยทิม ขนรอบริมหว่างเขาลำเนา
 เนิน พนมมาศลาคล่เย็นเคียนคลิบ บ้างสูงลิบลอยแหงน
 เปนแผ่นเนิน บ้างทมนันทนเทิ่งเป้นเชิงเทิน เปนกรอก
 เกว็นโกรกกรวยลำห้วยธาร เลี้ยงสินธุคั่นลั่นพิภก
 สที่้านสทกโถมฟาดฉาดฉาดฉาน ที่น้ำโจนโชนพั้งคัง
 สที่้าน บ้างพู่ชานสาคสาขสุหรัยริน คั่นถึงนุชขุขยา
 แม้นมาเห็น จะลงเล่นลำธารระหารหิน ผ่องปลาทองท่อง
 ไล่ไล่มีไคลกิน กระตักคั่นคางตามกระบวน ปลา
 ๘ เนื้ออ่อนอ่อนกายขนว่ายเกลือน ไม่อ่อนเหมือนเนนอง
 ประคองสงวน ปลานवलจันท์นั่นก้งามแต่นามนวล ไม่
 งามชวนชื่นเช่นระเก้นดวง พลากรยับพิชขั้บรรณกำหนด
 แสง ทุกหล้าแหล่งลำเนาภูเขาหลวง ไม่ประสยพบ
 เห็นให้เย็นทรวง ให้เหงาง่วงเงียบเหงาเศร้าพระไทย
 ๙ ถึงพลมากจากมิตรแต่จิตรเปลี่ยว เหมือนมาเดี่ยวคัง
 ๑๒/๐๗/๒๕๖๓ จะพาน้ำตาไหล เห็นนกหกผลกโชนโจนจับไม้ บ้างฟู

ไซ้ บักทางต่างต่างกัน นกกระตัวคลวิเคลียตัวเมียบ่อน
 เหมือนขวัญอ่อนแอบประทบพรบขวัญ บ่อนสลาพาชน
 ทุกคืนวัน มาจากกันกรรมเอ๋ยไม่เคยเป็น เห็น
 นกเป่าคล่าค้เขาชชน ถอนสอนเหมือนไม่พอใจเห็น
 พอเวลาสายฉหวนเย็น นกยงเล่นลมเพลินบนเนิน
 เคียน บ้างเียงอกหักทางก้อกางบก แผลกผลัก
 เลยวลักควักควียน บ้างย่างย่องจ้องประจงทวงเวียน
 ออกกลางเคียนต้นขวิดทูกวักกราย คิดถึงไปไซ้บน
 ไคยลสมร เมอทอดกรพอนวำบ่าถวย ไอ้อาภัพ
 ลับนชสค์เสียดาย สอนอายมยุราให้อาวรณ์ เห็น
 เขาเขี้ยวเคี้ยวโคคล้วนโสศสง แต่ล้วนฝูงหงส์จับ
 สลัดสลอน หงส์ก้งามตามอย่างเพราะหางอน เป็นค้
 บ่อนปลกปลักนชิตชม อรหันันหน้าเหมือนมนษย์ บก
 เหมือนครุฑควยเท้ามเฝ้าผม พวกม้าเหมยวเทยวเกิน
 เนินพนม ลูกเด็กลุ่มลากจงเหมือนฝูงคน เหล่าเลมา
 เงาะขาคลาอยู่ เทยวกันบุเขยวบาผลาผล สิ่งโตกัน

12/03 2565

ลงกลั้วกลอ บึงเขื่อนย่อเสี้ยวทรงงให้ร่วงโรย ชนน้อยห้อย
 ไม้เรียวร้อง เสียงแซ่ซ้องเริ่มรวเรียกผิวไวย เหมือน
 ออกพักถวิลให้คืนโคย ลห้อยโหยหานางมากกลางไพร
 พระสุริยวงศ์ลงล้วยยับคำ ถึงแนวน้ำเนินผาทุกษาไสว
 หยกล้านักพักพลสกลไกร พระเนาในรถของกษัตริย์ชยา
 ถนอมแนบแอบของค้หลงหนึ่งหริศ ให้บรรรมโศมนัส
 ในวิธา ต้องจากวังครึ่งนี้เพราะพิพา พระน้องมา
 อ่างว่างวังเวงใจ นอนเถิดหนายาหทัยพิระกล่อม งาม
 ละม่อมมิ่งขวัญอย่าหวั่นไหว คิริขอบชชยเคียงเหมือน
 เวียงไชย อัยรมไม่เหมือนข่าสาทราชวัง เคยดำเนินยง
 เลียงนางสว่างค้ให้ มาฟังเรไรแซ่เหมือนแตรดังซ้ เคย
 มีสัตว์รกรกนั้นขบขลลรัก มากำบังใบไม้ ในไพรวัน หนาว
 นาค่างกลางคนสอสนออัน จะกางกรกอกนอองประคองขวัญ
 เอาดวงการาระยัยกัษพระจันทร์ ค่างซ้อชั้นชวาลาระย้า
 ย้อย จักกรจันหวั่นแว่วแจ้วแจ้วเสียง ค่างลำเนียงชัย
 ครวญหวนละห้อย พระพายเอ๋ยเซขมมากคองพระน้องน้อย

เหมือนนางคอยหมอบกราบอยู่งานพัก ใ้เวลาปาน
 คนเจ้าพี่เอ๋ย ภาระไรเลยแล้งยับเขยิบสังค ำนำ
 ค้างเผาะเหยาระเป็นกระเซ็นซัค คักสังคักวงจิตรจง
 นิทรา พระขวัญเอ๋ยเคยนอนอย่าร้อนเร่ ไปว่าแห้ว
 หว่างไม้ ไพรพฤษยา ขวัญมาอยู่สู่ที่พระพี่ยา พระ
 มารดาบิฑุเรศนิเวศน์เวียง พระขวัญเอ๋ยเคยแอบแนบ
 ถนอม มาฟังกล่อมกลอนเพราะเสนาะเสียง ใ้แรม
 ล่วงดวงเคือนกเลือนเอียง พิศเพียงพิศตร์แฝงพิลึก
 แผลงบัง ขบขายาหย้เจ้าพี่เอ๋ย ช่างลอบเลยดิยดับไม่
 กลับหลัง เม่ออ้อมออกนอกเขตรนิเวศน์วัง พระน้องนึ่งรอด
 ทรงทศกรวิม พี่ยอกเข้าเข้าซิมแต่โกธ สอนโอยชู
 โอยชูเอี่ยมเส่งขมหมิม อยู่ใกล้เคียงเพียงเอ๋ยได้
 เชยซิม ถนอมนิมเนอน่วมร่วมฤไทย พระคววญ
 คร่ำรำภาจนคักเงย เป็นระเอียบหย่อมหญ้าพฤษยา
 ไสว สงบเสียงสังสัคสังคักไพร ทกกอกิ่งมิ่งไม้
 พระไทรครม 12/07/25 55 สุมาลัยขานกลั่นระรินรน ในเที่ยง

X/2

ไม่ไยตยอนงแต่ซังตาย แม้นแก้วหายไต่ขี้คไม่ทศเทียบ
 แม้นมีเหมือนเพอนเซยทีเคยซิค ไม่ขอคิกนิกหน้ายละ
 ายเห็นยม แต่ปราไลไต่ถามตามธรรมเนียม ไม่และ
 เดียมเลยแสงวทุกแห่งไป ถึงเจ็ดเดือนคลอนคลาศ
 ปรหลาคแล้ว ไม่พบแก้วกลอยจิตพิศมัย จนพระรป
 ษบยอมเพราะตรอมใจ ทั้งนายไพร่พลนิกร้อนกำลัง
 จนลงทางร่วมทวยรัตน ที่ระคคิมรคาไปกาหลัง
 เห็นเขาเป็นเนินรุ่มพนมวัง ต้นคงรงครวกครนระรนเย็น
 ทธารถ่านาพทลัน เป็นช่องชั้นขี้ลลิ่งก้านั่งเล่น ผลา
 ผลหล่นกลากทายกระเด็น ดอกไม้เป็นดอกพริ้มหอม
 รัญจวน จะใคร่บวชสวคมนต์อยู่บนเขา เพราะแสงนเครั
 สคจะตามทรามสงวน แม้นมีตามความรักเฝ้าชกชวณ
 ให้ย่นยวนไปตามเพราะความรัก จะหิกอนชนหิกกจักไต่
 หิกฮาไลยนไม่หลตสคจะหิก สारพิคคคิชาคปรหลาค
 นิก แต่คคกรกนไม่ชากปรหลาคใจ จะสร้างพรตอกรัก
 หิกสวาท เผอจะชากข้อคคพิศมัย แม้นนองนชบขยา

นิกาโดย จะให้ ไปสู่สวรรค์ชั้นโสฬศ จึงหยุดทัพยั้ง
 ทั้งอาศรม รักษาพรหมจรรย์ด้วยกันหมด ปะตาปาอายัน
 อยู่บรรพต อล้าห้อยอาลัยก็ไม่คลาย ภาวนาว่าจะตั้ง
 ปลงสังเวช ก็หลับเนตรเห็นคู่มิร้าง จะสวคมนัดกัน
 ถูกไปผูกปลาย ก็กลีบกลายเรอรวาเป็นกล่าวกลอน
 คิดลงนุษยฆาออกมาหนึ่ง ขนบปลงก็เหลี่ยมผาน่าคิงขร
 พระตรวณ รำว่าด้วยอาวรณ์ หวังสมรเหมือนจะคลาศ
 ในชาตินี้ จะอล้าห้อยปะตาปารักษากิจ อวยอทิศผลผลา
 ดงยาห้อย จะเกิดไหนในจังหวัดขัตติ ให้เหมือนขกข
 ขลุ่ยต้องทำนองกัน เป็นเงินจามพราหมณ์ฝรั่งแลอังกฤษ
 ให้สนิทเสนหาคณาหงัน แม้นเป็นไทยให้เป็นวงศ์ร่วม
 พงศ์พันธุ์ พอโลกันต์ให้ได้อ้อยเป็นคู่ครอง ครั้นกรวด
 น้ำสำเร็จเสด็จกลับ เข้าห้องหับไทยให้พระไทยหมอง
 ทกเข้าคำรามกเฝ้าตรอกครอง จนขาดครองคราวสวาท
 นวาคเฮย ฯ

นิราศพระแท่นดงรัง

12/07/2565

นิราศพระแท่นดงรัง

๑ นิราศรักหักใจอาลัยหวน ไปพระแท่นดงรัง
ทั้งแต่ครวญ มีไค้ชวนขวัญใจไปด้วยกัน กว้ยอยู่
ห่างต่างบ้านนานนานปะ เหมือนเลยละลืมนชสค
กระสัน แต่น้ำจิตคิดถึงทุกคืนวัน จะจากกันทิ้งรัก
พระวิภพระวน ในขั้วอกนั้กษัตริย์ชุก ชตาตกต้อง
ไปถึงไพรสณฑ์ ลงนามนำวัดพระเชตุพน พัททช
ทนถอนใจครวไรจร เหลืออาลัยเหลือวหลังจะสั่งน้อง
เฝ้ามองมอ้งมั่งเขม้นไม่เห็นสมร เห็นวัดโพโลภา
สถาพร สว่างอนงามพร้งทุกสิ่งอื่น ไ้วัดโพเป็นวัด
กระษัตริย์สร้าง ไม่โรยร้างรุ่งเรืองทั้งเมือองสวรรค
แต่ตัวเรียมร้างนชสคว่าพวรรณ ลักกวันจะไค้คืนมา
ชื่นชม ขอเชิญเทพวิษามาระศรี อย่าให้มือนันตราย
เท่าปลายฝน ถึงคนอินชนแขงมาแต่่งลม ขออย่า

12/07/2565

พระคุณเคยเห็นเกล้าชาวยวี สามพระองค์ทรงชำนาญ
 ในการศึก ออกสื่อกราณรบไม่หลยหนี แต่ครั้งพวก
 พม่ามาราวี พระต๋อนค้แตกย้อย้อรา ทุกวันนม้แต่
 พระนามเปล้า พระผ่านเกล้านิพพานานหนักหนา
 เลี้ยกายองค์พงกระษัตริย์ช้คียา ชลนนานองเนตรสังเวช
 วัง แล้วหวนคึกถึงนชบั้งสคหมอง พี้ม้ไค้อย่ครอง
 เหมือนแต่หลัง จะร่วงโรยแรมร้างเหมือนอย่างวัง
 อนิจจจากมาอิงฮาไคย ถึงบ้านบยขันสนันคอง เขา
 หลอมทองเทถ่ายละลาบไคล ทรวงพรอนเหมือนหนง
 ทองในกองไฟ ทำกระไรร้อนร่าจะเบาบาง ถึงวคทอง
 ทองทาบอยู่ปลายเปล่ง พี้แลเลงเนอทองยังหมอง
 หมาย คิคไคถึงแหวนทองของน้องนาง เคยสำอางไค
 อดคปรระกวดกัน พี้เคยขอแหวนยอคน้องถอดคให้ มา
 สอดคไคนี้วขวิแล้ววิขวิญ ไค้อกเคี้ยเคยขนทุกคินวัน
 คิคถึงขวิญในยนาให้ววรรณ์ มาถึงวคค้พะชาวให้
 เคว้าสร้อย นาวาลอยล้วยไปไคลสมร พี้ล้ากดิน

โศกานาทร สที่อันถอนจิตใจไม่สลาย ถึงตำบ
 ยางระมาคอนาถจิตร เหมือนพคึกมุงมาคสวาทิหมาย
 ก็ไต่สัสมนของประคองกาย แล้วกลับกลายพลัดพราก
 ไปจากทรวง มาถึงวัดไก่อ่เตยยังเลี่ยจิตร พนงคิ
 เลี่ยตายไม่หายห่วง ยิ่งแลล้วยแก้วตาสาควง ครรโล
 ล่วงล่องลอยนาวามา มาถึงวัดพิกุลให้ขุนขึ้น หอม
 วรรณดอกดวงพวงขยผา ดอกพิกุลหล่นกลาตกทาศ
 ถานองมาเห็นจะเก็บไว้วรชยกรอง นำถนอมหอมกรุ่น
 พิกุลเอ๋ย แมลงภู่เซยคลึงเคล้าเป็นเจ้าของ แต่ตัว
 เรามิไต่อยู่เป็นค้ครอง ทิ้งให้น้องโหยหนอยู่คนเดียว
 สักเมื่อไรจะไต่กลับมารัชชวณ เห็นหลายวันยังจะไป
 ถึงไพรเขี้ยว เป็นทุกขถนองยิ่งจริงจริงเจี้ยว พัก
 เปลี่ยขวเปล่าใจอาไลยครวณ คุเพื่อนกันทีเขามาเป็น
 ผาศุก ไม่มีทุกขที่คณาพฤษาสวน บ้างก็ชชมพวง
 มะม่วงพรวน บ้างก็ชวนชักชให้พศ เห็นตนไม่ช
 พองกับนอกรัก เพื่อนเขาทักถูกชอให้ครอหุ พกมหนา

นิ่งเฉยไม่เงยตูด กลัวเขารู้เรื่องอาจจะฉาวไป เห็นไม้
 โคกเป็นคอกออกกระทะ โคกปะทะสองซ้าจะทำไฉน
 ให้อโคกต้นเข้ระคนกับโคกใจ ทำอะไร โคกเราจะเขา
 ลง เห็นทงรักริมคลองทั้งสองฟาก ยิ่งรักมากมัว
 จิตรพิศวง พริกกอดรักจырรักปรทรวง รักจนหลง
 เหลือรักหนักอวรา เห็นรักหักเหมือนรักพิเวศร้าง จะเว
 ว่างเซยชิตขนิษฐา ยิ่งคิดถึงงามชนกลนนำตา แล้ว
 รีบมาในวนชลธาร ถึงบางกรวยให้ระทวยระทศทอด
 แทะม้วยมอคมรณังสันสังขาร พะแพงชันกลนกล้า
 ทวีราคาญ ทำชมนยานแย้มเยอนกับเพื่อนกัน มาตะบึง
 ลถึงบางอ้อยข้าง ไม้วายว่างวิโยคยิ่งโคกศัลย์ นิ่ง
 คณงถนชลศำพรพรณ แล้วผายผันรีบมาในวาริน
 กระทั่งถึงบางขนุนให้ชุนจิตร นิ่งพินจนกในน้ำใจฉวิด
 เห็นขนุนหนามหนาไม่น่ากิน แต่รักกลืนภายในชอบ
 ใจคน เหมือนนรปฐวีใจคือเจ้าพี่เอ๋ย ไม่เลือกเลยสุดแท้
 แต่ทุกศัล ทุรยคี่ใจชั่วตัวชุกชุน ไม่เป็นผลคยยาก

ลำบากใจ แต่ตัวของพนศพร้อม ควรนอนแนบซีก
 พิศมัย งามประเสริฐเพริศพรังทุกสิ่งไป ทั้งน้ำใจ
 คตินักนารักจริง โอ้อ้อโดยใจหายเลี้ยกายโฉม เคย
 ประโลมเลี่ยมกอดแม่ยอกหญิง มาพลัดพรากจากนุช
 สุกประวีง อนาถนึ่งหนาวใจอยู่ในเรือ มาถึงบางขุน
 กองให้หมองหมาง ระยะทางที่จะไปยังไกลเหลือ โอ
 แต่นมแต่จะหนาวเนื้อ ไม่ได้เลือกมาห่มยังตรมใจ สด
 ว่าพรรณอนนอกวัดกนก ด้วยความรักเหลือสิ้นพันวิสัย
 แต่โคกเราเช่าซพรไฟ จนครวไลล่องทางมากกลาง
 ชล ถึงบ้านเงินเงินมทนญา จึงเรียกชอจนจามให้ความ
 ฉงน ชอบ้านเงินแล้วทำไมให้ไทยปน โอ้อ้ายดิน
 วิบต้อคัจรวัย มาถึงบ้านนายไกรฤไทยหมอง คิคถึง
เรื่องไกรทองยังโคกคาลัย เขาเรื่องฤทธิคิศาชาลวัน
แล้วชมขวัญโฉมศรีวิมาลา เมื่อกลับเป็นจรเข้เที่ยว
เร้วรอน ไกรทองนอนคนเคี้ยวเปลี่ยวนกหนา คิคถึง
 น่องร้องให้ฟายน้ำตา อุปมาเหมือนเรือนเศว้าใจ มาถึง

วัคคิยทานรำคาญจิตร แล้วฟังพิศพุกษายุขผาไสว
 เหมือนสวนสวรรค์ชั้นฟ้าสราไลย หอมดอกไม้น้ำนม
 ลมรำเพย ถานองมากขพะจะชบอก ว่าโน้นคอกสารภ
 เจ้าพะเอย รัตคนธคนชมภิรมย์เซย เหมือนพะเคย
 ชมน้องทห้องนอน เรียมครวญพลางห่างพันคำปลวัก
 โทมนั้นน้อยใจอาไลยสมร พระสุริยงทรงรถทจร
 ภิรมย์รอนเรือมาด้วยเร็วพลัน ถึงบางระนกกางโคเวียง
 เคียงกันอยู่ เหมือนอย่างคู่เซยชมภิรมย์ขวัญ ทั้ง
 สองข้างปากข้างไม่ห่างกัน อัจฉรย์บานนทีสุดใจ
 แต่ควพผู้เคียวมาเที่ยวท่อง ให้ห่างน้องห่างมิตรพิศมัย
 เผาครวญคร่ำรำพึงตะบงไป ดังเปลวไฟเผาอกวิตกมา
 ถึงโรงหีบเห็นเขาหีบแต่น้ำอ้อย ดุหยดข้อยอรองใต้ไว้
 นึกหนา พี่รักน้องถ้าจะรองเอาน้ำตา คงมากกว่า
 น้ำอ้อยแล้วกลอยใจ ชรอยรักโหมฉายมาหลายชาติ
 เป็นบุพเพสันนิวาศฎาโชน ยิ่งคิดถึงแก้วตาสุดอาไลย
 ในจิตรใจพินไม่มัสบาย ถึงบางม่วงเห็นพวงมะม่วง

2/07/2565

หอย คิดจะสอยก็ไม่สมอารมณ์หมาย จะขบค้น
 เล่าก็ยากลำบากกาย พนกอายนงออกเหมื่อนมดแดง
 อกรรม่วงออกได้พิไม่อยาก เปนแต่ปากพูดแบายให้
 แบายแฝง แค่ออกชมพนตรมอร่าแรง ใไม่รู้แห่งที่จะ
 ออกซึ่งรศสม ชมอินก็ไม่ชนเหมื่อนชนนึ่ง ประสม
 สองสมจิตรสนิทสนม ถึงจะไต่คอกฟ้าลงมาคม ใน
 อารมณพิภยงไม่ยินดี ไม่ชอบเหมื่อนนทราวมเซยทเคย
 ชิต พียงคิดถนองให้หมองศรี ใไม่เห็นกันวนหน่ง
 เหมื่อนครึ่งย หิวอกพร้อนเรึงตั้งเพลิงกอง อนาคต
 จิตรคิดไปแล้วใจหาย ใเว่นวายกำสรวตสลคหมอง
 พิเหลียวกลบลิขังเฝ้าม่งมอง เรือกล่องลอยมาใน
 ล้าคร ถึงบางใหญ่ใหญ่แต่ซอเซาภาแล้ว ใใหญ่
 เท้าทกชพทจากสมร พทกชเท้าฟ้าดินคิรินทร ใหยุค
 หย่อนไคกาน้ำตาคลอ มาตามทางบางใหญ่ไกลหนัก
 หนา ใเห็นหนานองแก้วพลแล้วหนอ มาถึงค่าน
 ค่านเรียกให้เรอรอ แล้วเลยค่อไปในวนชลธาร มา

1207/2555

ถังวศัสม์เกลี้ยงฟอ^๕เทียงสาย^๕ สกตกาย^๕รอิน^๕เรึง^๕คัง
 เพลิง^๕ผลาญ^๕ เห็น^๕สัสม์^๕เกลี้ยง^๕นำ^๕จะ^๕กลัน^๕ให้^๕ชน^๕ยาน^๕
 เป็^๕ร^๕ย^๕ว^๕ฎ^๕า^๕ห^๕ว^๕า^๕น^๕ก^๕ั^๕ไม่^๕ร^๕ั^๕ค^๕แ^๕ค^๕า^๕ อัน^๕สั^๕ม^๕ส^๕ก^๕ก^๕ก^๕ไม่^๕ท^๕ง^๕ห^๕ล^๕า^๕ย^๕
 ห^๕ม^๕ค^๕ ไม่^๕ห^๕เ^๕ม^๕อ^๕น^๕ร^๕ค^๕ม^๕ึง^๕ม^๕ิ^๕ท^๕ร^๕ข^๕น^๕ิ^๕ษ^๕ฐ^๕า^๕ ค^๕ร^๕ร^๕ไ^๕ล^๕เ^๕ย^๕
 ห^๕ล^๕ก^๕เ^๕ย^๕ง^๕สั^๕ม^๕เ^๕ล^๕ย^๕ง^๕มา^๕ ไม่^๕ร^๕อ^๕ร^๕า^๕ร^๕ิ^๕บ^๕ร^๕ิ^๕ต^๕ค^๕ค^๕ำ^๕ย^๕ล^๕
 ไม่^๕ร^๕ั^๕จ^๕ก^๕ช^๕อ^๕บ^๕ำ^๕น^๕ำ^๕ค^๕า^๕ญ^๕ิ^๕ท^๕ร^๕ น^๕ั^๕ง^๕พ^๕ิน^๕จ^๕แ^๕น^๕ว^๕ท^๕าง^๕มา^๕ก^๕ล^๕าง^๕
 ห^๕น^๕ จ^๕น^๕อ^๕ก^๕ท^๕ง^๕ม^๕ง^๕ค^๕พ^๕ระ^๕ส^๕ร^๕ิ^๕ย^๕น^๕ เ^๕ม^๕อ^๕ห^๕ม^๕อ^๕ก^๕ม^๕ล^๕ห^๕ม^๕อ^๕ง^๕
 ม^๕ิว^๕ห^๕เ^๕ม^๕อ^๕น^๕ท^๕ว^๕ร^๕เ^๕า^๕ ไ^๕อ^๕ส^๕ง^๕ส^๕า^๕ร^๕ส^๕ร^๕ิ^๕ย^๕า^๕พ^๕ำ^๕พ^๕ย^๕ิ^๕ จะ^๕เ^๕ล^๕เ^๕อ^๕น^๕
 ล^๕ิ^๕ย^๕ค^๕น^๕ธ^๕ร^๕ค^๕ิ^๕ง^๕ข^๕ร^๕เ^๕า^๕ พ^๕ระ^๕อ^๕า^๕ท^๕ิ^๕ค^๕ย^๕ค^๕ว^๕ง^๕เ^๕ย^๕ว^๕เป^๕็^๕ล^๕ย^๕ว^๕ห^๕เ^๕ม^๕อ^๕น^๕
 เ^๕า^๕ ก^๕ำ^๕ส^๕ร^๕ต^๕เ^๕ร^๕ำ^๕ไ^๕ค^๕ก^๕มา^๕เ^๕ก^๕ก^๕า^๕ย^๕ ถ^๕ิง^๕มี^๕เ^๕พ^๕อ^๕น^๕ห^๕เ^๕ม^๕อ^๕น^๕
 พ^๕ไม่^๕มี^๕เ^๕พ^๕อ^๕น^๕ เ^๕พ^๕ระ^๕ไม่^๕ห^๕เ^๕ม^๕อ^๕น^๕น^๕ช^๕น^๕า^๕ก^๕ท^๕มา^๕ค^๕ห^๕มา^๕ย^๕
 มี^๕เ^๕พ^๕อ^๕น^๕เ^๕ล^๕เ^๕น^๕ก^๕ไม่^๕ห^๕เ^๕ม^๕อ^๕น^๕ก^๕ย^๕เ^๕พ^๕อ^๕น^๕ต^๕าย^๕ มี^๕เ^๕พ^๕อ^๕น^๕ช^๕า^๕ย^๕ก^๕ไม่^๕
 เ^๕ห^๕ม^๕อ^๕น^๕ก^๕ย^๕เ^๕พ^๕อ^๕น^๕ช^๕ม^๕ ถ^๕ิง^๕จะ^๕มี^๕วิ^๕มา^๕น^๕ส^๕ถ^๕าน^๕ท^๕ิ^๕พ^๕ ให้^๕ล^๕ด^๕อ^๕ย^๕
 ล^๕ิ^๕บ^๕เ^๕ล^๕ิ^๕ศ^๕ม^๕น^๕ุ^๕ษ^๕ย^๕ส^๕ค^๕ป^๕ฐ^๕ม^๕ ถ้า^๕ไม่^๕มี^๕ค^๕ุ^๕เ^๕ค^๕ิ^๕ง^๕เว^๕ิ^๕ง^๕ก^๕ิ^๕ร^๕ม^๕ย^๕ จะ^๕
 เ^๕ก^๕ร^๕ย^๕ม^๕ท^๕ร^๕ม^๕ท^๕ร^๕ก^๕หา^๕เ^๕น^๕อ^๕า^๕จ^๕ิ^๕น^๕ มา^๕ต^๕ะ^๕บ^๕ง^๕ล^๕ด^๕ง^๕ห^๕ิว^๕โ^๕ย^๕
 เ^๕ช^๕อ^๕ก^๕ เ^๕น^๕ไ^๕ค^๕ล^๕น^๕เ^๕ท^๕อ^๕ก^๕ท^๕อ^๕ง^๕น^๕า^๕ช^๕ล^๕า^๕ส^๕ิ^๕น^๕ร^๕ ค^๕ล^๕อ^๕ง^๕ก^๕เ^๕ล^๕เ^๕ก^๕น^๕ำ^๕

12/07/2565

กัดตนเห็นพินดิน ไม่น่ากินน้ำท่าระอาใจ ต้องจ้างโยง
 โยงเรือเหลือลำยาก ให้ควายลากเรือเลือนเขยอน
 ไหว ผกกระนาวยวียดเป็นพิศไป ทั้งเจ๊กไทยย่นกัน
 สนั่นอง ไม่พิกแจวพิกถ่อให้รอร่า เป็นราคาจ้างประจำ
 ลำสลึง ควายก็เค็นคินคังกันคังกิง พอเชือกตงเรือ
 ตามกันหลามมา จนพลบค่าน้ำค้างลงพว้างพร้อย
 พระจันทร์ลอยเกินคองช่วงเวหา ดาวประกบขั้ววิษาม
 อร่ามตา คุททองฟ้าอ้างว้างกลางอัมพร แลคท่งท่ง
 ก็กว้างเป็นว่างเปล่า เหมือนอกเราว่างเว้นไม่เห็นสมร
 เห็นแต่ท่งกียบายงอวารณ อนาคตนอนนงนกคณนาง
 ไม่มีมุ้งยุงก็คัสยัคหนาว ทั้งลมว่าวพัดต้องให้หมอง
 หมาง เห็นเพื่อนเรือเมอจวนจะรุ่งราง มีมุ้งกาง
 กอดเมียอยู่เคลี่ยคลอ แลสนอาภัพก็แต่เราช่างเปล่า
 ปลอด ไม่ไค้กอดเหมือนอย่างเขาหนอเราหนอ นอน
 ก้อคอกอ็คคกคังอ ในใจคอคับแคบแทบจะตาย ทั้งคัย
 ใจคัยก็เจ้าพ้อ ^{๒๗/๒๕๗๕} ไม่หลับเลยจนสว่างกระจ่างฉาย เขา

โยงเรือริบรคไม่หยุดควาย มาจนสายจึงพ้นตำบลโยง
 มาถึงบ้านนอกออกแม่น้ำ คุกกล้า่น้ำกลั้วจรเข้ โขง
 ฟันงขึ้นเรือไว้มิให้โคลง แวงชะโลงล่องน้ำมาลำเดียว
 มาถึงลานตากผ้าเวลาเช้า ยิงโคกเศร้าเสียใจอาไพลย
 เหลี้ยว เป็นทุ่งนาหญ้ารกวิหคเกรี้ยว กะทงเที้ยว
 เลียบหนองคอยมองปลา ถ้าแม่ทัพเป็นนกผกไผ่ผิน
 จะโยกบินไปรัชนีษฐา นตัวพเป็นมนุษย์สุดขัญญา
 จะไปมาสารพัดซึกันตาร ทำกระไรขวัญใจจะได้รู้
 พักคอกอยู่บนซัสตสังสาร เชิญพระพายพัดพาเอาอาการ
 ให้ข่าวสารทรายจิตรวนิตา ยิ่งรำพรรณต้นจิตรให้คิด
 ถึง แทยประหนึ่งจะเต็คดินสนสังขาร เรือกล่อง
 ตามคลองแม่น้ำมา ไม่รอราริบริคผลัดกันแจว ถึง
 ึ่งวรายหมายคั่งมั่งเขม้น พิแลเห็นตงังวเป็นทิวแถว
 แต่ควนองพมองไม่เห็นแลแล้ว เห็นแต่แนวแม่น้ำนั้นรำไป
 มาถึงบ้านประทวนหวนละห้อย น้ำเนตรยอชมโซม
 ชะโลมไหล ให้หิวหอยขอยชำระกำใจ พลาจครวโล

ต้องลอยนาวามา ถึงนครไชยศรีมีโรงเหล้า เป็น
 ของเมตต์คชาตไม่ปราณา ไม่เมาเหล้าเมาแต่รัก
 หนักอร่า เมายิ่งกว่าเมาเหล้ายิ่งเศร้าใจ อันเมา
 รักมักหลงพระวงรัก ใครจะชักจูงไว้ก็ไม่ไหว กำลัง
 มืดเหมายมัวไม่กลัวใคร คงจะไปหารักที่พิศพิง อัน
 ทกข์โศกโรคร้อนนอนไม่หลับ เกิดสำหรับร่างกาย
 ทั้งชายหญิง ด้วยรักกันพันเผื่อเหลือประวิง อนาถ
 นิ่งนอนนกว่าภูกกัณ พิพลตพรากจากรักมาพิกัน แทะย
 ชิวเชษฐาจะอาสาัญ คังศรคักคยภกวิกตกรัน ให้อัด
 อันนิกใจครรรไลจร ถึงบางแก้วมองเขม้นไม่เห็นแก้ว
 เห็นแต่แนวคงคาพฤษาสลอน มีวัดหนึ่งโตใหญ่
 ไกลล้ำคร สว่างอนช่อฟ้าศาลาตะพาน คูของบน
 อาวาสก็ลาดเลยน ต้นตะเคียนร่มรกปกวิหาร มีทง
 สระโกสมภุ้ประทุมมาลัย บ้างคุมบานเกสรอ่อนลลช
 พิศคถิงขิวทองของน้องแก้ว ยังผ่องแผ้วพรรณรายเลีย
 12/07/2565
 ภายหนอ กำลังสคมิไต่ไคร้านาเคล้าคลอ พิเคย

ขอชมเล่นไม่เว้นวัน ตั้งแต่พี่พลัดพรากมาจากน้อง
 มีได้ต้องขิวทองประกองขวัญ ชมแต่ขิวมีน่ายัง
 รำพรรณ แสนกระสันโคกเคร้างนเข้าคลอง พระ
 สิริฉายสายแสงชนแข่งกล้า รับเรือมามีไต่หยุดพิศุ
 หมอง ยิ่งร้อนแตกแผดพยับอ้อลลอง ไม่ผดผอง
 ผิวคล้าระกำใจ ไ้อ้อกเอี้ยเคยอยู่แต่ร่วมร่วม ไต่เซย
 ชมชิติน้องไม่หมองใหม่ ถึงจะร้อนก็คงเย็นไม่เป็นโร
 แม่คงใจเคยพิศให้พนอน เมื่อยามหนาวแนบกายพ
 หายหนาว ไม่ขาดคราวเป็นคู่ขสโมสร เมื่อไรอีกจะได้
 แอบอรานอน จะอวรณ์วันวายไปหลายวัน ไ้อ้อานัน
 แก้วพิจะเป็นไฉน สำราญใจฤว่าน้องจะโคกคัลย์ พิ
 จากเจ้าเขาวมาลัยมานานครัน ยังไม่ทันถึงความแม่
 ทรามเซย เป็นแต่ลอบชมชิตไม่สิทธิ์ขาด แรมนิราศ
 ร้างมานิจาเอี้ย ถ้าแม่นมาคคลาศเคลือนไม่เหมือน
 เคย ไม่อยู่เลยจะสืตายด้วยอายุคน ขอเคชะความรัก
 เป็นหลักแหล่ง ช่วยตกแต่งให้เขาเห็นว่าเปนผล

ขอเชิญเทพทุกสถานพิมานบน ช่วยเข้าคลไกรมิตรให้
 คึกคักตาม ำพรพรรณพลาทางมาถถึงวิคสังหี พั้งนังนง
 ไปฤไทยหวม ประนมหัตถ์ทศนาพระอาราม แล้วมา
 ตามคลองน้อยละห้อยใจ ถึงวิกท่าเป็นท่าที่เรือจอด
 ไม่เปล่าปลอกเรือแพแลไสว สิ้นหนทางคงคาชลาลัย
 จะขึ้นไปเดินเข้าพานวัน สี่ประยหกเรืออยู่พร้อมหน้า
 เลียงเฮฮาองอ้อหอฤหรรษ์ เป็นพวกพ้องเข้าประสยสม
 ทบกัน จะฉายฉนั้นพวกเกี้ยวก็เปลี่ยวใจ ไปจ้างเกวียน
 ชาวนาสิบห้าเล่ม ประทกเต็มพร้อมกันเลียงหวันไหว
 ทั้งหนุ่มสาวเจ้าแก่ออกแซไป จะเดินไพรให้ล้นกไม่
 ทุกชอรน เขาออกเกวียนพร้อมหน้าเวลาบ่าย แลดู
 ควายเดินระบับสลับสลอน เจ้าของหวดตะพคให้ยัทจร
 เกวียนสะทอนกงสะเทอนเขยอนคัง คุกมองกงหมน
 เป็นฝนพง คนเดินมุงมากมาทั้งนำหลัง ถือฮาวอ
 กันไภยระไวระวัง ไม่รอรังรับมาเป็นช้านาน ถึงบ้าน
 อรรคมศาลาพนาสถธต์ เป็นบ้านคนใหญ่โตระโหฐาน

เขาบอกว่าบ้านนั้นแสนก้นการ คำเข้าสารกรอกหม้อ
 แค่พอกิน คุเย่าเรือนเคหาน่าสังเวช เต็มทุเรศรุงรัง
 ไปทั้งสิ้น ถึงยากจนทนต์สู้ออยู่กิน ไม่ทั้งถิ่นที่ทาง
 ให้ร้างโรย แค่ตัวเราร้างนชมาสกเนตร แสนทุเรศร่า
 ให้ไม่วายโหย ไม่มีความแซมชนส่อนโอย มีแต่
 โภยกองทกข์มาเคินทาง คุคนอนชนแซมเขาแย้มยม
 ไม่เหงาหังมเหมื่อนพทหมองหมาง พดผู้หญิงหยอก
 เอนให้เพลินปลาง มาตามทางหิมวันต์สนันมา ถึง
 พระโทณอารามพราหมณ์เข้าสร้าง เป็นพระปรารงค์
 แค่โยราณนานนักหนา แค่ครั้งตวงพระธาตุพระศาสดา
 พราหมณ์ครัทธาสร้างสรรค์ไว้มั่นคง ปรระจุพระทนาน
 ทองของวิเศษ พันอัมเกษโมทนาอนิสังษ์ จตุตถ์
 เทียนอภิวันทควยบรรจง ถวายธงแพรวผ้าแลวลาจร
 คุสองข้างมรคาล้วนบาไผ่ คนคัตใช้ทุกกอดอดสลอน
 หนามแขนงแกว่งหื้อยรอยเขารอน ข้างเป็นท่อนแห้งหัก
 ทลั๊กทลุ่ม ที่โคนไผ่ไถ่เข้ามาชมชุก ข้างกกกุกเขยคิน

ก็นลูกชย พอเห็นคนวนป็นดินกระจุย เห็นรอยคู้ยรอย
 ข้างหนทางจร บรรลุถึงพระประทมประทับหยก สัปรุช
 เชนงแซ่แลสลอน แวะขึ้นไหว้พระประทมประนมกร
 สโมสรโสมนัคนมีสการ ต่างระรินขันจิตรพิศวง เทียว
 เวียนวงไหว้รอบขอบสถาน พระปรารค์ใหญ่มีอยู่แต่
 ขราณ สูงตระหง่านยอดเยี่ยมเทียบมอัมพร มีบันไค
 ขึ้นไปถึงทักษิณ แลเห็นสิ้นทุกทิศจิตรสยอน คุต้นไม้
 ในป่าเหมือนหญ้าขอน ระเนนนอนแนบซีกทิศสุธา คุ
 แผ่นดินรายรอบเป็นขอบคั่น เป็นหมอกควันแลไปไกล
 นึกหนา ข้างพินล่างกลางลานชานชลา มีพฤกษาร่ม
 รนเป็นพนราย พืชมพลาทางนบอภิวาท สุกนธชาติ
 ขยผายซาถวาย สัปรุชพร้อมพรังทั้งหญิงชาย กราย
 ถวายนทาแล้วลาลง เทียวเลี้ยวลัดทิศนาพระอาวาส
 ครอบนาถน้ำจิตรพิศวง บริเวณวิควาเป็นป่าดง คุงวงง
 ร่วงรามาช้านาน พระประทมของบรมกระษัตริย์สร้าง
 เป็นพระปรารค์ใหญ่โตระโหฐาน สูงเท่านกเขาเห็น

เกินทยาน พระยาพานก่อสร้างไว้กลางกรม เธอ
 หลงฆ่าบิตรงทิงคต เขารู้หมตเรื่องความไม่งามข้า
 เธอทำผิดคิดเห็นไม่เป็นธรรม จึงกลัวกรรมก่อสร้าง
 พระปรารภของ พิไต้พงเรื่องราวเขาเล่ามาก เมื่อ
 ยามยากนักไปฤดูไทยหมอง ใหว่พระปรารภต่างนัก
 รำกน้อง ให้ตรมตรองเตรียมใจครวไลลา มาถึง
 เกวียนเจียนใจจะขาดหาย เหลียวดูซ้ายแล้วแปรมา
 แลขวา เห็นผู้หญิงนอนอนไม่สนตา แล้วรีบมาพร้อม
 กันสนั่นตง ซ้ำม้วยหนองคลองขงถงอ้ายก่อง สกณ
 ร้องรวิจวนถงนวลหง พอโพล่โพล่เวลาจะค้ำลง ให้
 งวยงง่วงเหงาเศร้าฤดูไทย เสียงจกกรจันแจ้วๆ ให้แหว่
 หวาด หนาวอนาถน่าน้ำตาไหล ยะเยอกเย็น
 เส้นหญ้าพนาไลย วิ่งเวงใจจรมาในราตรี แล้วหยุด
 นอนในป่าเวลาคด คินงนกกถนองขงหมองศรี หัก
 ไยไม่ยลาคกวางคดลี้ กของอึกค็อบเกวียนเวียนระวัง

ย่างก็กินโภชนากระยาหาร ต่างสำราญคู่สมอารมณ์
 หวัง บ้างห่าร่มไม้ซึกให้ขี้คยั้ง พอยขย้งกายตาม
 ยามกั้นการ แต่ตัวพินอนกลางหว่างต้นไม้ ยกมือ
 ใหว่เทวาพฤษยาสาร อย่าให้มีโภยโภยสิ่งใดพาน
 นมัสการแปดทิศแล้วนิตรา จนตักคนเตอนสว่าง
 กระจ่างแจ้ง จำรัสแสงส่องสอกลอดกพฤษยา น้ำค้าง
 พรหมลมว่าวหนาวอร่า พุ่มผ้าซอนผนไม่ชื้นใจ ไม่อุ้น
 เหมือนแนบกายสายสวาท โศกใสยาคนเกลือกกลดข
 ไม่หลยไหล ลูกขึ้นนั่งหลังอิงแล้วผิงไฟ ได้ยินไก่
 เกอนขันล้ำคณยาม เตียงจ้งหรือคกรัตกรังระหังร้อง
 เย็นสยงเยยมอย่างเข้ายามสาม จนแสงทองส่องฟ้า
 ส่างาม เรื่องอร่ามรุ่งรางสว่างวัน ต่างคนต่างก็
 ตันขันพร้อมหน้า แล้วรีบมาเร็วไวในไพรสณฑ์ ระยะเวลา
 ทางกลางไพรข้งไกลครัน แรมอรัญทุเรศสังเกตมา
 หนทางเกวียนเคียนโล่งตลอดดลิว สะพรั่งทิวแถวไม้
 ไพรพฤษยา ระเบียบโรมรันพันสุธา คายคาคอก

ดวงกว้างราย บ้างทรงผลหล่นหนักเป็นอักษิณัฐ ไม้
 พักปลิดก็ไต่คงใจหมาย ถิ่นองมาเห็นจะพาพิศบาย
 จะชวนสายสุดทรวกโหลวมคง ถ้าเหาะไต่พิจะกลับไป
 รัชชอง มาชมต้องท่งท่าบาระหง ยิ่งคิดถึงมิ่งมิตร
 จิตรพระวง แทะจะปลงชีวลัลลาร มาถึงลากหม้า
 ไชหัวใจหาย ทวนสายเสียใจด้วยไกลสมร เห็นไฟป่า
 ใหม่ย่างอวรณ์ ทรวงพรอณเริงแรงคงแสงไฟ เห็น
 ลมพัดคควันไปบนยวน เหมือนลมทวนโทยจิตรพิศมัย
 เห็นหนองน้ำน่าช่นสนุ่นไคล เหมือนน้ำใจพิชชำระกำ
 ครอบม ไม้มีศุขทุกข์โศกด้วยโรครัก ออกจะหักเสีย
 ด้วยร่างห่างถนอม เติมนักเหนอยเมื่อยนักสบกสขอม
 จนชুবผอมผิวคล้ำสนน่านวล มาถึงโข่งลูกววน่ากลัวฉิ
 เสียงชนโทยให้พิไรหวน พิศคิดว่าเสียงนางมาคราง
 ครอบฉ ให้อัญจนจรมาในอรัญ เห็นต้นไทรใหญ่
 ไทระโหลฐาน สูงตระหง่านงามข่าพนาสณศ พิศหุค
 ยั้งนั่งนขอภิวันทน ๒/07/2565 พลากรำพรพรรณิกในฤไทยของ

คิดถึงเรื่องอุณหทกข์ข้อษา พระไตรพาวุธมสมภีเศกสอง
 แล้วเทวาพาพราภมาจากน้อง พระร่ำร้องหานางเหมือน
 อย่างเรา พิกากนุชสุทใจมาไกลนัก ไม่เห็นภักตร
 ทรามประโลมโลมเฉลา เห็นแต่ทิวทางเกินเนินลำเนา
 พิสร้อยเกล้าโคกาดาพระไตร ถึงหนองโพโพมัทรม
 หนอง ต้นโพทองปากข้าคนอาไครย ครั้นลมพัด
 กวักแกว่งพลิกแพลงใบ ที่ภายใต้ร่มรื่นอุรา พนัง
 นยอกันแล้วผันผาย ไม่เหือดหายโหยหวนวิญจวน
 หา เห็นนกไม้ในดงพงพนา ไม่เห็นหนาน้มนวล
 ยิงควรวญคราง มาถึงห้วยหมอนทองมองเขม้น แล
 ไม่เห็นหมอนทองยังหมองหมาง คิดถึงหมอนเคย
 นอนกับหมอนนาง ทั้งหมอนข้างหมอนอิงเคยพิงกาย
 เจ้าเคยจัดขี้ขี้ไม่รู้ขาด พิไสยาคนด้วยทุกคืนไม้ต้น
 สาย มาเดินเข้าครานี้ไม่มีสยาย ใบไม้รายรองนอน
 หมอนไม่มี ไต่สังสารอาตมานิจาเอ๋ย ยังไม่เคยจาก
 น้องจึงหมองศรี ช่างจำเกาะเกาะหวั่นเมื่อยปลายข

ไม่มีคชัตสนพนประมาณ ด้วยราหัจจบเข้าทขลक्षण
 นีราศร์กรอน ใจคงไฟผลาญ ปรกนอ้งมิใค้อยู่เป็น
 ค่นาน มาเกิดการกำจัตวิยต์เป็น พระเคราะห์พามา
 ใก่ดลงไฟพรสัณท์ สักกัวนะใค่กลัขมาเล็งเห็น
 ใค่ทอนหมอนข้างจะร้างเย็น ใค่จะเคลันเคล้านอ้ง
 ประคองนอน วิตกพลางทางเลยครรรไลล่อง ซ้ำม
 ห้วยห้วงคกงคามาสลอน บ้างใค่ร้องกอ้งบ่าพนาคร
 ทเวศร์อนวิปรตคิตคำขล ใค่ห้วยกระบอกชอกฉาร
 สัณท์ หนองจะมีคกงคาค่อน่าฝน ฤคแล้งแห้งหาย
 สันสายชล มีแต่คนไม่สร้างข้างลำฉาร ใค่ชก
 ชรารกโสภไทรมะไฟป่า ใค่ยมมะค่าคางแคแสดมสาร
 กระเขยนกระบกหมากถึงมะพร้าวตาล สดประมาณ
 หมูไม่ใค่ในคอง ใค่เกียจกล่าววาวบ่าจะช่าถึง ใค่ริยตะขง
 มาในไฟระหง จนเขียงย้ายสายแสงพระสุริยง ใค่ล่ำห
 ทรงกายเกินค่านีนจร มาถึงห้วยปลากคเขาปลค
 เกวียน เป็นใค่ใค่เขยนหยดประทัยสลัปลอน ลงอาบ

12/07/2565

นำคำเกล้าขนิทาอื่น เห็นสาครฤกษ์เป็นขงโต ทั้ง
 สองฟากครมครกกลวนพุกษา มีตัวปลาพริ้งพรออยู่
 อักโข ผงสวายว่ายเรียงเคียงเทโพ ตกชะโคโคค
 ตินเข้ากินโคล ตะเพียนทองล่องลอยชนพนน้า กระค
 คำแหวกว่ายอยู่ไหวไหว ตะโกกกาปลาสร้อยก็ลอย
 ไป เข้าแฝงใบจอกกระจี้ให้ลี้ภัย ยิ่งชมปลา
 อารวมให้รอนจิตร นกถกคูชิวิตรแล้วใจหาย ถ้า
 นองมาถนบกยพชาย จะชวนสายสัททริกกลางสงรงชล
 พะระไซให้คหม่มจมา ทว่ายมาเกลือกกลด้อยลี้สน
 แล้วจะชวนเกยผกหักกอบล ให้นฤมลชมธารลำราญใจ
 ใ้อว่าเหล่าเต่าปลาฉลามน้ำจืด ออย่าผูกเลยหามี่ใครเขา
 ชมไม่ นองของเรามีโคคด้วยอยู่ไกล ผศให้ใครชม
 เล่านะเต่าปลา ใ้อว่าน้ำเอียนน้ำในลำห้วย น้ำไม่ช่วย
 ล้างทุกข์ให้คกษา ตีแต่ล้างเหงอโคในกายา กยล้าง
 หนาล้างรอนใหม่อนเย็น จะล้างทุกข์ของพนสุคยาก
 พทุกข์มากอยู่ในใจใครไม่เห็น ชะตาตอกอกเอียนไม่

สดใจ ก็เล่นไล่เอาเด็กเกิดพนัน พวกผู้ชายว่ายจับ
 อยู่สยสน ไ้นางคนหนึ่งแรงแข่งขยัน ขยี้มขยี้ค้ำ
 ปะแล้วละกัน เสียงสนั่นเฮฮาในวาริ แล้วชนจาก
 คงคาเวลาย้าย ทั้งหญิงชายปรีดิ์เปรมเกษมศริ ก็
 ออกเกวียนพร้อมกันไปทันที เกวียนของพ่อออกหน้า
 พากันจร ระวังร่นชนหอมพยอมสค คันธรวคโรย
 ร่วงพวงเกสร ต้องพระพายชายช่ออรชร แมลงภู
 ฟอนเฝ้าเคล้าประคองชม แมลงภูเป็นคู่ของขบผา
 ยุราถว่าเห็นจริงทุกสิ่งสม หญิงกับชายก็เป็นคู่ช
 อารมณ์ ชั่วปฐุมกับกัลป์พทธรันทร ใครมีคู่พลัดคู่
 ไม่มีคู่ช มักเกิดทุกข์ใหญ่ยิ่งกว่าสิงขร เหมือนตัว
 เรียมร่ำรักหนักอทร ด้วยจากจรมิไต่อยู่เป็นคู่เซย
 โอแม่ดวงพวงพ่มประทุมทิพ คุลิลิลิลอยฟ้านิจาเอัย
 พียงจากถิ่นใต้ไม่ลืมเลย เป็นคู่เซยชั้นจิตรชีวิตเรเคียว
 ยิ่งคิดไปใจทนสอนให้ พลังครวไรเลยมาในป่าเขี้ยว
 เห็นค่างลิงวิ่งโลกกระโดดเกรี้ยว บ้างกัลป์เหลียว

หลังหลอกตะคอกคน ลางลิงก็เกาะกิ่งพฤกษาไหน
 ลางลิงโจนจับคล้ายลาผล ขี้เกียจค่อมลิงวิ่งชุกชอน
 กิริยรรเร็วมาในป่าคอน พระสรียาขอแสงลงแฝงเพื่อ
 ถงพยาพายเรือไม่หยดหย่อน ที่ยานนั้นคุดนุกน่านั่ง
 นอน เป็นทรายอ่อนขาวสะอาดปลาตตะ แต่ปางก่อน
 เป็นลำแม่น้ำกว้าง คุดสองข้างยังเห็นเป็นฝั่งฝา แต่
 น้ำแห้งเหือดหายสายชล เป็นสุริยารายดังปราย
 ลาน ยิ่งพินิจคิดไปแล้วใจหาย ก็ฝันผายล่องลัด
 พนัศสถาน พระสรียงลงดลัขโทยมมาน ก็ข้ามบ้าน
 ไปงมาเข้าขารัง ถงพระแท่นแสนสนุกทุกซัดค้อยหาย
 เห็นรังรายใจปลมจนลมหลัง พวกหญิงชายสัปรษก็
 หยดยัง เข้าแอบบังพฤกษาริมอาราม พอพลบค่ำทำ
 ที่ระอาไครย บ้างบักไม้เกะกะแล้วสะหนาม บ้าง
 กองไฟจุดไต้ตะเกียงตาม คอร่ามรายเวียงเคียงกัน
 ไป แล้วพักนอนนอนหลับระงับ จนแสงทองส่อง
 ทวีปสว่างไสว ^{12/07/2568} เอาขุบเทยนบุษผาสุมมาโดย ชวนกัน

ไปไหว้พระแท่นแผ่นดินศิลา ในระหว่างนางรังทั้งคู่ค้อม
 คำนับน้อมกิ่งก้านกัสาชา แต่ไม่ร้องขอรักพระศาสดา
 อนิจจาเราเกิดกันไม่ทันองค์ เห็นแต่แท่นแผ่นดินผ้ายังปรากฏ
 แสนกำสรวลเศร้าจิตรพิศวง น้ำเนตรหยกหยกข้อย
 เป็นฝอยลง คิกถึงองค์พระสัมพันธัญญาณ พระองค์
 ไปรคเทวาแลมนุษย์ ให้สูงสถลันโสมสงสาร พระชนม์
 ไปได้แปดสิบกันิพพาน ไปรคประทานศาสนาไว้หาพัน
 พระองค์เกิดในวินกรบิลพิศก เป็นกระษัตริย์ศรีศษ
 เกษมสันต์ มานีพพานในป่าสาละวัน ถ้าเกิดทันแล้วจะ
 ทูลอาราธนา มิให้องค์ทรงญาณิพพานก่อน ให้ถาวร
 อยู่สืบพระศาสนา ยิ่งคิดไปใจหายฟ่ายน้ำตา แทะยชีวา
 จะพินาศเพียงซากใจ แลเห็นกัอนพระโลहितพระคิษฐาน
 ยิ่งสงสารสังเวชน้ำเนตรไหล ประคองวางกลางเกล้า
 ฝ้าพิโร แล้วกราบไหว้ตั้งวางไว้อย่างเต็ม ทุพระแท่น
 แล้วกัแสนจะสังเวช ถ้าเรื่องเคชจะนิมิตรมณญูปเต็ม
 จะสร้างวิภจกแรงตกแต่งเต็ม ไว้เฉลิมโลกาสถาพร

นั้นจิตรฤทธิหามีไม่ ยิ่งคิดไปยิ่งทอดฤไทยถอน โอ
 พระแท่นแผ่นผายู๋ย้าคอน แต่ปางก่อน^๓เป็น^๔ทเมือง
ชอกรงโกสินราชสหายนัก เป็นเอกอรรคชอกชอย่อม
 ภาเลอง ทั้งแก้วแหวนเงินทองกันเอง^๕ ไม่^๖ผิด
 เคืองสมบัฏักระษัตรา มี^๗สวนแก้วอุทยานสำราญ^๘ริน
 คตาศคนคอกคองพวงขยผา ปลุก^๙ไม้^{๑๐}รัง^{๑๑}ตั้ง^{๑๒}แท่น^{๑๓}แผ่น
 คีลา คือ^{๑๔}แผ่นผา^{๑๕}อนัน^{๑๖}ท่าน^{๑๗}นิพพาน ของ^{๑๘}พระ^{๑๙}ยาม^{๒๐}ล
 ราช^{๒๑}ประ^{๒๒}สา^{๒๓}ท^{๒๔}ไว้ ย่อม^{๒๕}แจ้ง^{๒๖}ใจ^{๒๗}ทุก^{๒๘}ประเทศ^{๒๙}เขตร^{๓๐}สถาน
 ท^{๓๑}ล้า^{๓๒}ค^{๓๓}ณ^{๓๔}มี^{๓๕}น^{๓๖}หมาย^{๓๗}หลาย^{๓๘}ประการ สมนิ^{๓๙}พพาน^{๔๐}เรื่อง^{๔๑}เทศ
 ลัง^{๔๒}เกด^{๔๓}พง แต่^{๔๔}บ้าน^{๔๕}เมือง^{๔๖}สุญ^{๔๗}หาย^{๔๘}กลาย^{๔๙}เป็น^{๕๐}ป่า พยัค^{๕๑}ฆา
 อา^{๕๒}ไคร^{๕๓}ย^{๕๔}คัง^{๕๕}ใจ^{๕๖}หวัง พระ^{๕๗}อุ^{๕๘}ทยา^{๕๙}น^{๖๐}ร้าง^{๖๑}รา^{๖๒}เป็น^{๖๓}ป่า^{๖๔}ร้าง อนิจ^{๖๕}จัง
 อนาคต^{๖๖}จิตร^{๖๗}อนิ^{๖๘}ชา เศษ^{๖๙}ข^{๗๐}บุญ^{๗๑}ไค^{๗๒}น^{๗๓}ข^{๗๔}อ^{๗๕}ภ^{๗๖}ิ^{๗๗}ว^{๗๘}า^{๗๙}ท ไม่^{๘๐}เลีย^{๘๑}ชาติ
 ท^{๘๒}ไค^{๘๓}พบ^{๘๔}พระ^{๘๕}ศา^{๘๖}สนา ำ^{๘๗}พร^{๘๘}ร^{๘๙}ณ^{๙๐}พ^{๙๑}ลา^{๙๒}ง^{๙๓}ท^{๙๔}าง^{๙๕}ก^{๙๖}มี^{๙๗}บ^{๙๘}ง^{๙๙}ค^{๑๐๐}ม^{๑๐๑}ลา
 ถ^{๑๐๒}อ^{๑๐๓}ย^{๑๐๔}อ^{๑๐๕}อก^{๑๐๖}มา^{๑๐๗}เท^{๑๐๘}ย^{๑๐๙}ว^{๑๑๐}ช^{๑๑๑}ม^{๑๑๒}พ^{๑๑๓}น^{๑๑๔}ม^{๑๑๕}เน^{๑๑๖}ิน ^{๑๑๗}ข^{๑๑๘}น^{๑๑๙}ค^{๑๒๐}ิ^{๑๒๑}ร^{๑๒๒}ิ^{๑๒๓}ท^{๑๒๔}ถ^{๑๒๕}ว^{๑๒๖}าย^{๑๒๗}พระ^{๑๒๘}เพ^{๑๒๙}ล^{๑๓๐}ิง
 เผา ^{๑๓๑}ข^{๑๓๒}ัน^{๑๓๓}ไค^{๑๓๔}เ^{๑๓๕}ล^{๑๓๖}า^{๑๓๗}ล^{๑๓๘}ค^{๑๓๙}ห^{๑๔๐}ล^{๑๔๑}ัน^{๑๔๒}เป็น^{๑๔๓}ค^{๑๔๔}ัน^{๑๔๕}เข^{๑๔๖}ิน ^{๑๔๗}ข^{๑๔๘}ัน^{๑๔๙}ด^{๑๕๐}ง^{๑๕๑}ย^{๑๕๒}อ^{๑๕๓}ค^{๑๕๔}ท^{๑๕๕}อ^{๑๕๖}ค^{๑๕๗}ตา
 ๑๕๘
 ๑๕๙
 ๑๖๐
 ๑๖๑
 ๑๖๒
 ๑๖๓
 ๑๖๔
 ๑๖๕
 ๑๖๖
 ๑๖๗
 ๑๖๘
 ๑๖๙
 ๑๗๐
 ๑๗๑
 ๑๗๒
 ๑๗๓
 ๑๗๔
 ๑๗๕
 ๑๗๖
 ๑๗๗
 ๑๗๘
 ๑๗๙
 ๑๘๐
 ๑๘๑
 ๑๘๒
 ๑๘๓
 ๑๘๔
 ๑๘๕
 ๑๘๖
 ๑๘๗
 ๑๘๘
 ๑๘๙
 ๑๙๐
 ๑๙๑
 ๑๙๒
 ๑๙๓
 ๑๙๔
 ๑๙๕
 ๑๙๖
 ๑๙๗
 ๑๙๘
 ๑๙๙
 ๒๐๐
 ๒๐๑
 ๒๐๒
 ๒๐๓
 ๒๐๔
 ๒๐๕
 ๒๐๖
 ๒๐๗
 ๒๐๘
 ๒๐๙
 ๒๑๐
 ๒๑๑
 ๒๑๒
 ๒๑๓
 ๒๑๔
 ๒๑๕
 ๒๑๖
 ๒๑๗
 ๒๑๘
 ๒๑๙
 ๒๒๐
 ๒๒๑
 ๒๒๒
 ๒๒๓
 ๒๒๔
 ๒๒๕
 ๒๒๖
 ๒๒๗
 ๒๒๘
 ๒๒๙
 ๒๓๐
 ๒๓๑
 ๒๓๒
 ๒๓๓
 ๒๓๔
 ๒๓๕
 ๒๓๖
 ๒๓๗
 ๒๓๘
 ๒๓๙
 ๒๔๐
 ๒๔๑
 ๒๔๒
 ๒๔๓
 ๒๔๔
 ๒๔๕
 ๒๔๖
 ๒๔๗
 ๒๔๘
 ๒๔๙
 ๒๕๐
 ๒๕๑
 ๒๕๒
 ๒๕๓
 ๒๕๔
 ๒๕๕
 ๒๕๖
 ๒๕๗
 ๒๕๘
 ๒๕๙
 ๒๖๐
 ๒๖๑
 ๒๖๒
 ๒๖๓
 ๒๖๔
 ๒๖๕
 ๒๖๖
 ๒๖๗
 ๒๖๘
 ๒๖๙
 ๒๗๐
 ๒๗๑
 ๒๗๒
 ๒๗๓
 ๒๗๔
 ๒๗๕
 ๒๗๖
 ๒๗๗
 ๒๗๘
 ๒๗๙
 ๒๘๐
 ๒๘๑
 ๒๘๒
 ๒๘๓
 ๒๘๔
 ๒๘๕
 ๒๘๖
 ๒๘๗
 ๒๘๘
 ๒๘๙
 ๒๙๐
 ๒๙๑
 ๒๙๒
 ๒๙๓
 ๒๙๔
 ๒๙๕
 ๒๙๖
 ๒๙๗
 ๒๙๘
 ๒๙๙
 ๓๐๐
 ๓๐๑
 ๓๐๒
 ๓๐๓
 ๓๐๔
 ๓๐๕
 ๓๐๖
 ๓๐๗
 ๓๐๘
 ๓๐๙
 ๓๑๐
 ๓๑๑
 ๓๑๒
 ๓๑๓
 ๓๑๔
 ๓๑๕
 ๓๑๖
 ๓๑๗
 ๓๑๘
 ๓๑๙
 ๓๒๐
 ๓๒๑
 ๓๒๒
 ๓๒๓
 ๓๒๔
 ๓๒๕
 ๓๒๖
 ๓๒๗
 ๓๒๘
 ๓๒๙
 ๓๓๐
 ๓๓๑
 ๓๓๒
 ๓๓๓
 ๓๓๔
 ๓๓๕
 ๓๓๖
 ๓๓๗
 ๓๓๘
 ๓๓๙
 ๓๔๐
 ๓๔๑
 ๓๔๒
 ๓๔๓
 ๓๔๔
 ๓๔๕
 ๓๔๖
 ๓๔๗
 ๓๔๘
 ๓๔๙
 ๓๕๐
 ๓๕๑
 ๓๕๒
 ๓๕๓
 ๓๕๔
 ๓๕๕
 ๓๕๖
 ๓๕๗
 ๓๕๘
 ๓๕๙
 ๓๖๐
 ๓๖๑
 ๓๖๒
 ๓๖๓
 ๓๖๔
 ๓๖๕
 ๓๖๖
 ๓๖๗
 ๓๖๘
 ๓๖๙
 ๓๗๐
 ๓๗๑
 ๓๗๒
 ๓๗๓
 ๓๗๔
 ๓๗๕
 ๓๗๖
 ๓๗๗
 ๓๗๘
 ๓๗๙
 ๓๘๐
 ๓๘๑
 ๓๘๒
 ๓๘๓
 ๓๘๔
 ๓๘๕
 ๓๘๖
 ๓๘๗
 ๓๘๘
 ๓๘๙
 ๓๙๐
 ๓๙๑
 ๓๙๒
 ๓๙๓
 ๓๙๔
 ๓๙๕
 ๓๙๖
 ๓๙๗
 ๓๙๘
 ๓๙๙
 ๔๐๐
 ๔๐๑
 ๔๐๒
 ๔๐๓
 ๔๐๔
 ๔๐๕
 ๔๐๖
 ๔๐๗
 ๔๐๘
 ๔๐๙
 ๔๑๐
 ๔๑๑
 ๔๑๒
 ๔๑๓
 ๔๑๔
 ๔๑๕
 ๔๑๖
 ๔๑๗
 ๔๑๘
 ๔๑๙
 ๔๒๐
 ๔๒๑
 ๔๒๒
 ๔๒๓
 ๔๒๔
 ๔๒๕
 ๔๒๖
 ๔๒๗
 ๔๒๘
 ๔๒๙
 ๔๓๐
 ๔๓๑
 ๔๓๒
 ๔๓๓
 ๔๓๔
 ๔๓๕
 ๔๓๖
 ๔๓๗
 ๔๓๘
 ๔๓๙
 ๔๔๐
 ๔๔๑
 ๔๔๒
 ๔๔๓
 ๔๔๔
 ๔๔๕
 ๔๔๖
 ๔๔๗
 ๔๔๘
 ๔๔๙
 ๔๕๐
 ๔๕๑
 ๔๕๒
 ๔๕๓
 ๔๕๔
 ๔๕๕
 ๔๕๖
 ๔๕๗
 ๔๕๘
 ๔๕๙
 ๔๖๐
 ๔๖๑
 ๔๖๒
 ๔๖๓
 ๔๖๔
 ๔๖๕
 ๔๖๖
 ๔๖๗
 ๔๖๘
 ๔๖๙
 ๔๗๐
 ๔๗๑
 ๔๗๒
 ๔๗๓
 ๔๗๔
 ๔๗๕
 ๔๗๖
 ๔๗๗
 ๔๗๘
 ๔๗๙
 ๔๘๐
 ๔๘๑
 ๔๘๒
 ๔๘๓
 ๔๘๔
 ๔๘๕
 ๔๘๖
 ๔๘๗
 ๔๘๘
 ๔๘๙
 ๔๙๐
 ๔๙๑
 ๔๙๒
 ๔๙๓
 ๔๙๔
 ๔๙๕
 ๔๙๖
 ๔๙๗
 ๔๙๘
 ๔๙๙
 ๕๐๐
 ๕๐๑
 ๕๐๒
 ๕๐๓
 ๕๐๔
 ๕๐๕
 ๕๐๖
 ๕๐๗
 ๕๐๘
 ๕๐๙
 ๕๑๐
 ๕๑๑
 ๕๑๒
 ๕๑๓
 ๕๑๔
 ๕๑๕
 ๕๑๖
 ๕๑๗
 ๕๑๘
 ๕๑๙
 ๕๒๐
 ๕๒๑
 ๕๒๒
 ๕๒๓
 ๕๒๔
 ๕๒๕
 ๕๒๖
 ๕๒๗
 ๕๒๘
 ๕๒๙
 ๕๓๐
 ๕๓๑
 ๕๓๒
 ๕๓๓
 ๕๓๔
 ๕๓๕
 ๕๓๖
 ๕๓๗
 ๕๓๘
 ๕๓๙
 ๕๔๐
 ๕๔๑
 ๕๔๒
 ๕๔๓
 ๕๔๔
 ๕๔๕
 ๕๔๖
 ๕๔๗
 ๕๔๘
 ๕๔๙
 ๕๕๐
 ๕๕๑
 ๕๕๒
 ๕๕๓
 ๕๕๔
 ๕๕๕
 ๕๕๖
 ๕๕๗
 ๕๕๘
 ๕๕๙
 ๕๖๐
 ๕๖๑
 ๕๖๒
 ๕๖๓
 ๕๖๔
 ๕๖๕
 ๕๖๖
 ๕๖๗
 ๕๖๘
 ๕๖๙
 ๕๗๐
 ๕๗๑
 ๕๗๒
 ๕๗๓
 ๕๗๔
 ๕๗๕
 ๕๗๖
 ๕๗๗
 ๕๗๘
 ๕๗๙
 ๕๘๐
 ๕๘๑
 ๕๘๒
 ๕๘๓
 ๕๘๔
 ๕๘๕
 ๕๘๖
 ๕๘๗
 ๕๘๘
 ๕๘๙
 ๕๙๐
 ๕๙๑
 ๕๙๒
 ๕๙๓
 ๕๙๔
 ๕๙๕
 ๕๙๖
 ๕๙๗
 ๕๙๘
 ๕๙๙
 ๖๐๐
 ๖๐๑
 ๖๐๒
 ๖๐๓
 ๖๐๔
 ๖๐๕
 ๖๐๖
 ๖๐๗
 ๖๐๘
 ๖๐๙
 ๖๑๐
 ๖๑๑
 ๖๑๒
 ๖๑๓
 ๖๑๔
 ๖๑๕
 ๖๑๖
 ๖๑๗
 ๖๑๘
 ๖๑๙
 ๖๒๐
 ๖๒๑
 ๖๒๒
 ๖๒๓
 ๖๒๔
 ๖๒๕
 ๖๒๖
 ๖๒๗
 ๖๒๘
 ๖๒๙
 ๖๓๐
 ๖๓๑
 ๖๓๒
 ๖๓๓
 ๖๓๔
 ๖๓๕
 ๖๓๖
 ๖๓๗
 ๖๓๘
 ๖๓๙
 ๖๔๐
 ๖๔๑
 ๖๔๒
 ๖๔๓
 ๖๔๔
 ๖๔๕
 ๖๔๖
 ๖๔๗
 ๖๔๘
 ๖๔๙
 ๖๕๐
 ๖๕๑
 ๖๕๒
 ๖๕๓
 ๖๕๔
 ๖๕๕
 ๖๕๖
 ๖๕๗
 ๖๕๘
 ๖๕๙
 ๖๖๐
 ๖๖๑
 ๖๖๒
 ๖๖๓
 ๖๖๔
 ๖๖๕
 ๖๖๖
 ๖๖๗
 ๖๖๘
 ๖๖๙
 ๖๗๐
 ๖๗๑
 ๖๗๒
 ๖๗๓
 ๖๗๔
 ๖๗๕
 ๖๗๖
 ๖๗๗
 ๖๗๘
 ๖๗๙
 ๖๘๐
 ๖๘๑
 ๖๘๒
 ๖๘๓
 ๖๘๔
 ๖๘๕
 ๖๘๖
 ๖๘๗
 ๖๘๘
 ๖๘๙
 ๖๙๐
 ๖๙๑
 ๖๙๒
 ๖๙๓
 ๖๙๔
 ๖๙๕
 ๖๙๖
 ๖๙๗
 ๖๙๘
 ๖๙๙
 ๗๐๐
 ๗๐๑
 ๗๐๒
 ๗๐๓
 ๗๐๔
 ๗๐๕
 ๗๐๖
 ๗๐๗
 ๗๐๘
 ๗๐๙
 ๗๑๐
 ๗๑๑
 ๗๑๒
 ๗๑๓
 ๗๑๔
 ๗๑๕
 ๗๑๖
 ๗๑๗
 ๗๑๘
 ๗๑๙
 ๗๒๐
 ๗๒๑
 ๗๒๒
 ๗๒๓
 ๗๒๔
 ๗๒๕
 ๗๒๖
 ๗๒๗
 ๗๒๘
 ๗๒๙
 ๗๓๐
 ๗๓๑
 ๗๓๒
 ๗๓๓
 ๗๓๔
 ๗๓๕
 ๗๓๖
 ๗๓๗
 ๗๓๘
 ๗๓๙
 ๗๔๐
 ๗๔๑
 ๗๔๒
 ๗๔๓
 ๗๔๔
 ๗๔๕
 ๗๔๖
 ๗๔๗
 ๗๔๘
 ๗๔๙
 ๗๕๐
 ๗๕๑
 ๗๕๒
 ๗๕๓
 ๗๕๔
 ๗๕๕
 ๗๕๖
 ๗๕๗
 ๗๕๘
 ๗๕๙
 ๗๖๐
 ๗๖๑
 ๗๖๒
 ๗๖๓
 ๗๖๔
 ๗๖๕
 ๗๖๖
 ๗๖๗
 ๗๖๘
 ๗๖๙
 ๗๗๐
 ๗๗๑
 ๗๗๒
 ๗๗๓
 ๗๗๔
 ๗๗๕
 ๗๗๖
 ๗๗๗
 ๗๗๘
 ๗๗๙
 ๗๘๐
 ๗๘๑
 ๗๘๒
 ๗๘๓
 ๗๘๔
 ๗๘๕
 ๗๘๖
 ๗๘๗
 ๗๘๘
 ๗๘๙
 ๗๙๐
 ๗๙๑
 ๗๙๒
 ๗๙๓
 ๗๙๔
 ๗๙๕
 ๗๙๖
 ๗๙๗
 ๗๙๘
 ๗๙๙
 ๘๐๐
 ๘๐๑
 ๘๐๒
 ๘๐๓
 ๘๐๔
 ๘๐๕
 ๘๐๖
 ๘๐๗
 ๘๐๘
 ๘๐๙
 ๘๑๐
 ๘๑๑
 ๘๑๒
 ๘๑๓
 ๘๑๔
 ๘๑๕
 ๘๑๖
 ๘๑๗
 ๘๑๘
 ๘๑๙
 ๘๒๐
 ๘๒๑
 ๘๒๒
 ๘๒๓
 ๘๒๔
 ๘๒๕
 ๘๒๖
 ๘๒๗
 ๘๒๘
 ๘๒๙
 ๘๓๐
 ๘๓๑
 ๘๓๒
 ๘๓๓
 ๘๓๔
 ๘๓๕
 ๘๓๖
 ๘๓๗
 ๘๓๘
 ๘๓๙
 ๘๔๐
 ๘๔๑
 ๘๔๒
 ๘๔๓
 ๘๔๔
 ๘๔๕
 ๘๔๖
 ๘๔๗
 ๘๔๘
 ๘๔๙
 ๘๕๐
 ๘๕๑
 ๘๕๒
 ๘๕๓
 ๘๕๔
 ๘๕๕
 ๘๕๖
 ๘๕๗
 ๘๕๘
 ๘๕๙
 ๘๖๐
 ๘๖๑
 ๘๖๒
 ๘๖๓
 ๘๖๔
 ๘๖๕
 ๘๖๖
 ๘๖๗
 ๘๖๘
 ๘๖๙
 ๘๗๐
 ๘๗๑
 ๘๗๒
 ๘๗๓
 ๘๗๔
 ๘๗๕
 ๘๗๖
 ๘๗๗
 ๘๗๘
 ๘๗๙
 ๘๘๐
 ๘๘๑
 ๘๘๒
 ๘๘๓
 ๘๘๔
 ๘๘๕
 ๘๘๖
 ๘๘๗
 ๘๘๘
 ๘๘๙
 ๘๙๐
 ๘๙๑
 ๘๙๒
 ๘๙๓
 ๘๙๔
 ๘๙๕
 ๘๙๖
 ๘๙๗
 ๘๙๘
 ๘๙๙
 ๙๐๐
 ๙๐๑
 ๙๐๒
 ๙๐๓
 ๙๐๔
 ๙๐๕
 ๙๐๖
 ๙๐๗
 ๙๐๘
 ๙๐๙
 ๙๑๐
 ๙๑๑
 ๙๑๒
 ๙๑๓
 ๙๑๔
 ๙๑๕
 ๙๑๖
 ๙๑๗
 ๙๑๘
 ๙๑๙
 ๙๒๐
 ๙๒๑
 ๙๒๒
 ๙๒๓
 ๙๒๔
 ๙๒๕
 ๙๒๖
 ๙๒๗
 ๙๒๘
 ๙๒๙
 ๙๓๐
 ๙๓๑
 ๙๓๒
 ๙๓๓
 ๙๓๔
 ๙๓๕
 ๙๓๖
 ๙๓๗
 ๙๓๘
 ๙๓๙
 ๙๔๐
 ๙๔๑
 ๙๔๒
 ๙๔๓
 ๙๔๔
 ๙๔๕
 ๙๔๖
 ๙๔๗
 ๙๔๘
 ๙๔๙
 ๙๕๐
 ๙๕๑
 ๙๕๒
 ๙๕๓
 ๙๕๔
 ๙๕๕
 ๙๕๖
 ๙๕๗
 ๙๕๘
 ๙๕๙
 ๙๖๐
 ๙๖๑
 ๙๖๒
 ๙๖๓
 ๙๖๔
 ๙๖๕
 ๙๖๖
 ๙๖๗
 ๙๖๘
 ๙๖๙
 ๙๗๐
 ๙๗๑
 ๙๗๒
 ๙๗๓
 ๙๗๔
 ๙๗๕
 ๙๗๖
 ๙๗๗
 ๙๗๘
 ๙๗๙
 ๙๘๐
 ๙๘๑
 ๙๘๒
 ๙๘๓
 ๙๘๔
 ๙๘๕
 ๙๘๖
 ๙๘๗
 ๙๘๘
 ๙๘๙
 ๙๙๐
 ๙๙๑
 ๙๙๒
 ๙๙๓
 ๙๙๔
 ๙๙๕
 ๙๙๖
 ๙๙๗
 ๙๙๘
 ๙๙๙
 ๑๐๐๐

ทางทิศบูรพานำวิเวก เห็นเทียมเมฆกลุ่มเกลื่อนเลื่อน
 เวหน ข้างทิศใต้ทิวไม้เป็นหมอกมด แลดูคนตัว
 นิกนิตคิตคัสธา เห็นเขาใหญ่ไกลตะค่อมช่อมเขี้ยว ต
 ลคเดี่ยวหลายหลากชวากผา พยบลมกลมกลนกลนยก
 ฟันฟ้า ทิศน่านั่งแลอยู่แต่ไกล พิณจพลงทางเดินบน
 เนินผา เห็นคีตาแวววามงามไสว พรรณรายพราย
 แพรวดแววไว แลวิไลยเลื่อมเลื่อมละลานตา ข้าง
 เป็นก้อนกลิ้งกลมข้างคมแหลม เป็นแก้วแกมเกิด
 ก้อนช่งอนผา เป็นที่เทพนิมิตรด้วยฤทธา พิจารณา
 สัมความตามยาพิ เป็นก้อนแก้วแวววายปละปลายแสง
 คอเครื่องแต่งพระศัพพะชินศรี จึงเกิดเป็นบรรพต
 ปรางภูมิ ทั่วเป็นที่ถวายเป็นเพลิงเชิงตะกอน ยิ่งพิศดู
 ภูผาน้ำคาคก อยากใคร่ยกโยกยอดให้ถอคถอน มา
 ปลุกฝั่งตั้งวางกลางนคร ให้ถาวรวันทบายชาชม ยก
 ไม้ไหวงใจไม่มีฤทธิ์ สุกจะคิตชคหินแผ่นดินถม
 แล้วลงจากเขาเขินเนินพนม เทยวเซยชมขบขชาติ

12/07/2565

ฟังแว่วแว้งแว้งแว้งเพลงสวรรค์ อัครจรวยจับจิตรพิศวง
 พิพิศวงทั่วบริเวณจังหวัดวง จนเลยหลังลัดทางมากกลาง
 ไพร เห็นพยอมมายางยงสูงสลอน กุชัชช้อนโคกสน
 ต้นไสว ตลิ่งปลิงปริงปรางมะทรางไทร ประคำไก่
 กั้นเกราะสะเคาดง กระฐินกระทุ่มชุมแสงคังแกลึงกิติ
 เปนคันฉัตรชูเชิกระเหติกระหง ปริงประท์ปรุเปรียง
 ภูมเวียงคอง โลกทnungอินทนิลแลอินจันทน์ เปนพวง
 ผลหล่นกลาดลงคายนคน ระคะพนพสุธาวนาสีฉงฆ์
 มะขามข้อมนอมกึ่งลงชิงกัน เลียงสนั่นเฮฮาในป่าคอน
 พิเคินพลางทางคุ่มวิหค บ้างโผนผกขินจับสลับสลอน
 นกกระดิ่งจับกิ่งกาหลงนอน กระจายจรจากรังไปพรัง
 พรู อีสุมเหล่าเขาชวาทะธาขึ้น เย็นจวรรณบินผวา
 เทยวหาคู่ นกนางนวลโนรีสีชมพู นำเอ็นคแต่เจ้า
 สาลิกาทอง พคณงถงสาลิกาแก้ว ค้าดงแล้ว
 ใครจะอยู่เป็นคู่สอง จะเครำทรวง่วงงงอยู่กรงทอง
 ฤาจะล่องลอยบนไปกินไกล จวนจะคำรำตรกนกถวิล

12/17/2565

นกขมิ้นเหลืองอ่อนจะนอนไหน มานอนเพื่อนพียงใน
 กลางไพร ให้ชื่นใจเชยเจ้าสักราตรี พินายรำคำ
 ครัวญชวนละห้อย พกพลอยคร่ำครัวญถนวลศรี
 พระสรีรายอแสงแผ่ศิริ เสียงชน้โหยหวนรัญจวนใจ
 เห็นเลือดค่อมทรายเกินเนินพนศ ได้มระบัตโยหญาที่
 อาไศรย ว่างคนองลองเชิงละเลิงใจ เห็นคนไปวังชอก
 ตามตรอกเตริน หมี่กระโตกหมุดคเที้ยวมคแผ่ง แวด
 ก็แรงกินหนามไม่ขามเขิน ชมคคหมันหันหาปากันเกิน
 ละมั่งเมินมองเมียงฟังเสียงคน กระจอกกระจกแต่แย้ตัน
 เทยวคุดคุด ข้างคู้ชคุดคินฆ่าพนาสณท พเทยวเดินค
 สนุกทกค้ำยล ก็ต่างคนต่างสำราญบานญไทย ครัน
 เย็นย่ำค้ำมคขมกขมิว พนกกกล้วยกลยมาที่อาไศรย
 พระจันทร์ส่องท้องฟ้าพนาไลย จุดคอกไม้เพลิงพลาม
 ตามตะเกียง ถวายพระแท่นอภิศติตั้งจิตรหวัง จุดพล
 คิงกองลันสนันเสียง กระจายพวงพวงใหญ่ไฟพะเนียง
 12/07/2565
 ขนสูงเพียงปลาขริงคิงสถาน ข้างก็จุดอายตอเสียง

หวอวด กรวดก็ลุดฟ่งปราดอยู่ผาคฉาน มีคนคกร
 เกรียวเทยวสำราญ ประกอบการบูชาประสาธน์ บ้าง
 ก็เล่นเล่นรำทำสมโภช ด้วยปราโมชมุ่งหมายฝ่าย
 กุศล บ้างโกลนเกล้าเข้าวชแล้วสวดมนต์ บ้างนั่ง
 ยืนภาวนาหลับตาไป บ้างกร้องแกเพลงกันเครื่องครัน
 คนฟังย่นยกเยยตเขยตไม่ไหว เขาเล่นเรื่องชวนแผน
 แล่นอาไฉย เมื่อจรไปรับน้องวันทองนาง บ้างกร้อง
 สักวาได้นำทัย ลูกคู่ขี้เรียบริตไม่ซัดขวาง ข้าง
 เสภาภณกรขยับขยพลาจ แล้วตรวจครางถึงพินนิม
 อนงค์ บพาทยรบขยขานประสานเสียง ก็กกลมเกลยง
 กล่อมจิตรพิศวง คนมาฟังนั่งพร้อมล่อมเปนนวง บ้างชน
 ลงอศแอเสียงแซ่เซง จนตกตนครนครันสนันมี ชวน
 กันคแต่ระมึงตึงห่างแห่งง ลีปฐมพร้อมกันเมอวน
 เฟ่ง พระจันทร์เปล่งเปลืองปลคทมกมลทิน ทารา
 ราชพรายพร่างนำค่างขอย หวนห้อยโหยจิตรคิตถวิล
 หักไขไม่ลงนอนกับคอนคิน เขาหลับสนเสียงเงยบยะ

เยียบเย็น ฟันนอนไค้กเคว้าจิตรพิศวง พอค่ำลงวัน

นั้นกณเห็น ว่าโลมลุยบเบื้องประคองเคล้น แม่
เนอเย็นหยิกช่วนว่ากวนใจ พักล่าวคำร่ำปลอบให้ชอย

ชน ระเว็กรนชนจิตรพิศมัย สตั้งต้นรินรศสมาโดย
น้ำค้ำไพรพร่างพรมลมร่ำเพย ใอน้ำค้ำกลางหา

หนาวละห้อย ออย่าหยกย้อยหยกย้างน้ำค้ำเอ๋ย ใค้คอก
ควงพวงพยอมอย่าหอมเลย พอยากเซยชมชเรณุนวล

ไค้พระจันทร์อันสว่างกระจ่างแจ้ง ออย่าเข้าแฝงเมฆมด
ลมบนหวน ขอชมต่างหน้าอันองลของนวล ออย่าเพ่อ

ควนลับเหลี่ยมเมรุไกร ใคว่าควงคาราในอากาศ
เค็ยรคาศแวมวามงามไสว ลอยประโลมเลอนพานภา

ไค้โดย เหมอนควงใจของพิทเลอนลอย พอยากไค้ควง
คาวอันวารวัย นกขยี้แล้วขยาคไม่อาจลอย ชม

แต่แสงสูกสว่างอยู่พร่างพร้อย พยัญน้อยนกป้องไม่
ต้องการ ครันแสงทองรองเรืองอร่ามฟ้า สกุกุณา

ร่ำร้องก้องประสาน คาวกเลอนเคอนกัลยพโยมมาณ

รวีวารส่องภพขยสกล ก็ชวนกันวันทาลาพระแทน
 พัสตเสณเสยกายผ่ายกศล ให้ครวญคร่ำรำรักพระ
 ทศพล ก็ต่างคนต่างส่อนกลนน้ำตา ปล่อยให้เปลือง
 เกรืองภยิตอทิศถวาย แล้วคลลคลายคลุมพระแทนที่
 แผ่นผา ก็ชนชมโสมนต์ควยศรัทธา แล้วก้มหน้า
 กรรwnน้ำเป็นคำไทย ขอเคชะภษาอนิสงษ์ เมื่อปลด
 ปลงชีวิตรให้คิคได้ อย่างมีมารมาจญเข้าคลใจ
 เทพไทจงเห็นเปนพยาน ขอให้เข้าไคตรัสตักกิเลศ
 จะข้ามเขตรแวนแคว้นแคนสงสาร ให้สำเร็จประโยชน์
 โภธิญาณ เขานิพพานพันทุกขศขสขาย ขอให้สม
 ปรารถนาอย่าช้านัก สิ่งไคร้ก็ขอให้สมอารมณ์หมาย
 ให้พยพระทกชาติอย่าคลาดคลาย อย่าให้ตายกลาง
 आयศม์ขยจับัน ตั้งแต่ชาตินไปจนไคตรัส อย่าข้อง
 ขัตทรพยสิ้นทุกสิ่งสรรพ การสิ่งไคที่หยายขยทุกอัน
 การสิ่งนั้นอย่าไคพยประสขเลย ครั้นกรรwnน้ำสำเร็จ
 เสรีจตุระ ^{1247/2565} ปลาพระแทนทองนระนงเอัย ประคิษฐ์กลอน

อ่อนใจด้วยไกลเชย ไม่หยดเลยเรื่องรักกันหนักจริง
 ถึงฟ้าดินอิสันทรสิ่งขรเขา ไม่หนักเท่าทกขพนสักสิ่ง
 เมื่อยามนอนอนอนคิจิตรประวิง อนาคตนั่งนึกถึงตบึงไป
 ไซ้จะแกล้งแต่งประกวคอกคผลลาด ทำนิราศรักมิตร
 พิศมัย ด้วยจิตรรักกาพย์กลอนอักษรไทย จึงตั้งใจ
 แต่งคำแต่ลำพัง หวังจะให้ภาเล่มองในเมืองหลวง คน
 ทั้งปวงอย่าว่าเราข้าหลัง ถ้าใครเขนก็จะเห็นว่าจริงจริง
 ประจกตั้งน้ำจิตรเวาคิดกลอน ขอเดชะถ้อยคำทราเรื่อง
 ให้ภาเล่มองเลิศลักษณ์ในอักษร ขอเชิญไทเทวราช
 ประสาทพร ให้สุนทรภาทั่วธานีเอย

นิราศพระประทุม

นิราศพระประธม

๐ ถวิลวนจันทร์ทิวาชนหาคำ ดงนาวาคลาเคลื่อน
ออกเลือนล้ำ พอมองย้ายามสองกลองประโคม น้ำค้าง
ข้อยพร้อยพรมเปนมว่าว อนาคตหนานักเคยได้ไชย
โฉม มาสูญเหมือนเดือนดับพยับโพยม ให้ทุกขโทมนัส
ในฤทัยครวญ ไฉนนำหนาวครวญเป็นที่สุด จะจากนช
แนบข้างไปห่างหวอน นิราศร้างห่างเหินให้เรรวน มิได้
ชวนเจ้าไปชมประธมประโทน ที่ปลุกรักจักได้ชื่นทุก
คนคำ ก็เคยคำตายฝอยกรองกร้อยโกรน ที่ชนไชย
เคยรักเหมือนหลักประโคน ก็หักโค่นขาดสูญประยูรวงศ์
ยังเหลือแต่แม่ศรีสาครอยู่ ไปถึงสู่เส่นหานางเส้าหงส์
จะเชิญเจ้าเท่าไรก็ไม่ลง ให้คนทรงเสียใจมิได้ไชย
วัตรมั่งตั้งแต่เสด็จสำเร็จศพบ ไม่พานพบภคินีเจ้าพี่เอ๋ย
ไฉนแลเหลือวเปลี่ยวใจกระไรเลย มาชวคไชยโฉมหอม

12/07/2565

ประจวบจนจะไต่พบประสยกัน ทั้งแก้วเนตรเกสรามณ
 ทาทิพย์ จงลอบลิลล่่วงถึงสรวงสวรรค์ จะเกิดไไหน
 ไต่อยู่คั้ววัน ออย่ามีอันตรายเป็นเหมือนเช่นนี้ วัตปะขาว
 ขาวเหลือเชื่อไม่ได้ ด้วยดวงใจเจ้านันคล้าคำมิตหมี่
 แม้นแม่ฆ่าชาวโคกโกลกมี่ เหมือนแม่ศรีสาคร
 ณะอันเฮว ไ้อ้เคระห้กรรมจำคลาศนึวคร้าง เพราะ
 ชักขวางความในเหมือนไขว่เฉลว ทั้งเกลี้ยคัสนินทา
 พาลาเลว เหมือนคองเปลวปลิวคองให้หมองมอม
 เลี้ยกายแต่แม่ศรีเจ้าพะเอย จะชวคเซยชวคชมภิรมย์
 ถนอม เหมือนคอกไม้ไกลแคนเพราะแต่นตอม ใคร
 แผลงปลอมปลิดสอยมันต้อยคาย บางคำรเหมือนบ้าร
 บ้ารรัก จะพงพิกพิศวาสเหมือนมาทหมาย ไม่เหมือน
 นกตรกครองเพราะสองวาย เห็นผกผายเพอนหลงด้วย
 ทรงโลม พอสันแพแลลวันสวนสังค พยพิคฮ้อฮอกระพือ
 โหม ยิ่งกักดาววาววามดังตามโคม น้ำค่างโทรมแสน
 หนาวให้เปล้าใจ บางขนนคันล้ากคหึ่งห้อย เหมือน

เพ็ชรพลอยพราวสว่างไสว จึ่งหรีกร้องขร้ออง
 เสียงเรียงเรไร จะแลเห็นเงียบเหงาทกเหยาเรือน ขาง
 ระมาคมาทหมายต้ายสวาท ว่าสมมาทเหมือนใจแล้ว
 ไม่เหมือน แสนสวาทมาทหมายมาหลายเคื่อน มีคลา
 เคลื่อนแคล้วคลาศประหลาดใจ วิกไก่เตี้ยไม่เห็นไก่เห็น
 ไทรค้ำ กอระกำแกมสลละชั้นไสว หอมระกำก็ขึงชำระกำ
 ใจ ระกำไม่เหมือนระกำที่ชำทรวง ถึงวนหลวงหวง
 ห้ามเหมือนความรัก เหลือรักหักจับต้องเป็นของหลวง
 แต่รวรินกลั่นนภาขุบผาพวง จะรินร่วงเรณูฟูขจร ใส
 ไม่ค้นคนเฝ้าเสาวรส ยังปรากฎกลั่นกล่อมหอมเกสร
 แต่โกสุมภุมรินมาขินวอน ไม่ค้ำขรินร่วงกลั่นให้กินโดย
 คักกาคัดคีตตัวอนไม่ค้นหมค แต่่นกคกร้องเร้ากระเหว่า
 ไทย ระรวรินกลั่นโคกมาโยกโยย ใสโคกโรยแรม
 ร้างมาห่างจร ถึงขางขวางข้างก่อนว่ามอญขวาง เคียว
 นนางไทยลาวตอจลลอน ทำยศอย่างขวางแขนแสน
 แสงอน ถึงนางมอญก็ไม่ขวางเหมือนนางไทย วิกพิกุก

ผูกกลิ่นระรินริน ไห้หอมชื่นเชยกับยรวสแยงสคไส เหมือน
 พิกุลอ่อนทรวงพวงมาลัย พิเคยไต้หัดถั้หอมฉนวนนวน
 ไห้ยามนมไคเชยทเคยชน มาหอมรินแต่คอกไม้ทใน
 สวน พระพายไซโรยรินกลิ่นลำควน เหมือนจะชวน
 ชูใจเมื่อไกลเชย บางผักหนามนิกขามแต่หนามไต้ยน
 หนามทุเรียนล็กฉีกอกเจ้าเอย ทักทขวางทางความแต่
 หนามเคย ไม่น่าเชยนำซึ่งลิ้นรังแตน ถึงสวนแตน
 แสนไต้ยกายสายสวาท มาสิ้นชาติปรโลกยังโคกแสน
 ไปสวรรค์ชั้นบนคนละแตน ไม่รวมแผ่นดินภโลกยังโคก
 ใจ ถึงวิกเกษเจตนาแต่การเกษ ไม่สมเจตนาหน้าตา
 ไหล เคยล้วยเนตรเกษน้อยกลอยอุทัย มาจำใจกลิ่น
 กลิ่นทริญจวน น้ำค่างพวมลมชายระบายโยก หอม
 คอกโคกเศร้าสร้อยละห้อยหวน เหมือนโคกร้างห่างเห
 เสน่ห็นวล มาถึงสวนโคกชำระกำทรวง เห็นรักน้ำ
 คร่ำคร่าไม่น่ารัก จะเต้หักไต้ยก็ไคเขาไม่หวง แต่

ละกันผลลูกกิ่งผูกพวง ก็ไวย่วงเปล้าหมกไม่่งคางาม
 เหมือนรักคนคนรักทำยักยอก จะเก็บคอกได้ผลคน
 ก็ขาม แม้นยางลูกถูกหัดถ่มนังกตลาม เหมือนรำราม
 รักรายริมชายพง วัตถุประสงค์ใครหนอละลอลลลลลล เอา
 อาวาสมาไว้ให้อาศรัยสงฆ์ ช่วยละลอลลลลลลลลลลลล
 ทรง ให้มาลงเรือร่วมนมทันทันอน ถนอมแนบแอบอุ้ม
 ประทมน้อย แขนจะคอยเคียงวางไว้ต่างหมอน เมื่อ
 ปลมไฟไสยาอนาทร จะกล่าวกลอนกล่อมขนิษฐาให้นิทรา
 เห็นคลองขวางบางกรวยระทวยจิตร ไม่ล้มคิคนมน้อย
 ละห้อยหา เคยร่วมสุขทุกซัรอนแต่ก่อนมา โอ้สิ้น
 อายุเจ้าไคเภาบ แต่ก่อนกรรมนำสัตว์ให้พลัดพราก จึง
 จำจากนมน้องให้หมองศรี เคยไปมาหาน้องในคลองนี้
 เห็นแต่ที่ทองคลองนองน้ำตา ส่งสารบุตรสุดเศร้าทุก
 เข้าคำ ค้วยเปนกำพร้าวแม่ชะเง้าหา เขม้นมอง
 คลองบ้าน कुमारฯ เชื้อคน้ำตาโทรมทรายลงกรายกราน

ยิงตรงตรงกรกคกคนสอนอน จนนไก้จนเจอยเจกวิเวกวาน
 เหมือนนั้นมนองร้องเรียกสำเนียงนาน เจียนจะขานหลง
 แลแฉกค้อย บางศรีทองคลองบ้านน้ำตาลสด อร่อยรส
 ซาบซ่านหวานคอออย เหมือนปากพิศร์ทองของน้องนอย
เป็นค้อยอกคอกสร้อยสิกระวา ทุกวันนพเภาเราก้ห่องอม
เรือเป็นจอมเราเป็นจันต้อยยื่นหา โอใจอมพิศร์ทองของ
น้องยา เมื่อไรจะพาพินนอยมากลอยใจ บางอ้อยข้าง
 ไร่ข้างที่ร้างไซลง มาอยู่โรงรักบ้านน้ำตาไหล พิศลาค
 แคล้วแก้วตาให้อาไลย เหมือนนอกโอयरาร้างฝูนางพิง
 พอจวนรุ่งฝูงนกวิหคร้อง ประสานซ้องเซงแซ่คังแตร
 สังข์ กระเหว่าหวานขานเสียงสำเนียงคัง เหมือนชาววัง
 หักเสียงสำเนียงนวล อโณทัยไทรศรีสจาร์สแสง กระจำง
 แจ้งแจ่มฟ้าพุดกษาส่วน หอมดอกไม้อหลายพรรณให้
 รัญจวน เหมือนกลิ่นนวลน้ำกลหลายซึ้งชายทรวง โอ
บุษผาสารพศทกลกกลย ครันรุ่งริบขานงามไม่ห้ามหวง

ให้^๕ชื่น^๕ชุ่ม^๕ภุม^๕วิน^๕ลิน^๕ทั้ง^๕ปวง ใ^๕ถ^๕ทร^๕าย^๕ท^๕ร^๕ว^๕ง^๕เส^๕า^๕ว^๕ร^๕ส^๕ไม่
 อด^๕อ^๕อม แต่^๕ค^๕อก^๕ฟ^๕า^๕ส^๕า^๕ห^๕ร^๕เ^๕า^๕พ^๕เ^๕ย มี^๕ห^๕ล^๕น^๕ล^๕ย^๕ละ
 ใ^๕ห^๕ม^๕เ^๕ม^๕ง^๕ภ^๕า^๕ห^๕อม จะ^๕กล^๕ก^๕ก^๕ล^๕น^๕ส^๕ร^๕ส^๕ใ^๕ห^๕ม^๕ค^๕อ^๕ม จน
 หาย^๕ห^๕อม^๕แ^๕ห^๕ง^๕ร^๕อก^๕เ^๕ม^๕อ^๕น^๕ค^๕อ^๕ก^๕ล^๕ย ใ^๕ง^๕ว^๕ค^๕ส^๕ก^๕เ^๕ม^๕อ^๕น
 หน^๕ง^๕ว^๕ก^๕ท^๕ค^๕ก^๕ส^๕ง ย^๕ิ่ง^๕ก^๕ว^๕่า^๕ฝ^๕ง^๕เ^๕า^๕เ^๕ิ^๕ร^๕เ^๕็น^๕เ^๕ิน^๕ส^๕อ^๕ย แม^๕น^๕
 ค^๕อ^๕ก^๕ฟ^๕า^๕ค^๕ล^๕า^๕เ^๕ล^๕อ^๕น^๕ห^๕ล^๕น^๕เ^๕ล^๕อ^๕น^๕ล^๕ย จะ^๕ใ^๕ค^๕อ^๕ย^๕เ^๕็^๕ย^๕ร^๕ับ
 ปร^๕ะ^๕ค^๕ิ^๕ย^๕ปร^๕ะ^๕ค^๕อง บ^๕าง^๕ข^๕น^๕น^๕ข^๕น^๕ก^๕อ^๕ง^๕มี^๕ค^๕ล^๕อ^๕ง^๕ก^๕ว^๕่า ว่า
 เ^๕ก^๕เ^๕ม^๕บ^๕าง^๕ช^๕อ^๕ส^๕น^๕เ^๕า^๕ข^๕น^๕ข^๕อง เ^๕น^๕เ^๕ร^๕อ^๕ง^๕ห^๕ล^๕ง^๕ค^๕ร^๕ัง^๕ค^๕ร^๕าว
 ท^๕้า^๕ว^๕อ^๕่^๕ท^๕อ^๕ง แต่^๕ค^๕น^๕ร^๕อ^๕ง^๕ร^๕ี^๕ย^๕ก^๕เ^๕อ^๕น^๕ไม่^๕เ^๕ม^๕อ^๕น^๕เ^๕ก^๕เ^๕ม ส^๕ค^๕า
 ไ^๕ค^๕ไ^๕ค^๕เ^๕น^๕เ^๕อ^๕น^๕อ^๕ย^๕า^๕เ^๕ม^๕อ^๕น^๕พ^๕ เ^๕ม^๕อ^๕น^๕ม^๕ณ^๕น^๕พ^๕ร^๕ค^๕น^๕ฉ^๕ิ^๕ร
 เ^๕ล^๕เ^๕ม อ^๕ัน^๕น^๕้ำ^๕ใ^๕น^๕เ^๕า^๕ร^๕ัก^๕ช^๕ว^๕ย^๕ค^๕ก^๕เ^๕ก^๕เ^๕ม ใ^๕ห^๕พ^๕ล^๕เ^๕ิ^๕ม^๕พ^๕ิ^๕ค^๕ว^๕าส
 อ^๕ย^๕า^๕ค^๕ล^๕า^๕ค^๕ค^๕ล^๕าย บ^๕าง^๕น^๕าย^๕ไ^๕ก^๕ร^๕ไ^๕ก^๕ร^๕ท^๕อ^๕ง^๕อ^๕ย^๕ค^๕ล^๕อ^๕ง^๕น^๕ ช^๕อ
 จ^๕ิง^๕มี^๕มา^๕ท^๕ก^๕ว^๕น^๕เ^๕ม^๕อ^๕น^๕ห^๕ม^๕ัน^๕ห^๕มา^๕ย ใ^๕ไป^๕เ^๕น^๕ช^๕ำ^๕ชา^๕ล^๕ะ^๕ว^๕น^๕ใ^๕ห^๕
 พ^๕ล^๕ัน^๕ต^๕าย เ^๕น^๕เ^๕ล^๕ี^๕ค^๕ช^๕าย^๕เ^๕็^๕ย^๕ว^๕ชา^๕ญ^๕เ^๕า^๕น^๕ว^๕ิ^๕ชา ใ^๕ค^๕
 ค^๕ร^๕อ^๕บ^๕ค^๕ร^๕อ^๕ง^๕ส^๕อ^๕ง^๕ส^๕าว^๕ช^๕าว^๕พ^๕ิ^๕จิ^๕ตร ส^๕ม^๕ส^๕น^๕ิ^๕ท^๕น^๕าง^๕จ^๕ร^๕เ^๕็^๕เ^๕็น^๕ห^๕า
 เ^๕ม^๕อ^๕น^๕ค^๕ว^๕พ^๕น^๕ไ^๕ค^๕ร^๕อ^๕ง^๕แ^๕่^๕น^๕อ^๕ง^๕ย^๕า จะ^๕เ^๕ก^๕อ^๕ห^๕น^๕า^๕พ^๕าง^๕าม

ขนครามครัน ถึงคลองขวางบางระนุก ไชยอกพิ แม่น
 บกมีเหมือนหนึ่งนกจะผกผัน ไปอุ้มแก้วแววตาพารัด
 มาด้วยกันนันทงศที่อัยรม ลงร่วมเรือเมือว่าตนสอน
 อื่น จะคอยช้อนโฉมอุ้มไม่หยมหยม ไม่แย้มสรวล
 ชวนเสขยเฝ้าเซขชิม กว่าจะอุ้มอกแอบแนบนิทรา ขาง
 คุเวียงเดี่ยวเงียบเซียบสังกั เป็นจังหวัดแถวสวนล้วน
 พดุกษา ครอบนางขางคเวียงเหมือนหนึ่งยงนา ไม่
 เหมือนหน้านางนึ่งในวงเวียง เห็นโรงทึบหีบอ้อยเขา
 คอยช้อน มีคนค่อนควายควากไม้ชาคเดี่ยว เห็น
 น้ำอ้อยยออยรางทวางเวียง ไชยพิศเพียงชลนาทจายลย
 อด้ำอ้อยยออยยบเหมือนทบอก น้ำอ้อยตกเหมือนน้ำ
 ตาควงกว่าขัน เขาโหมไฟในโรงโฆมวงวัน ให้อัดอัน
 ออกกั่มรุมระกำ อันน้ำในใจคนเหมือนคั่นอ้อย ข้าง
 ปลายกรออยชิตชิมไม่อิมหน้า ค่องหนทึบหนบแตกให้
 แผลกล้า นนแล่นาจึงจะหวานเพราะรานเจือ ถึง
 ขางม่วงม่วง ^{12/๗/๖5}จิตรกิดถึงม่วง แต่จากทรวงเดี่ยวใจอาลัย

เหลือ ม่ม่วงหอมเหมือนนวลเนอ มีริเยอ
 ขางม่วงเหมือนดวงใจ เห็นต้นรักหักโค่นต้นสนัด เป็น
 รอยคักรักขาดให้หวาดไหว เหมือนคักรักคัศสวาทขาด
 อาลัย ค้วยเห็นใจเจ้าเสียแล้วนะแก้วตา ถึงขางใหญ่
 ให้รอดทอดประทัย เข้าเคียงกับกิ่งรักไม่หักหา เมื่อ
 กินเข้าเขาก็หักโยรักมา จมปลาร้าลองค์ค้วยอยู่ริม อร์ออย
 นักรักอ่อนปลาช่อนอย่าง เปรียบเหมือนอย่างเนอนุ่ม
 ทหยมหยม อยากูรักรักใคร่พึงได้ชิม ซอยแต่จิม
 ปลาร้าจึงพารวย โอรักต้นคนรักเขาหักให้ ไม่คัตได้
 เค็กรักไม่พักควย แต่รักน้องต้องประสงค์ถึงงวงวย
 ใครไม่ช่วยชักนำสู่ กล้ากลืน เสพอาหารหวานคาว
 เมอคราวยาก ล้วนของฝากเฟื่องฟู่ค้อยชูชุน แต่
 มะเข็มนแกนในระไปคิน ของอนอนอกไขล้นโอชา แต่
สิ่งของน้องรักพุกจินอัย แฮ่อมพลับผลชีวิตเป็นปฤษณา
 พะจากฝากบ่คสนิทมา เหมือนแก้วตาตามติดมาชีวิต
 เซอ แผ่นขนนวนทางของแห่งสน แต่ละชนฐุใจอาลัย

เหลือ ใต้ ชนชิมอิมหน้าทั้งลำเรือ เพราะน้องเนอ
 นพคุณกรุณา แล้วเข้าทางบางใหญ่ครวไพล่อง ไป
 ทามคลองเคลอนคล้อยละห้อยหา เห็นสิ่งไว้ในจังหวัด
 วิทยา สอนอาลัยถึงคนงนวล แม้นแก้วตามาเห็น
 เหมือนเช่นนั้น จะยินดีก็วยคอกไม้ทในสวน ไม่แจ้งนาม
 ทามพี่จะชชวน ชมลำควนทอกชุ่มต้นนมนาง ทริมน้ำ
 งามเอมจะเออมหัก เอาขอรักให้ของเมอหมองหมาง
 ไม่เหมือนหมายสายสวาทจะขาดกลาง ใจอ้างว่าง
 วิญญาณในสาคร บางกระบือเห็นกระบือเหมือนช้อย่าน
 แสนสังสารสัตว์นาฝงกาษร ลงปลักเขยอกเกลือกเลน
 ระเนนนอน เหมือนจะรอนรนว่าทุกคำคน ใจออกพิ
 นกร้อนควยความรัก ถึงฝนสักแสนท่าไม่ฝ่าฝน ไม่
 เหมือนรสพมาलयเมอวานชน จะชชื่นใจพิควยปรกติเปรม
 ใจเปรียบชายคล้ายนกวิหคน้อย จะเลือนลอยลงสรง
 กีบหงส์เหิม ใต้ โกลไคียงเมียงริมจะอิมเอม แสน
 เกษมสุคสวาทไม่คลาศคล้าย ถึงคลองย่านบ้านบาง

สันขีบ้า เหมือนขานอกเจ้าเฉาฉายา เป็นข้าจิตร
 คึกคึกเพราะแสนร้าย ใครใกล้กลายเป็นเกลียดกลัว
 ทกตัวคน ถึงล่าคล่องช่องกว้างซอขางไส สอน
 ใ้อ่างว่างมากกลางหน ไสออกคอกกระษัตรีมิสาชล
 บ้างร่วงหล่นแดงามเมื่อยามไซ แต่ต้นกระเบาเขา
 ไม่ใช่เช่นใจหญิง เขาจริงจังใจเหมือนไม้ ไส
 เห็นตะโกใ้อแสนแค้นตะโก ถึงแสนไซสคคึกไม่คึกตาม
 พอสกสวันล้วนแต่เหล่าเถาสวาท ขนพันพาคเฟ่งพิศ
 ให้คึกขาม ซอสวาทพาคเพราะเสนาะนาม แต่ว่า
 หนามระกระกระกระทาง สวาทต้นคนต้องแล้วร้องอ้อย
 กล้วยกรูยกรเรอริงเลื้อยสาบ แต่ชั้นลูกถูกต้องเป็น
 กองกลาง เปรียบเหมือนอย่างลกสวาทศรีวิยาตรา
 ริมล่าคล่องทองทุ่งกว้างเว้ง ทั่วยนาแจ้งจอกฝักขน
 หนักหนา ทอกขิวเฝื่อนเกลื่อนกลาดกายศว สันตวา
 สายตั้งคันลึงง ถึงบ้านใหม่ธงทองริมคลองลัด ที่
 หน่าวคเห็นเขาขกเส้าหงส์ ขอความรักหนักแน่นให้

แส้นตรง เหมือนคนองแท่เทียงอย่าเอียงเอน ใ้ซ่ม
 วิกัรทธาสาธุสะ ใ้ไหว้ทั้งพระปฏิมามหาเถร นาวา
 ล่องคล่องแคล่วเขาแจวเงิน เพื่อยระเนนนำพร่าง
 กระจ่างกระจาย ดูชาวบ้านพรานปลาทำลามก เทียว
 คึกกนกกิ่งเนือมาเถอขาย เปนทุ่งนาป่าไม้ไร่ไรราย
 พวกหญิงชายชาวเถอนอยู่เรือนโรง ทั่วริมคลองสอง
 ผงเขาตั้งบ้าน นำสำราญเรียงวันควนโขมง ถึงฉวาก
 ปากช่องซ้อคลองโยง เปนทุ่งโล่งลือลิวหวิวหวิวใจ
 มีบ้านช่องสองฝั่งซ้อบางเชือก ล้วนตมเบือกเปอะปะ
 สวะใสว ที่เรือน้อยลอล่องค้อยคล่องไป ที่เรือใหญ่
 ไช้งโล่งค้อโยงควาย เวทนากาษรลือถอนถีบ เขาตี
 รัยเร่งไ้้นำใจหาย ถึงแส้นชาติจะมากเกิดกำเนิดกาย
 อย่าเป็นควายรับจ้างที่ทางโยง ตามแควทางกลางย่าน
 นั้นบ้านว่าง เขาปลุกสร้างศาลาเข็คฝาโงง แจกเงินใหม่
 ไ้ไทยมั่งไ้ตั้งโรง ขุดร่องน้ำดำกระโดงเขาโยงกิน
 ๑๒/๐๗/๒๕๖๕
 คุทุ่งกว้างวางเวกหมอกเมฆมัต บรรพคพิศภูผาพนา

สิ้น ฝูงวิหคนกกาเที่ยวหากิน ตามที่ถิ่นเขตรแคว้น
 ทกแดนดาว ข้างเค็รดินบินว่อนชนว่อนร้อง ริมขอบ
 หนองนกกะกรมคุ่มคุ่มขาว ค้อนหอยย่องมองปลา
 แข็งขาวว อ้อโก้งกาวโก้งแก้งเขย่งตัว กระทุงทอง
 ล่องเลือนคเกลือนกลาค ไม่คลาคลาคคลอเคลียด
 เหมือนเม็ยผิว มีต่างต่างยางกรอกนกกอกขิว เทียว
 เค็รวัวเยี่ยย่องที่ของนา นกกระเจาขาวคุ่มอ้อลุ่มว่อน
 คูว้าว่อนเวียนเร่ในเวหา เห็นยางเจ้าเขาจับคอยลับปลา
 นกกระสาซ้องซ้องค้อยย่องเค็ร ไซ้คนกอกใจให้ไหว
 หวาด ยามนิราศเวศร้างมาห่างเหิน เห็นสิ่งไรใจพิ่มไม่มี
 เพลิน ส่วนเรือเค็รทวนไปใจจะคั้น จะออกซ้องคลอง
 โยงเห็นโรงบ้าน เขาเรียกลานตากฟ้าค้อยพาชน ไซ้
 แผ่นพามาตากถึงภาคพน นำจะย่นหิยเค็รนไต้เหมือนใจ
 เจ้าหน่น้อยพลอยว่าฟ้าตกน้ำ ใครช่างค้ายกฟ้าชนมาได้
 แม้นแดนดินสิ้นฟ้าสวาลอย จะเปล่าใจจริงจริงทั้งหญิง
 ชาย ไซ้ฟุ้งบุตรสตุสวาทลลาคเปรียบ ค้อ้งทำเนียบนิก

ใ้ไปก็ใจหาย ถึงแขวงแควแลลิวชื่อจิวราย สอนอายออก
 ความเหมือนนามงามแสงขมเอยมอมเมอพรหม
 พักตร์ คุนารักเรือนผมก็สมผิว แลสนสภาพกรายกัม
 ประนมนิ้ว เหมือนโคมจิ่งวามราวกับชาววัง ถึงย่านน้ำ
 สำประทวนรำจวนจิตร เหมือนใจจิตทวนทยตลยหลัง
 ใ้ไปลอยโลมโคมแฉกที่เมฆยัง เปรียบเหมือนนั่งแฉย
 อุ่มทุกทุ่มโมง ถึงปากน้ำลำคลองที่ห้องทุ่ง แจกเขา
 หงเหล้ากลิ่นควนโขมง มีรางวัลสองชั้นทำคันโพง
 ผกเชือกโยงยื่นชักคอบตักเต็ม นำชมขมขมขมพัตน์ไม่
 ขคของ มีเงินทองทำทวิภาชีเสวรม เมียน้อยน้อยพลอย
 เปนสุขไรจกเจิม ใ้ได้พลเพิ่มวาสนาเสือกว่าไทย ทกวัน
 นมทรพยเขานบถ เหมือนเราฤาเขาจะรักมีผลักใ้ใส่
 สงสารจนอันอันให้ตันใจ จนเข้าในปากน้ำสำประโตน
 ริมลำคลองสองฝั่งสพรังพฤษ์ พินจันกเหมือนหนึ่ง
 เขียนข้างเกรียนโกวัน นกอีตุ้มคุ่มชายจิบจายโจน กระ
 พอโผนโผนินขันขันโยย ๒๒๐๗/๒๕๖๕ ขนไม่สูงฝูงเป่ล้านกเค้ากู่

ละครมฤโพรโศกเสียงโหวกโหวย วิเวกใจไต้ยีน
 ยั้งคั้นโคย ละห้อยโหยทาน้องในคลองลัดดี พอมักมณ
 ฝนคลุ้มคล่อมอัย โปยมพยับเป็นพยุระบะยัค เดีงลม
 ลันย่นลือกระพือพัด พิธธชัคสาตส่ายลงพรายพราว
 พากระหิมครมครันไหยนยวน เหมือนพครวญคราวทน
 นำฝนหนาว แวมสว่างอย่างแก้ววูแววาว เป็นเรืองราว
 งามสร้อาครทรวง เพราะนางเอกเมขลาหล่อนพ้อแก้ว
 จะให้แล้วแล้วไม่ให้ควยใจหวง เหมือนรักแก้วแว้วฟ้า
 สุกาควง เฝ้าหนักหน่วงนงเหมือนจะเคลอนคลา ถึง
 ขางแก้วแก้วอนล็กหมิ่นแสน ไม่เหมือนแม่นแก้วเนตร
 ของเชษฐา คุรยนางขางแก้วไม่แฉ้วตา ไม่เหมือน
 หนานองแก้วทแคลวกัน จนเกินย่านย่านคลองท่ทองทุ่ง
 เป็นเขตรคั้งขอยข้าพนาสัณท์ ทุกถิ่นเถื่อนเรือนโรง
 โขมวงควัน เป็นสำคัญเขตรโชคโตนคตาล ถึงไฟเคี้ย
 ไฟต่ำเหมือนค้ำกล่าว แต่ไตราวสามอ้อมเท่าพ้อมสาน
 เป็นเรืองราวจาวฟ้าพระยาภาน มาสังหารพระยาแกงต้องคี่

12/07/2565

ยีคา แล้วปลุกพระมหาโพธิชนโขดใหญ่ พระเอิญให้
 เตยตำเพราะกรรมหนา อันเท็จจริงสิ่งใดเป็นไกลตา
 เขาเล่ามาพักเล่าให้เจ้าฟัง ทททายบ้านศาลเจ้าของชาว
 บ้าน บวงสรวงศาลเจ้าผายศรีตั้ง เห็นคนทรงปลง
 จิตรอนิจจัง ให้คนทั้งปวงหลงลงอบาย ซึ่งคำปคมก
 ท้าวว่าเจ้าช่วย ไม่เห็นด้วยที่จะใดคงใจหมาย อันเจ้า
 ฝูงนรยภักกลบกลาย ถอนาวนายทไคพงจึงจะที แต่
 บ้านนอกคอกนายยาเขา ไม่มีเจ้านายจึงต้องฟังผี
 เหมือนถอนเพื่อนเพื่อนหลงว่าทรงที ไม่สู้พิไคแล้วเจ้า
 แก้วตา บางกระชับเหมือนกำชัยให้กลับหลัง กำชัย
 สั่งว่าจะคอยละห้อยหา วานชนนพิไครับกำชัยมา
 ไม่อยู่ช้ากว่ากำชัยจะกลับไป แต่เบียดหงส์ลงหาด
 ไม่คลาศค สังกะตคคังจะพาน้ำตาไหล เหมือนเลียก
 มีเพื่อนไม่เหมือนไทย ตั้งกินไรได้เ็นหญ้าอนาทร ถึง
 วกสิ่งหล่งล้อยทน แต่ใจพนไปสิ่งมิ่งสมร ถึงคว

๒ ๒12/07/2565

จากพราวพลัดกำจัตกร ยังอวารณหวังเสน่ที่ทุกเวลา
 ด้งวัดท่าท่าหน้าคณาชน สำราญรุ่มไม้ไทรสาชา
 คัดถนงชศศสวาททีคลาศศลา จะคอยท่าถามข่าวทก
 คราวเรือ ด้งขานกล้วยกกล้วยกล้ายเขารายปลุก น้ำเต้า
 ลุกเท่ากระตึกพริกมะเขือ กล้วยหากมกสกห้ามอร่าม
 เกรือ อยริมเรือเรียกทางข้างคองศา คัดถนงเมือเรือนอง
 มาคลองนี้ จะชวนชมประเทศกบไซเซญู สอนใช้
 โพล์เพลิงด้งเวลา สกณาข้ามฝั่งไปรังเวียง บ้างเวียงร้อง
 ชรวงแซร์กรอแกรกริก หิวหิวหิวทเวทนาภาษาเสียง
 ลุกอ่อนแอมเมื่อนชระอ่อนเอียง บ้างคู้เคียงเกล้าคลอ
 เสียงซอแซ เอนคนกกบตรแล้วสคเคระ เหมือน
 บตรเราเคียงข้างไม้ห่างแห หวนสนนฝนใจอาโดยแล
 ด้เห็นแต่ตาบ่น้อยละห้อยใจ ทวันรอนอ่อนอับพยัแสง
 กดวงแดงด้งจะพาน้ำตาไหล ด้งรอรังด้งฟ้าด้วยอาโดย
 ค่อยไรไรเรือด้งวิญญา พระจันทร์จรวำญข้าง
 บูรพทิศ กระจ่ายคืดแต่มีสว่างกลางเวลา ใช้กระจ่าย

หมายจันทร์ถงชั้นฟ้า เทวทวยังช่วยรับพระคัมภีร์ของ
 มนุษย์ฤาถงคือว่ามีศักดิ์ มีวิษักรเวศร้างให้หมางหมอง
 ไม่เหมือนเดือนเหมือนกระต่ายเสียตายนอง จึงขัดข้อง
 ขัดขวางทุกออกไป น้ำค้างพรหมลมเฉื่อยเรื่อยเรื่อย
หนาวของจิ้งจอกออกคอไสว เกสรวิปลิวพามาพาใจ
ให้ทรายในทรงข้าวสุกลักลิ้น ใ้อังญาพาหนาวเมื่อ
 คราวยาก สุกระฝากแฝงหน้าไม้ผาฝน แม่นังวเช่น
 เช่นงารเมื่อวานชน จะชุนช่วยหนาวเมื่อคราวครวญ
 ใ้อุเดือนเหมือนไคยลวิมลพักตร์ ไม่ลุ่มรักรูปงาม
 ทรามสงวน กระช่างแจ่งแสงจันทร์ยังริญจวน คณิงหวด
 นิงนอนอ่อนกำลัง ถึงบ้านธรรมศาลาริมท่าน้ำ เป็นโรง
 ธรรมภาคย์สร้างแต่อย่างหลัง เกษะคำทำคุณการุณัง
 เป็นที่ตั้งวาสนาให้ถาวร ขอสมหวังถึงสวาทอย่าคลาศ
 เคลื่อน ให้ไค้เหมือนหมายรักในอักษร หนึ่งคือไทย
 อธิษฐานสารสุนทร จงถาพรเพิ่มรักเป็นหลักโดม

มวน
 พริ
 ๑๖๘

12/07/2565

โอ้เย็นฉ่ำน้ำค้างลงพร่างพร้อย ใต้ระหอยทวลเห็น
 เหมือนเช่นโดม พอมตมณฝนพยับขยับไพลม ทรวง
 ระไกรมเลียบเพราะรักที่หนักทรวง ดั่งถิ่นฐานบ้านเพนียด
 เยนเนินสูง ที่ขบขึงข้างโหลงเข้าโรงหลวง เหตุเพราะ
 นางข้างค่อไปพ้อดวง พลายทั้งข่วงจึงต้องถูกมาผูกโรง
 ใ้ออกเพื่อนเหมือนหนึ่งชายที่หมายมาต แสนสวาท
 หวังงามมาตามโหลง ค้องคิดข่วงท่วงรักซึกคะโหลง
 เลียบกาย โย่งข่าเขาคิดเศร้าใจ เข้าจอดทำหน้าเนิน
 เพนียดข้าง มีโรงร้างไร่ฝามาเข้าอาศัย พอประทัง
 ยังฝนได้ค้นไทร พวกผู้ใหญ่หยุกหย่อนเขานอนเรื่อ
 แต่ลูกเล็กเด็กอ่อนนอนชั้นล่าง น้ำค้างพร่างพรมพราว
 ใ้เห็นาวเหลือ ใ้รินรินกลั่นเกลสรขจรเจือ เหมือนกลั่น
 เนื้อแนบซึกสนิทใน หนาน้ำค้างพร่างพรมจะห่มผ้า
 พออ่อนอารมณ์ระงับไค้หลับไหล ถึงลมว่าวหนาวขงระ
 ผิงไฟ แต่หนาวใจจากเจ้าใ้เศร้าซึม สังกะเียบเยียบ

เย็นทุกเส้นหญ้า แต่สควขาบรอกก่องกระหม ไม่เห็น
 หนคันไม้พระไตรศรม เสียงงมงามเงาไม้พระไตร
 คนอง ทั้งเปรตผยแก้วว่วว่วหวัด จึงหริทกริดกริด
 เกียวเสียวสยของ เสียงหึ่งหึ่งกึ่งไทรเวโรธ แม่มาย
 ลองในเพราะเสนาะใน สงสารแต่แม่มายสายสวาท นอน
 อนาคตหนาวนำน้ำคาไหล อ่านหนังสือว่านึ่งจะลองใน
 เสียดกายใจจางจิตไม่ยักยาว แม้นยอมใจให้สยจะนคิน้อง
 ไปร่วมห้องห้ายมายทั้งหายนาว น้หลงเพอนเหมือน
 เคียวเข้าเห็นยวลาว ลมเข้าจาวเข้าประคุดทคินเคย
 ไล่คคอกอนหมันแสนไม่แม่นเหมือน ที่ร่วมเรือนร่วมเตียง
 เคียงเขนย สังกเสียงเทียงคินเคยชันเซย เมอไรเลย
 จะคินมาชันใจ จวนจะหลบกลบผ่นว่าขวัญอ่อน แนน
 ฌอนอันนิจิตรพิสมัย พิเคยเห็นเช่นเคยเซยฉันโต จนชัน
 ใฝ่ที่ริมปากไม่อยากเพอน พอพนกายหายรูปให้ขบงวง
 กำสรวทรวงเสียใจใครจะเหมือน ยังมีคุนอันนิจิตรไม่ยิต

12/07/2565

เือน มาเป็นเพื่อนทุกซั๊กเมือจากจร ยังเหลือแต่
 แพร่สีกพห่ม ขนประอมจะถวายเป็นสายสมร แม้นโคม
 งามตามมาจะพาร เมือขวัญอ่อนขันไปชมประอมทอง
 ใ้อยามสามยามจากเคยฝากรัก ใ้ฟูมฟักแฝงเฝ้าเป็น
 เจ้าของ มาสญูชาตวาลาน้ำตานอง มิไ้ได้นองแนย
 เศษเหมือนเคยเคียง พอรุ่งรางวางเวงเดี่ยวเครงครน
 ขกษาคันต่างเรียกกันเพรียกเดี่ยว โทกิลากาแกแซ่
 ลำเนียง สนั่นเพียงพิณพาทย์ระนาดประโคม กระหม
 หึงผิงบินกินเกสร ทรวงภมรเหมือนพเคยไ้เศยโฉม
 น้ำค้างชะประเปรยเศยชะโลม พนโพนมแย้มสว่าง
 กระจำตา เสพย์อาหารหวานคาวแต่เช้าขัน ยังรวยวัน
 วินรินกลิ่นขบผา กับพวกพ้องสองบุตรสกศรัทธา ขน
 เคียวไปตามทางเดี่ยววางเวง กระเหว่าหวานขานเดี่ยว
 ลำเนียงเสนาะ ค้อนทองเคาะค้อนทองเดี่ยวบ้องเป็ง
 เห็นรอยเสื่อเนือคนอยู่ครนเครง ใ้กรังเกรงใ้ฉาวเดี่ยว

กราวเกรียว คันกรวยไกรไทรสะแกแคแกรกร่าง น้ำค้าง
 พร่างพรายชุ่มชุ่มเขียว หนทางอ้อมค้อมคดคองลค
 เลี้ยว พากันเที่ยวชมเนอกเสือกาว พอแสงแดดแผด
 ร้อนอ่อนอ่อนอ่อน กระจ่ายตื้นต่างต่างข้างต่างขาว สุกกร
 ฆ่าชำมดเหมือนแมวควาว เวลาเช้าซักฝุ่นออกทุ่งนา
 เต็กเต็กโตคโตคไล่กระจ่ายหลย จับประจบหกล้มล้ม
 น้ำหน้า สนุกในไพรพนครรัทยา ทั้งบรรดาเต็กนอยก
 พลอยเปลิน ครั้นถึงวัดพระประธมบรมธาตุ สูงทายาค
 อยู่สันโคกขบโขดเขิน แลทะมนทนเท็งตังเจ็งเทิน เช่น
 โขกเนินสูงเสริมเขาเพิ่มพล ประกอบก่ออ้อมมมีชุ่มมุข
 บุกบุกขยับจบจบนพสุญ เช่นพืดแผ่นแน่นสนิททั้งอิฐปูน
 จงเพิ่มพลพิศดารอยู่นานครัน แล้วลคเลี้ยวเที่ยวรอย
 ขอบข้างล่าง ล้วนรอยกวางทรายเกลอนไก่อเอนขึ้น
 สพรังต้นคนทาลคควาล ขนพาคพันพงพุ่มช่อไม้
 เห็นห้องหยดลบลเป็นทลิ่งมึ เทยวฤตงค์เคิรมาไค้อาศรัย

พลอยศรัทธาพาเพลินเจริญใจ ถึงขั้นโคกโคกรกชะงอก
 งาม เห็นสูงสูกหยกแลชะเง้อแห่ง ถึงมาทแม่นันขรวโดย
 คงไปสวรรค์ ต่างอุส่าห์พยายามต้องตามกัน ชันถึงชั้น
 บนใต้จิตรใจมา สงสารสขยตรน้อก็พลอยชัน ไม่
 เมื่อยมันเหมือนผู้ใหญ่ไวยหนักหนา ประนมมือถือ
 ประทีปเทียนบูชา ตั้งวันทาทักษิณด้วยอินทรี ได้สามรอบ
 ขอบธรรมเป็นกำหนด กรวยประณตกรประนมกัมเกษี
 ถวายรูปเทียนขยผาสมาลี กายเทียนทฬากถวายนันหลาย
 คน เจ้าของคีตอธิษฐานที่บ้านแล้ว ฆ้องแฉ่งฉิวพิกัต
 ถึงมรรคผล ให้ผ้าสูกทุกสมรอบยาร้อนรน ประจวบจนจะ
 ได้ตรัสด้วยศรัทธา ฉับรับฝากอยากจะใคร่ได้เป็นญาติ
 ทุกทุกชาติไปอย่าขาดเหมือนปราณา ให้รักใคร่ไปทุก
 วันเห็นทันตา ไปเบื้องหน้านั้นขอให้อริบรณ สาธุสะพระ
 ประถมบรมธาตุ จงทรงสาสนาอยู่ไม่ริสญ ข้ำทำบุญคุณ
 พระช่วยอนุถให้เพิ่มพลสมประโยชน์โพธิญาณ หนึ่ง

ขอฝากปากคำทำหนังสือ

ให้สืบข้อชี้ว่าสวัสดสถาน

สุนทราอาลักษณเจ้าจักรวาล พระทรงสารศรีเควตเกษ

กฤษ อนึ่งมนษยอตรีตีต่างต่าง แล้วเอาอย่างเทียบ

ทำคำอักษร ให้พนเพื่อนเหม อนเรสาปในกาพย์กลอน

ค้อโอนอ่นออกชื่อจงภาษา อนึ่งหญิงทั้งสี่ยศเรตคักชาค

ถึงเนอนารธรรมชาติไม่ปราณา ข้างนอกนวลส่วนข้างใน

ใจสุกา เหมื่อนปลาร้าร้ายกาจอุจาดจริง ถึงรูปชั่ว

ตัวกำรยาบายาก รู้รักปากรักหน้าประสาหญิง ถึง

ปากแห่วงแข็งคอดไม่ทอดทิ้ง จะรักยิ่งขอกรักให้หนัก

ครัน จนแก่กกงกเงินเดินไม่รอด จะสู้กอดแก้วตา

จนอาลัย อันหญิงถึงหญิงค่างหญิงอย่างนั้น ไม่ผูก

พันพิศวาสให้คลาศคลา ขอเศษะพระมหาอนิสังส

ซึ่งเราทรงคักราชพระศาสนา เสน่ห์ไหนให้คนนั้นกรูณา

เหมื่อนในอารมณ์รักประจักษ์ใจ หนึ่งน่องหญิงมึงมีตร

พิศวาส ซึ่งสันชาติชนมภพสขสมัย ขอคุณพระ

ธานีสงฆ์ช่วยส่งไป ถึงห้องไตรตรึงศ์สถานพิมานแมน
 ที่ยังอยู่ค้ำเคยไม่เคยอื่น จึงปรากฏยศคุณกว่าหมื่นแสน
 มั่งมีมิตรพิศวาสออย่าขาดแคลน ให้หายแค้นเคืองทั่ว
 ทุกถ้วนคน นารีไท้ที่ไ้รักแต่ลักลอบ เสน่ห์มอยหมาย
 รักเป็นพิภพผล พระอินชั้พลั้ภพรากเพราะยากจน แะง
 กศลสังสกาทกนารี ให้ไ้ไ้คู่สัสสมภิรมย์รัก ที่สม
 คักก็สมหน้าเป็นราศี สืบสกุลพลสวัสดิ์ในปลั้ ร่วม
 ชีวิตันสองคนไปจนตาย แต่นารีขบคไ้ไ้หลคหลอก ให้
 ออกคอกเหมื่อนนวนทมั้หมาย ทั้งลนของสองลน
เพราะหมื่นชาย เป็นแม่มา้ยเท้งเต้งวังเวงใจ ที่จึง
 จิตรพิศวาสออย่าคลาคแคลอน ให้ไ้ไ้เหมือนหมายมิตร
 พิสมัย อย่าหมองหมางห่างเหเสนั้ใน ไ้รักไ้
 ครองกันจนวันตาย เป็นคู่สร้างทางกศลจนสำเร็จ
 สรรเพชญ์โพธิญาณประมาณหมาย ยังมีถึงชงนิพพาน
 สำราญกายจะกลบั้กลายเป็นไฉนอย่าไ้ไกลกัน แม่น

เป็นไม้ให้พินเป็นนก ให้ได้กกกั้งไม้อยู่พรสัณฑ์
 แม่นเป็นนารผลวิมลจันทร ขอให้ฉันเป็นพระยาวิชาธร
 แม่นเป็นขั้วทวพเป็นแมงกั ไต่ชนชัสสมชมเกษตร เป็น
 วารพหวงเป็นมังกร ไต่เซยซ้อนสมชะเลทุกเวลา
 แม่นเป็นถ้าน้ำใจใคร่เป็นหงส์ จะไต่ลงสิ่งดีในคธา
 แม่นเนอเย็นเป็นเทพธิดา พื่ออาศรัยเล่นที่เป่นแก้วญ
 กว่าจะถึงซึ่งมหาคิวาโมกข์ เป็นสันโคกสันสัดมมนุษย์
 สวรรค์ เสวยสวัสดิชชวาลัยนานอนันต์ เหลือจะ
 นึกขกัลป์พทธรันคร ใค้คิดไปใจหายเสียดายนัก ที่
 เคยรักเคยเคียงเคยเรียงหมอน มาวายวางกลางชาติ
 ถึงชาครอน ให้ทกขรอนรรนร่าระกำตรอม ยิ่งเหลือ
 แต่แพรชมภของค้ชน ทุกคำคนเคยชมได้ห่มหอม พิ
 ย้อมเหลือองเปลืองปลดลื้อค้อม เอาคลุมห้อมหุ่มห่ม
 ประอมทอง กับแหวนนางต่างหน้าบูชาพระ สารสะ
 ถึงเขาผู้เจ้าของ ไต่บรรจงทรงเครื่องให้เรองรอง

12/07/2565

เหมือนรูปทองธรรมชาติสีอากาศ แล้วกราบลาพระ
 ประถมบรมชาติ เลียบลีลาศแลพินิจทุกทีศา เห็น
 ไรไรไกลสุดอยุธยา ทั่วยศฐาถมสูงทกรุงไกร ทอน
 เคยเรยราชคังปราบเรยม ทั่วยศฐาถมสูงกว่าอยุธยา
 ไสว ไชวียงวังยังเขม้นเห็นไรไร แต่สายใจพิ้เขม้น
 ไม่เห็นทรง ยิ่งเลี้ยวเลี้ยวเหลียวย้ายทั้งซ้ายขวา ล้วน
 ทุงนาเนนไม้ไพรระหง ภูเขาคเคียงเวียงรอบเป็นขอบวง
 ในแดนคงคูล้างล้วนยางbung ที่ทุ่งโถงโรงเรือนคูเหมื่อน
 เขียน เห็นช้างเจียนจะท่าหมด้วยอยู่สูง เขาต้อนควาย
 หวายผูกงมูกจง เป็นฝูงฝูงไรโรทุกไร่เนา ในอากาศค้ายต
 ล้วนหม่นก บ้างเวียนวกรว่นว่อนเวหา เห็นนกไม้
 ไพรวันอรัญญา สอนฮาไลยเหลียวด้วยเปลี่ยวใจ บน
 ประถมลมเฉื่อยเรื่อยเรื่อยร่น กระพืดผ่นผ้าปลิวหวิวหวิว
 ไหว เสียงซ้อซ้อรอร่ายังคำไป อนาถใจนสนอกดิน
 น้าตา เห็นไรไรไม่ งวละลิวเมฆ กังฉัตรเฉกชนชุม

เหมือนเดือนเไรให้หนักล้าภักดิ์ เห็นเลี่ยนางหมางเมิน
 เคียวรำพึง ชมกระตังตอกทองพวงพยอม พิกุลใหญ่
 ใต้ต้นหล่นชระแล่ม คุกหลับแซมชื่นเซยระเหยหอม
 ผลลูกสักท่ามงามงอม แต่แต่คนตอมตอผองซังซัง
 เห็นนกเป่าเขาไฟฝูงไก่เถื่อน เทยวเคียวเกลื่อนกลาง
 ดินข้างบินบว้อ เหล่าลูกเล็กเด็กใหญ่ไล่กระพือ มัน
 บินรอรอนลงเข้าคางคอน ทั้งสระมีตมมประทุมชาติ
 ระคะตาศอกทองบัวหลวงสลอน บ้างร่วงโรยไปรยปราย
 กระจายจร หอมเกสรเสาวคนธ์ที่หล่นลอย มีเค่าปล้ำ
 อาศรัยอยู่ในน้ำ บ้างผดคำโตคคนองพ่นฟองฝอย ผุง
 กริมกรวยรายเรียงขึ้นเคียงคอย จะคายสร้อยเสาวคนธ์
 ว่ายวนเวียน เหมือนตัวรักหนักหน่วงไม่ร่วงหล่น
 ให้เวียนวนหวนหิจิครตะขวิดตะเขวียน แลสนสนกรุกข
 ชาติคายเคี้ยว เทยวเคียวเวียนวนชมประอมทอง โขสัด
 วิหารท่านสร้างแต่ปางก่อน มีพระนอนองค์ใหญ่ยังไม่

หมอง หลับพระเนตรเกษเกษเขนยทอง คุมคณ้องพล
 เพิ่มเต็มครัทธา ไอ้เอ็นคหนตายจะกรากัม เปลือง
ผ้าห่มนอนขยบเกษ ชนห่มพระอริยฐานให้มารดา
 พลอยนำตาดกพรากเพราะยากเย็น แม่นยังอยู่ค้เซย
ไม่เลยละ มาไหว้พระก็จะพามาให้เห็น ไอ้ชาตินี้
 มีกรรมจึงจำเป็น มาแสนเชิญขาดมิตรสนิทใน กราย
 พระเจ้าเศวตวิตรคิคลังเวช ไอ้หน้าเนตรเอ๋ยกลั่นก็ขึ้นไหล
 สลารพัตต์กขาดประหลาดใจ ตัดยาไสยสวาทไม่ขาด
 ความ แกล้งพูดพาดตาแก่พวกชาวบ้าน คนโยราณ
 รัยไปได้ไถ่ถาม เห็นรูปหินศิลาสง่างาม เป็นรูป
 สยามกระษัตริย์ชัตยวงศ์ ถามผู้เฒ่าเฒ่าแจ้งจงแต่งไว้
 หวังจะให้ทราบความตามประสงค์ ว่ารูปทำจำลองฉลอง
องค์ พระยากงส์พระยาภาณกัษมารดา ด้วยเต็มเรื่อง
เมืองนนทวลิยราช เรียงพระญาติพระยากงส์ชัตยวงศ์
 เขาพานทองรองประสัติพระยตรว กระทบหน้าแต่่น้อย ๆ
 เป็นรอยพาน พอไหวทายร้ายกาจไม่พลาดเพดียง ผู้

โทเลียงลูกน้อยจะพลอยผลาญ พระยากงส์ส่งไปให้นาย
 พราน ทั้งที่ธารน้ำใหญ่ยังไม่ตาย ยายหอมรู้จะไป
 เอาไวเลียง . แกรักเพียงลูกรักไม่หักหาย ใครถาม
 ได้ไม่แจ้งให้แพร่พราย ลูกผู้ชายชั้นซิคส์บัตยง ครั้น
 เคยใหญ่ได้วิชาตาปะขาว แกเป็นชาวเชิงพนมอาคม
 ชลิ่ง รั้งผูกญาภาพยนต์มันตังงง มีกำลังภฤทธิ
 พิสดาร พระยากงส์ลงมาจับก็รบรบ ตีกระทยทัพนัน
 ถึงชนสาร ฝ่ายท้าวพ่อมรณาพระยาภาณ จึงได้ผ่าน
 ภพตุงกรุงศรีพรณ เข้าหาพระมเหสีเห็นมีแผล จึง
 เล่าแต่ตามจริงทุกสิ่งสรรพ เธอรู้ความถามไถ่ได้
 สำคัญ ด้วยครานั้นคนเขารู้ทุกผู้คน ครั้นถามได้
 ยายหอมก็ยอมผิด ด้วยปกปิดปฏิเสธซึ่งเหตุผล เธอ
 โกรธาฆ่ายายนั้นวายชนม์ จึงให้คนก่อสร้างพระปรารงค์
 ประโทน แทนคุณตามความรักแต่หักว่า ต้องเช่น
 ฆ่ากันเพราะกรรมเหมือนคำโหร ที่ยายตายหมายขัก
 เป็นหลักประโคโน แต่ก่อนโพ้นพินมาเป็นช้านาน จึงลำ

เห็นยกเรียกย่านบ้านขายหอม ด้วยเติมหอมจักรพรรดิ
 อธิษฐาน ครั้นเสร็จสรรพกลับมาหาอาจารย์ เหตุด้วย
 บ้านนั้นมีเนินศิลา จึงทำเมรุเกณฑ์พลพลรบ ปลูก
 พระศัพพะยากงส์พร้อมวงศา และปลูกเขตของเครื่อง
 กรรมสิทธิ์ชัฏยา ของบิณฑามารดรแต่ก่อนกาล ก็ขาดได้
 ในตรขรรจุไว้ ทัดได้เนินพนมประสมสถาน จึงเลื่อง
 ภาชื่อว่าพระยาภาณ คัสสร้างชานเชิงพนมประสมทอง
 ท่านผู้เฒ่าเฒ่าแจ้งแจ้งแต่่งไว้ หวังจะให้สั่งเสริมเฉลิม
 ฉลอง ด้วยเลื่อมใสในจิตรศิกษะระคอง ให้เรืองรองรุ่ง
 โรจน์ทโยสถราม ก็จนใจไต่แต่ทำคำหนังสือ ช่วยเชิด
 ชื่อท่านผู้สร้างไว้ทั้งสาม ให้ภาษาข่าภากฎไต้ตั้งงาม
 พอเป็นความชอบข้างในทางบุญ ถ้าชดเคืองเขื่องหน้า
 ขอบอันสังส่ ลังนงงานเจือช่วยเกอหนน ทั้งแกวเนตร
 เศษฐาให้การญ ออย่าเคืองชุ่นชองชดถงศักรอน แล้ว
 ลาดอกนอก โยสถชินไชทหิน ²⁵⁰⁷⁻²⁵⁶⁵ ครอบวารินรดทำคำอักษร

สิ่งส่วนบุญสุนทราสถาพร ถึงยัตติมารดาครุฑาจารย์
 ถวายองค์มังกกุฏยธเยศ ทรงเควตคชงามทั้งสามสาร
 เลิศจึงชงขจรนรพาน เคยไปรคปรานเปรียบเยี่ยม
 ไทเทียมคน สิ้นแผ่นดินบนเกล้ามาเปล้าออก น้ำตาทก
 ตายน้อยลงร้อยหน ขอพบเห็นเช่นข้าฝ่ายคุณ พระคุณ
 สิ้นเลียงเฉลิมให้เพิ่มพูน ถึงล่วงแล้วแก้วเกิดกษัตริย์
 ฤทธิ ยังช่วยบิณฑกอยู่ไม่รู้สูญ สิ้นแผ่นดินทินกร
 จรจำรูญ ให้เพิ่มพลพอสว่างหนทางเคียร ถึงจินดาห้า
 ทางช่วงประทีป ให้ชูชีพช่วยทุกชีเมออุกฉิน เป็น
 ทำนอประถัมภ์ไม่กำเกิน จงเจริญเรียงวงศ์ทรงธธา
 อนงน้อมจอมนิกรอักษรราช บำรุงสาสนาสงฆ์ทรง
 ลึกษา จงไพบลย์พลสวัสดิ์วิวัฒนา ชนมามาหมนแสน
 อย่าแค้นเคือง สีไนทกตกกินพอสิ้นแสง ควันแดงตฟ้า
 เปนผ้าเหลือง สีโรบายกภายลาถลัมมาเมือง เป็นสิ้น
 เรืองทีไปชมประภม เฮย ๗

12/07/2565

นิราศเมืองเพชร

นิราศเมืองเพชร

๑ ไอรอนรอนอ่อนแสงพระสุริฉาย ท้องฟ้าคล้า
นำคางลงพร่างพราย พระพายชายชันเขยร่าเพยพาน
อนาถหนาวครวอาสาเสด็จ ไปเมืองเพชรบรรณถน
สถาน ลงนาว่าหน้าวัดนมัสการ อธิฐานถึงคุณกรุณา
ช่วยสุขเลี้ยงเพียงชนกที่ปกเกล้า ถึงต่างเขตรของ
ประสงค์คงอาสา จึงจดหมายรายทางกลางคองคา
แต่นาวาเลียวล่องเข้าคลองน้อย ไต่เห็นแต่แพแขกที่
แปลกเพศ ชายเครื่องเทศเครื่องไทยได้ ไซ้สอย ถึง
วัดหงส์เห็นแต่หงส์เส้าจริงลอย เป็นหงส์ห้อยห่วงธง
ไซ้หงส์ทอง ถึงวัดพลบดลยลเป็นทสังต์ เห็นแต่วัด
สังข์กระจายไม่วายหมอง เหมือนกระจายพรายพลัด
กำจคอง มาถึงคลองยางลำเจียกลำเนียกนาม
ลำเจียกเอ๋ยเคยชินรวรรส ต้องจำออกขอมระอาควย

12/07/2565

หนาหนาม ถึงคลองเคยเคยแตกไขแฉกงาม คิดถึง
 ยามปลุกรักมักเป็นเคย จนไม่มีที่รักเป็นหลักแหล่ง
 ต้องกว้างแคว้งคว้างหาหนีจาเอ๋ย ไช้เปลี่ยวใจไร้รักที่
 จักเซย ชมแต่เคยแตกหนามเมื่อยามไซ้ ถึง
 บางหลวงล่องล่องเข้าคลองเล็ก ล้วนข้าน้ำใจชายหม
 อยู่อีกไซ้ เมื่ยขาวขาวสาวสวยล้วนรอยไป หัวอกไ
 อายใจมิใช่เล็ก ไทยเหมือนกันครั้นว่าขอเอาหอห้อง
 ต้องซัดซังแขงกระต้างเหมือนอย่างเหล็ก มีเงินงัด
 คัดร้างเหมือนอย่างแจก ถึงลวดเหล็กกลรอันอ่อนละไม
 ถึงวัดบางนางขมิแต่สงฆ์ ไม่เห็นองค์นางช้อยที่ไหน
 ฤาหลวงขมิข้างเป็นอย่างไร คิดจะใคร่แวงหาปฤกษาช
 ท์มคคำอำลาทิพาวาส เลยลี้ลาสล่วงทางกลางวิถี ถึง
 วัดบางนางนองแม่น้องมี มาถึงทักจะต้องนอนน้ำตา
 ตัวคนเคี้ยวเทยวเล่นไม่เป็นห่วง แต่เศร้าทรวงสศหวัง
 ที่ฝั่งฝ้า ที่เห็นเห็นเป็นแต่ปะโตยัระตา ก็ลอบรักลัก
 ลากคิกอไลย 12/07/2565 จะแลเหลียวเปลี่ยวเนตรเป็นเขตรสวน

มะม่วงพรวนหมากมะพร้าวสาวสาวไสว พฤษกษาออก
 ดอกลูกเขาปลุกไว้ หอมคอกไม้กลิ่นกลดขอบลของ

๑ ไช้^๒ริน^๒ขัน^๒เซบ^๒เช่น^๒เคย^๒หอม เคย^๒ถนน^๒นวล
 ปราง^๒มา^๒หมา^๒ง^๒หมอง^๒ ถึง^๒บาง^๒หว้า^๒อารา^๒ม^๒นาม^๒จอม^๒ทอง
 คุ^๒เรือ^๒ง^๒รอง^๒รุ่ง^๒โร^๒จน์^๒ที่^๒โบ^๒สถ^๒ราม^๒ สา^๒ธุ^๒สะ^๒พระ^๒องค์^๒มา^๒ท^๒ร^๒
 สร้าง^๒ เป^๒น^๒เย็^๒ง^๒อย่าง^๒ไว^๒ ใน^๒ภา^๒ษา^๒ส^๒ยาม^๒ ใน^๒พระ^๒โก^๒ษ^๒ฐ^๒
 ไพร^๒ค^๒ปร^๒าน^๒ประ^๒ทา^๒น^๒นาม^๒ ไอร^๒ส^๒รา^๒ช^๒อาร^๒า^๒ม^๒ง^๒าม^๒เจ^๒ริ^๒ญ^๒
 มี^๒เช^๒น^๒ร^๒อบ^๒ข^๒อบ^๒ค^๒ุค^๒พิ^๒ภ^๒ก^๒ ก^๒ฎ^๒ติก^๒เก^๒ง^๒ก^๒ฎ^๒ส^๒ถ^๒ส^๒รว^๒เส^๒ริ^๒ญ^๒
 ทั^๒ริ^๒มน^๒้ำ^๒ทำ^๒ศา^๒ลา^๒ไว้^๒น^๒้ำ^๒เพ^๒ล^๒ิน^๒ จ^๒น^๒เร^๒ือ^๒เท^๒ิน^๒มา^๒ถึง^๒ทาง^๒ข^๒าง^๒
 ข^๒ุน^๒เท^๒ียน^๒ ไอ^๒เท^๒ียน^๒เอ^๒ีย^๒เค^๒ย^๒แจ^๒ง^๒แ^๒ง^๒ส^๒ว^๒าง^๒ มา^๒ห^๒ม^๒อง^๒
 ห^๒มา^๒ง^๒มี^๒ค^๒มี^๒ค^๒ตะ^๒ข^๒วิ^๒ค^๒ตะ^๒เข^๒ว^๒ียน^๒ เหม^๒อ^๒น^๒มี^๒ค^๒ใน^๒ใจ^๒จ^๒น^๒ต^๒อง^๒
 ว^๒น^๒เว^๒ียน^๒ ไม่^๒ส^๒อง^๒เท^๒ียน^๒ให้^๒ส^๒ว^๒าง^๒ห^๒น^๒ท^๒าง^๒เล^๒ย

๑ ข^๒าง^๒ประ^๒ท^๒น^๒เหม^๒อ^๒น^๒ประ^๒ท^๒น^๒ไ^๒ก^๒อ^๒ัน^๒จิ^๒ตร^๒ พ^๒อ^๒ข^๒อง^๒ข^๒ี^๒ค^๒
 เป^๒น^๒ห^๒ล^๒ัง^๒ค^๒า^๒น^๒ิ^๒จ^๒า^๒เอ^๒ีย^๒ ห^๒น^๒าว^๒น^๒้ำ^๒ค^๒ำ^๒ง^๒พ^๒ร^๒าง^๒พ^๒ร^๒ม^๒ล^๒ม^๒ร^๒ำ^๒เพ^๒ย^๒
 ไ^๒ก^๒ไ^๒พิ^๒ง^๒เช^๒น^๒ย^๒น^๒อ^๒น^๒อ^๒ัน^๒ประ^๒ท^๒น^๒ย^๒ัง

๑ ถึงคลองขวางบางระเนะแะข้างขวา ใครหนอ
มาแนะเห็นกันแต่หลัง ทุ^๕กวน^๕น^๕ว^๕ต^๕ก^๕เพ^๕ิง^๕อ^๕ก^๕พ^๕ัง^๕ แ^๕ะ
ใ^๕ห^๕ม^๕ง^๕แล^๕ว^๕ก^๕เ^๕็น^๕จ^๕ะ^๕เ^๕น^๕ก^๕า^๕ร

๑ ถึงวัดไตรไตรใหญ่ไชยอ้อม เป็นเชิงซุ้มสาขา
พ^๕ก^๕ษ^๕า^๕ค^๕า^๕ล^๕ ข^๕อ^๕เท^๕ช^๕ะ^๕พ^๕ระ^๕ไ^๕ท^๕ร^๕ซ^๕ึ^๕ง^๕ไ^๕ช^๕ย^๕ช^๕า^๕ญ^๕ ช^๕ว^๕ย^๕อ^๕้อม^๕
ฉ^๕า^๕น^๕ไป^๕เช^๕น^๕พ^๕ระ^๕อน^๕ิ^๕ร^๕ุ^๕ท^๕ ไ^๕ด้^๕ร^๕ว^๕ม^๕เค^๕ย^๕ง^๕เค^๕ย^๕ง^๕น^๕อ^๕น^๕แ^๕น^๕ข^๕ม^๕อ^๕น^๕
ห^๕น^๕น^๕ พ^๕อ^๕อ^๕น^๕อ^๕น^๕แล^๕ว^๕ก^๕ด^๕เ^๕น^๕ท^๕ล^๕ุ^๕ค^๕ จ^๕ะ^๕ล^๕ัง^๕เว^๕ย^๕ห^๕ม^๕แ^๕น^๕ม^๕
แ^๕ก^๕ม^๕ม^๕น^๕ษ^๕ย^๕ เท^๕พ^๕ย^๕ต^๕ร^๕จ^๕ะ^๕ไ^๕ค^๕เ^๕น^๕ท^๕ก^๕ค^๕น^๕ว^๕น

๑ ถึงบางบอนบอนทนมแต่ชอ เขาเลองภายบอน
ข^๕าง^๕ข^๕าง^๕ย^๕ช^๕น^๕ อ^๕น^๕บ^๕อน^๕ค^๕น^๕บ^๕อน^๕น^๕้ำ^๕ค^๕า^๕ล^๕ย^๕อ^๕ม^๕ห^๕ว^๕า^๕น^๕ม^๕ัน^๕ แต่
ป^๕าก^๕ค^๕ัน^๕แ^๕ก^๕ไ^๕ห^๕มี^๕ค^๕อ^๕ร^๕พ^๕ัง

๑ ถึงวัดกกรกร่างอยู่ข้างซ้าย เป็นรอยรายบัน
พ^๕ม^๕้ำ^๕ท^๕ี่^๕ฝ^๕า^๕ฉ^๕น^๕ง^๕ ถูก^๕ท^๕ล^๕ป^๕ร^๕ไป^๕แต่^๕ไ^๕ม่^๕พ^๕ัง^๕ แต่^๕ไ^๕บ^๕ส^๕ถ^๕ย^๕ง^๕
ท^๕น^๕ข^๕น^๕อ^๕ย^๕น^๕น^๕าน^๕ แ^๕ม^๕น^๕ม^๕ง^๕มี^๕ม^๕ให้^๕ร^๕าง^๕จ^๕ะ^๕ล^๕ร^๕าง^๕ฉ^๕ล^๕อ^๕ง^๕ ให้^๕
ร^๕เ^๕อ^๕ง^๕ร^๕อง^๕ร^๕ัง^๕ไ^๕ร^๕ง^๕น^๕ไ^๕บ^๕ส^๕ถ^๕ว^๕ห^๕า^๕ร^๕ ท^๕ว^๕ย^๕ท^๕น^๕ท^๕เค^๕ย^๕ค^๕ง^๕ไ^๕ช^๕ล^๕น

เหมือนมาเที่ยวแคนไพรน้ำใจหาย ถึงศีรษะละหารเป็น
 ย่านร้าย ข้างฝั่งซ้ายแถมคำเขาทำพิน ถึงโคกขาม
 คร้ามใจได้ไต่ตาม โคกมะขามคอกมิใช่อะไรอื่น ไม่
 เห็นแจ้งแคลงทางเป็นกลางคืน ยิ่งหนาวชื้นซำใจมา
 ในเรือ ถึงย่านซอสสมซอด้วยซอสศก ใจมนุษย์เหมือน
 กระเนแล้วก็เหลือ เป็นยาปรองพองพุ่มक्रमเครือ เหมือน
 ซุ้มเลื้อยซ่อนร้ายไว้ภายใน ถึงย่านขอมลอมพินคุดนทาศ
 มีอาวาสวัดวาที่อาไครย ออกชวากปากชลามหาไชย
 อโณไทยแย้มเยยมเหลยมพระเมรุ ข้างฝั่งซ้ายชาย
 ทเลเป็นลมคลื่น นทางคัพินเผือกแดงคังแสงเสน
 แม่น้ำกว้างว่างเว้งเป็นเชิงเลน ลำภูเอนอ่อนทอทยอด
 ระยำ หยุดประทัยขยงอยฝั่งซ้าย แสนสบายบังลม
 ่วมรักษา บรรดาเรือเห็นอไต่ทั้งไปมา คอยคองคา
 เกลอนกลางคไม่ขาดคราว ย่างหงต้มงมงายทั้งซ้าย
 หลึง ^{12/07/2565} ย่างแกงขิงปากเรียกกันเพรียกถาว เลียงแต่

คำนำพริกอยู่กรีกกราว เหมือนเลี้ยงสาวเกาะไกร่ง
 ที่โรงงาน เห็นฝูงลิงวิ่งตามกันสอสอ มากคอยขอ
 โภชนากระยาหาร คนทั้งหลายชายหญิงทั้งให้ท่าน
 ต่างถนลานล้วงไต่เอาไพล่พลั่ว เวทनावานรอ่อนน้อย
 น้อย กจ้อยร่อยกจิวิตจิตจี้จิว บ้างเกาะแม่แลโลก
 กระโดดปลิว กุหอบหิวมิให้ถูกตัวลูกเลย ใ้พ่อแม่
 แต่ชั้นลิงไม้ทั้งบุตร เพราะแสนสุขแสนหานิจาเอ๋ย ที่
 ลูกอ่อนบ่อนมนั่งชมเชย กระไรเลยแลเห็นน้ำเอนดู
 แต่ลิงใหญ่อ้ายทโมนมันโดนเหลือ จนชาวเรือเมิน
 หมดควยอกสุ ทั้งลิงเผือกเทือกเถา มันเจ้าชู้ ใคร
 แลคูนันนกันยกคว บ้างกระโดดโลกหาแต่อาหาร
 ไต่สัมานยอดแสมพอกแก้ว หิว เขาให้เกรี้ยวประเดี๋ยวใจ
 ก็ไพล่พลั่ว กลบขนิ้วให้คอกสุคา ไต่ชมเล่นเห็น
 แต้นกวิหคกลุ้ม เทียวคุ่มคุ่มเกินกินกินมีจฉา กลาง
 สมุทยุคไผ่ลั่นโลมา ^{12/07/2565} กุหน้าตาแต่ละตัวน่ากลัวเกรง

ล้วนหัวขาดวาททางไปกลางคลื่น คีรีระลินเลียนโค้งค
 โจ่งเหม่ง คุ่มากมายหลายอย่างยิ่งวางเวง จนน้ำชน
 ควันแควงเป็นควาวเรือ บ้างถอนหลักชักถ่อหัวอ้อว่า
 บ้างก็มาบ้างก็ไปทั้งไตเห็นอ บ้างขบร้องซ้องลำเนียง
 จนเสียงแควือ ค่างเลี้ยวเรือลงหน้าบ้านท่าจีน เป็น
 ประมวงค์หลงละโมภด้วยโลภลาภ ไม่กลัวบาปเลยช่าง
 นยแต่ที่ทรัพย์สิน คลั่งพิงฝั่งชลล้าวันปลาถิ่น ตะกาย
 ขนเล่นเล่นออกเป็นแปลง ในลำคลองสองฟากล้วน
 จากปลุก ทลายลูกคอกจากขึ้นฝากแฝง ต้นจากที่ถูก
 ลูกชีกินนั้นคึกแพง เขาช่างแปลงซอกถักเรียกลูกชีก
 ๐ ถึงบ้านบ่ออกจากมือยากสิ้น เหมือนจากถิ่น
 ท้องเที้ยวมาเปลี่ยวิจิตร อันใบจากรากกอไม่ขอกคิด
 แต่ลูกชีกชอบใจจะใคร่ชม ถึงคลองที่อ้อรำท่าแริงเรียก
 สุกลำเนียงที่จะถามความปฐุม เขาทำน้ำทำนาปลา
 อุดม เป็นนิคมเขตรบ้านพวกพรานปลา ที่ปากคลอง

กองพนไว้คินคาย คุเกลอนกลาตเวียงรายทั้งซ้ายขวา
ถึงบางขวางข้างซ้ายชายชลา ไชคองคางงนำไว้ทำเกลื่อ

๐ ฤๅยานนทเฆว่าคำวำร่า ช่างบนนำเป็นคัวนำ

กล่วเหลือ คุกรรมครกพฤษาลดาเคเรือ ล้วนรกรเรือ
รำเรียงเป็นเชิงซุ้ม ตะขุนตันผลห้อยย้อยระย้า คายดา
กิ่งหนึ่งผูกกล้วยลกกั้ม เป็นครายนำครำครำแตกตารวม
คุกระย่มกระบมคั้มคั้มเต็ม ล่างรายชายตลิ่งคูกิ่งค้อม
มีชวากล่อมแหลมรายกิ่งปลายเข็ม เห็นบุบเขยวเทยวไต่
กินโคลเค็ม บ้างเก็บเต็มลากกำมครุ่มครำมครัน ไค
เอนคูปไม่มีซังคีรีษะ ทำวระกะก้อมโกงโม่งคองขัน ไม่มี
เลืดเชือตละประแต่มัน เช่นเพศพนธไว้ผิวเพราะมัวเมา
แมนเมยออกลอกครายไปคายเหยื่อ เอามาเผือภรรยา
เมตดาเขา ระวังค้อยประจำทุกคำเข้า อูล่าห์เฝ้า
ฟมพกเพราะรักเมย ถึงทผวควลอกพอดอกคราย เมย
มันคายคียบเนอเป็นเหยื่อเลย จึงเกิดไขไว้ผิวเทยววิเยย

12/07/2555

ยังแต่เมียเคลือนคล้อยชนลอยแพ สมเพศสัตว์ที่คณา
พฤษาสล้าง ล้วนโงกทางกุ่มแกมแซมแซม สังก
เหงาเปล่าเปลี่ยวเมื่อเหลือยวแล เฝียงแอแจจกระจัน
หวั่นวิญญา

๐ ถึงคลองนามสามสี่สองคคคั้ง ชวากวุงเวียน
ซ้ายมาฝ่ายขวา ให้หนูน้อยคอยนัยในนาวา แต่หนึ่ง
มาถวนสามสี่สองคค อินคคอินหมนคคกำหนดแน่
เว้นเสียแต่ใจมนุษย์สุดกำหนด ทั้งลวงล่องอเงยวทั้ง
เลี้ยวลค ถึงคลองคคคก็ยังไม่เหมือนใจคน

๐ ถึงปากช่องคลองซอสนัซหอน ทั้งเรือแพแล
สลอนเสลือกสลน ต่างแขงซ้อถ้อค่านาวน คงคางัน
ซุ่นตนแคพนเลน เข้ายคเขียคเสียคแซกข้างแตกหัก
ข้างถ้อผลึกอกคอกซคเขมน บ้างทุ่มเถียงเสียงหญิงชน
เกนเกน ล้วนโคลนเลนเขอนเปราะละอะทั้งตัว ทนอย
ตัวผัวเมียลงลากคค นางเมียหยุดผัวโกรธเมียโทษผัว

12/07/2565

ด้วยยากเย็นเขินผดทงมคมว พอตงตัวเต็มเขยตเขา
 เลียดแซะ ทั้งยงชมรมกตยคเปริยะประ เลียดผัว
 ฝะพขพขปบขบแปะ ทีเขินเรียงเคียงลำขย่ำขแยะ มัน
 เกาะแะกันจริงจริงหญิงกัชาย

๑ จนตกทางบางสระไก่ครวไลยล่อง มีบ้านช่องซ้าย
 ขวาเขาค้าชาย ปลุกทัยทิมริมทางสองข้างราย ไม้
 เปล่าคายคกระย่ำทั้งต่าย ข้างคิยห้ามงามอมจนค้อม
 กิ่ง เป็นคอกตังแตกประกบสลบลิ ข้างแตกกร้าวพราว
 เม็ดเพ็ชรโนรี เขาชายคี่เกยไต้ไต้กระเฉอ มาตั้งชาย
 ฝายเจ้าของไม้ตองถอ เห็นเรือล่องร้องว่าซอทัยทิม
 เหนอ จะพุดจาการวะทั้งคะเออ เลียดงเหนือเหนือ
 หน้าตาน่าเอนค นึกเลียดกายหมายมันใคร่พันผูก ไร่
 เป็นลูกสระไก่ให้เจ้าหนู พอนักหยดขตรเราก้เจ้าชู้ อล่ำที่
 ไร่ร้องต่อจะขอชิม เขาอายุเอียงเมียงเมินทำเดินเฉย
 ไม่เกินเลยลวนลามงามหิมหิม ไร่ได้ตอบต่อล้อเหล่า
 เจ้าทัยทิม พอแย้มยมเฮฮาประสาชาย

๑ ถึงแม่กลองสองฝั่งเขาค้างบ้าน นำสำราญเรือน
เรือคูเหลือหลาย บ้างอย่างปลาค่าเคียงเวียงเวียงราย
ทูนว้ายวิ่งไขว่กันใหญ่หน่อย ชายสำเร็จเยื่อไก่ทิ้งไข่พอก
กระเบนกระบอกปลาททั้งป๋หอย ลูกค้ำรับน้กันเปน
พันร้อย ปลาเล็กน้อยขมงโกรอยโกยกะบุง นางแม่ค้ำ
ปลาเค็มก็เต็มส่วย กำไรรวมประจบจนครบชดุง
ข้างเหน็บท้องบ้องขุ่ยคู้คู้คู้ตุง ต่างบำรุงรูปร่าง
ลำอังกา

๑ พอออกช่องล่องลำแม่น้ำกว้าง บ้านบางช้าง
แฉกแซ่ไปแควขวา ช้างซ้ายตรงลงทเลพอเวลา พระ
สุริยามคัมวทัวแผ่นกิน คุซ้ายขวาป่าปะโลงหวายโป่งเบ่ง
ให้วังเวงหวั่นไหวฤทัยถวิล เวลาเย็นเห็นนกวิหคบิน
ไปหากินแล้วก็พากันมารัง บ้างเคียงคู่ชคอเคียงซ้แซ้
โอแลแลแล้วก็ให้อาไโดยหลัง แม่นร่วมเรือนเหมือน
นกตกกรัง ^{๒๒/๐๗/๒๕๖๕} จะไคนองแนบข้างเหมือนอย่างนก นกกระไร

ไม่มีเท่ากกอย ไชยญน้อยน่าน้ำตาตก ต้องลม
 ว่าวหนาวหนึ่งเหมือนคั้งคก จะไต่กกกอกใครก็ไม่มี
 จนเรือออกนอกอ่าวคุเปล่าไฉง ทะเลโล่งแลมัวทั่ววิดิ
 ไม่เห็นหนสนธยาเป็นราตรี แต่ลมคักาวสว่างกระจ่าง
 คา สำรวลรัตนคลนราชคังปรายเรียม ทังน้ำเขยมีข่า
 แลมีข้างแควขวา ทาวกระจายพรายพ่วงกลางนภา
 แสงคองคาเค็มพราวราวกับพลอย เห็นปลาว่ายกายสล้าง
 กระจ่างแจ่ม แลแอร่มเรือรุ่งชันกึ่งฝอย เปนหมู่หมู่
 ฟุ้งฟ่องชล่องลอย ค้วนน้อยน้อยนางมัจจกขมง ไกรย
 ชนอารมณ์ชมปลาเวลาคิก หวนดำฤกแล้วเลียคายไม่
 วายไทย แม้นเห็นปลาวารินจะคินโดย ทั้งลมโชย
 เฉื่อยชนระรินเย็น จะเพลื่นชมยมนาเวหาห้อง เช่นน
 นื่องไหนเลยจะเคยเห็น ทะเลโล่งไฉงว่างน้ำค่างกระเซ็น
 คุกาวเด่นดวงสว่างเหมือนอย่างโคม จะเปรมปรีดีคักใจ
 มีใช้น้อย นื่องจะพลอยเพลื่นอารมณ์ด้วยชมโฉม ใ้

ชายจิตรกิติรักลักประโลม ทรวงจะโถมตรงช่องปาก
 คลองโคน คุ้มมีค่าสำคัญที่นั่นแน่ เรียกแถม
 ตายทำพุกษาโกวัน ลำภูรายชายเลนคูนเอนโอน วาย
 โยนยอกระยาริมสาคร หิงห้อยจับวามอร่ามเหลือง
 คุ้มเรื่องรายจำรัสประภัสร์ เหมือนแหวนก้อยพลอย
 พรายเมือกรายกร ยังอวรณ์แหวนประดับด้วยลึบตา

๑ ถึงคลองช่องล่องเลียบเงียบสังข์ เห็นเมฆกลัด
 กลางทะเลบนเวหา เสียงโครมครนคลื่นกระแทงผิงชล
 สมสลาตันตงหิงหือ นาวาเหเซหินไทรบนบวน ต้อง
 แจวทวนท้ายหินช่วยกันถอ ถึงดีแจวแล้วเรือยงเหลือมือ
 ลมกระพือพัดโงกโคลงเคลง ทั้งคลื่นซ่านาซึกให้
 ษัษัน โอแต่ชั้นคลื่นลมยังข่มเหง นำอายุเพื่อน
 เหมือนคำเขาทำเพลง มาเท่งเต่งเรือลอยน่าน้อยใจ
 ยิงแจวทวนบวนปั่นยงหินเห ลมทะเลเหลือจะต้านทาน
 ไม้ไหว 1257/2565 เสี่ยงล้วยเสยเกยตรงเข้าพงไพร ติคอยู่ใต้

คั่นโงกทางแต่กลางคั้น พอจุดเทียนเขียนขึ้นน้ำมันคว่ำ
 ต้องวิตน่านาวาไม่ผาฝน เลือดทนอนหมอนนวมน้ำท่วม
 ชน เหลือดแต่ผืนผ้าแพรของแม่น้อง ใต้ก้นลมห่มหนาว
 เมื่อเช้าตรู่ ยังไม่รู้จักคุณการุญสนอง ลมรินรินกลิ่น
 กลบขยลของ ใต้ปีกครองครุฑเมื่อเรือค่าง เขา
 หลับเรื่อยเหินยออ่อนนอนสนิท พินคึกโครวญจนจวน
 สว่าง เสียงนกร้องซ้องแซ่ครอแครคราง ทั้งลึงค่าง
 ครอกโครกละโอกลอย เสียงชนที่เหล่าเขายี่สาน วิเวก
 หวานหว่วหว่วฉ่วฉ่วโหวย หวิวหวิวไหวไต่บินยั้งคั่นโดย
 ชนโหยหาคู่ไม่รู้วาย เหมือนนวิคกอน้องที่ตรองตรึก
 เหลือดลำภูกาไลยมี่ไคร้หาย จะเรียกข้างอย่างชนนี้ก็
 มีอาย ต้องเรียกสายสวาทในใจว่าจวญ จนรุ่งแจ้ง
 แสงสว่างนภาทางคัพพณ ต้องค่างตนคึกขยาปากันสรวล จะ
 เข่นคำลาเหลือดเป็นเรือญวน พอเห็นจวนนำชนค้อยชนใจ
 ต้นแสมแลตุล่วนอยู่แสม ชนไต่แต่ต้นกิ่งวงไสว เขา

ลั่นทันหล่นมอยผลอยผลอยไป ลงมุกโต้มเลนเห็น
 แค้ตา ไอเอนก^๒หน^๒นอ^๒ย^๒ร^๒อง^๒ห^๒อย^๒เห^๒าะ^๒ ช^๒น^๒ไป^๒เก^๒าะ^๒ก^๒ิง^๒
 ต^๒ล^๒อ^๒ค^๒ย^๒อ^๒ค^๒พ^๒ด^๒ก^๒ษา^๒ ล^๒ั^๒ว^๒น^๒จ^๒บ^๒แ^๒จ^๒ง^๒แ^๒ล^๒ง^๒ถ^๒ท^๒ธ^๒เ^๒า^๒ข^๒ย^๒ล^๒ิ^๒ค^๒ม^๒ว^๒
 ก^๒ว^๒ค^๒ร^๒ง^๒ห^๒น^๒า^๒ร^๒ี^๒ก^๒ใ^๒ห^๒ั^๒ม^๒ั^๒ไ^๒ด้^๒ย^๒น^๒ จ^๒บ^๒แ^๒จ^๒ง^๒เ^๒อ^๒ย^๒เ^๒ย^๒ฝ^๒า^๒ห^๒า^๒
 เ^๒า^๒เ^๒ย^๒ก^๒ แม่^๒ย^๒า^๒ย^๒ร^๒ี^๒ก^๒จะ^๒ใ^๒ห^๒ี^๒ไป^๒ก^๒จ^๒ู^๒น^๒ ท^๒ัง^๒ว^๒ง^๒ท^๒ัง^๒ง^๒า^๒
 อ^๒อ^๒ก^๒ม^๒า^๒ก^๒ิ^๒น^๒ ช^๒ว^๒ย^๒ข^๒ค^๒ร^๒น^๒ข^๒ค^๒ย^๒ง^๒ก^๒ร^๒ท^๒ง^๒ร^๒า^๒ย^๒ เ^๒า^๒ร^๒้า^๒ร^๒ี^๒ก^๒
ร^๒ี^๒ก^๒ห^๒ใ^๒ค^๒ไ^๒ค^๒เ^๒ล^๒่^๒น^๒ ม^๒ั^๒น^๒อ^๒ย^๒าก^๒เ^๒น^๒ล^๒ก^๒เ^๒ย^๒ท^๒ำ^๒ง^๒เ^๒ย^๒ห^๒ง^๒า^๒ย^๒
เ^๒ย^๒ม^๒อ^๒อ^๒ก^๒พ^๒ง^๒ท^๒ง^๒ท^๒ว^๒ก^๒ล^๒ว^๒แม่^๒ย^๒า^๒ ไ^๒เ^๒น^๒ก^๒อ^๒า^๒ย^๒ค^๒ว^๒ย^๒แ^๒จ^๒ง^๒
แ^๒ล^๒ง^๒ล^๒้า^๒อ^๒อ^๒ย^๒ เ^๒ห^๒ม^๒อ^๒น^๒จะ^๒ร^๒ู้^๒อ^๒ย^๒ใ^๒น^๒เ^๒ล^๒่^๒ห^๒เ^๒ล^๒น^๒ห^๒า^๒ แ^๒ด^๒่^๒ห^๒า^๒ก^๒ว^๒า^๒
พ^๒ค^๒ย^๒าก^๒เ^๒น^๒ข^๒า^๒ก^๒ห^๒อ^๒ย^๒ เ^๒ร^๒ี^๒ย^๒ข^๒เ^๒ห^๒ม^๒อ^๒น^๒ค^๒น^๒จ^๒น^๒ท^๒น^๒ท^๒ง^๒ข^๒ย^๒ญ^๒
น^๒อ^๒ย^๒ จ^๒ร^๒ก^๒ล^๒ำ^๒ว^๒อ^๒อ^๒ย^๒อ^๒อ^๒ก^๒ไ^๒ม่^๒ไ^๒ด้^๒ต^๒ง^๒ใ^๒น^๒ก^๒ พ^๒อ^๒ล^๒อ^๒ย^๒ล^๒ำ^๒
น^๒า^๒ม^๒าก^๒อ^๒อ^๒ก^๒จ^๒า^๒ก^๒ข^๒า^๒ ไ^๒ค^๒เ^๒อ^๒ย^๒อ^๒า^๒ไ^๒ค^๒ร^๒ย^๒แ^๒ล^๒ม^๒อ^๒ย^๒แ^๒ด^๒่^๒ค^๒ก^๒
ใ^๒น^๒ค^๒ง^๒พ^๒น^๒ช^๒น^๒ช^๒ุ^๒ม^๒ท^๒ก^๒พ^๒ุ^๒ม^๒พ^๒ด^๒ก^๒ษ^๒์ ผู้^๒ไ^๒ค^๒น^๒ก^๒พ^๒น^๒ฟ^๒าด^๒ใ^๒ห^๒ั^๒ค^๒ล^๒าด^๒
แ^๒ค^๒ล^๒ว^๒ แ^๒ล^๒ว^๒แ^๒ล^๒อ^๒น^๒ค^๒ล^๒า^๒จ^๒า^๒ก^๒ข^๒า^๒ก^๒ล^๒อ^๒ง^๒ช^๒อ^๒ง^๒ ไป^๒ต^๒า^๒ม^๒
ร^๒อ^๒ง^๒น^๒ำ^๒ห^๒ล^๒ก^๒ข^๒ก^๒เ^๒น^๒แ^๒ล^๒ว^๒ ข^๒ำ^๒ม^๒ย^๒ส^๒ำ^๒น^๒ข^๒ำ^๒น^๒ส^๒อ^๒ง^๒พ^๒น^๒อ^๒ง^๒แ^๒ล^๒ว^๒

ค่อยคล่องแคล่วเข้าชวากปากตะขุบน น้ายิ่งน้อยค่อยค้า
 พอลำเลือน ไม่มีเพื่อนเรือปลาข้างชาตสุญ ในคลอง
 ลัดที่ศันายังอาคร เป็นคินพุนพานจะตนแต่พินโคลน
 ข่าปะโลงโงงกางแกมแสดม แต่ลวันแต่ตายฝอย
 กรองกร้อยโกรัน ตลอดหลามตามตลิ่งลวันถึงโลน
 อ้ายทโมนนำหน้าเที่ยวคว่ำปู ครั้นลวงขุตสุตอย่างเขา
 ทางยอน มันหันบนอนร้องเกลือกเกลือกหัวหู เพื่อนเข้า
 คร่าหน้าหลังออกพริ้งพรุ ลากเขาปูออกมาได้ไ้กะโต
 ทิ้งหอยแครงแมลงตามันหาคล่อง ฉีกกระดองกินไข่
 มีไข่โง่ ได้ฮ่มฮันถ้วนหมดไม่อดไซ ออกเอ๋ยไอ้
 เอนกหนุ่มแมลงคา ให้สามชหลังเที่ยวผั่งแฝง ตาม
 หล้าแหล่งเลนเคมเลมภักษา เขาก็บเข่นเหนสุมเพศ
 เวทนา ทั้งแมลงคาผัวเลียเอาเมียไป ฝ่ายตัวผู้
 อยู่เกี่ยวเที่ยวไม่วอก เหมือนตาบอดมิได้แจ้งตำแหน่ง

ไทร ต้องอดอยากจากเมื่อยเส้นน้ำใจ ก็บรรลโดยแล
 กลาดคายคา แม่นเคียวนมหญิงไม่ทิ้งผิว ถึงรูป
 ช้วนจระรักให้นักหนา โอ้อาลัยใจอย่างนางแมลงคา
 แต่คู้หน้าในมนุษย์เห็นสุดแล จนออกช่องคลองขาง
 ตะยุใหญ่ ล้วนข่าไม้ คั้นเบ็กเส่มักแสม นกกระลา
 ยางกรอกรอกกระแต เลียงซ้อแซ่สองข้างทางกันดาร

๑ ถึงทวังตั้งประทับรัยเสด็จ มาทรงเบ็ดกระให้
 ไม่สังหาร ให้ปล่อยไปในทะเลเอาเพดาน แต่โบราณ
 เรียกว่าองค์พระทรงปลา แต่เคียวนทวังกรังร้าง
 เปนรอยทางทขปรายราชรุกษา ยังแลเลียบเตยนคท
 พลับพลา นกกระอาอนิจจึงไม่ยั้งยืน เติมเป็นข่ามา
 เปนวังตั้งประทับ แล้วก็กลับไปเป็นข่าไม้ผาฉน เหมือน
 มียศลดลงไม่คงคิน นกสอนอายุใจมาในเรือ

๑ ถึงขางหออหอไครทไทรหนอ มาปลุกหออเสนาห
 ในข่าเสื่อ ๑๒๐๐ นยขนนทขนนบกกรวกเรือ ทั้งทางเรือจรใช้

ก็เดโโก ถึงเจ้าสาวชาวสวรรค์ฉันไม่อยู่ จะโคกสู้
 เอกาณาโต คว้าพรันต์วกลวเลือกก็เหลือโซ เห็นแต่
 โปทเลจวขัลลอบ ทั้งเหลืองตำคว่ำคว่ำล้วนกล้ำเกล้า
 จนเรือแจววนใกล้มีใคร่ถอย คุนากลัวตัวใหญ่มีใช้
 น้อย ต่างคนคอยภาวนาอุส่าห์สำรวม เห็นนกบินกิน
 ปลาถ้วนน่ารัก นกขี้กหลกกลงน้ำเสียงตำขี้วม นก
 กระเด็นเด่นตามนกงามกวม กีบเห็บตัวมเตียมตำย
 ตามชายเลน

๑ ไปครู่หนึ่งถึงเขาตระคริวสวาท มีอาวาสวิทวา
 มหาเถร มะพร้าวรอบขอบทบริเวณ พอจวนเพลพัก
 ร้อนผ่อนสำราญ กีบหนพัตจักอุยเทียบคอกไม้ จะชน
 ไหว้พระสัมฤทธิ์พิศถาน เขานัยถอภาอยู่แต่ขรรณ
 ไครบุลยานพระรัชช่วยคิขรอัน ขนลานวิคทคินาทุ
 อาวาส คีลาตาคเลียขเกินเนินสิงขร พฤกษาออก
 คอกช้อยรชช หอมขจรจำปาสารวิ ต้นโพไพรไม้

งอกตามซอกหิน อินทนิลนางแย้มสอดแซมศรี เหล่า
 ล้นทมรมรอบขอบคีรี สุมาลีหล่นกลากคายกิน ไค้ข่ม
 เพลินเกินมาวังนำโยสถ สมาโทษถือเทียนเวียนทักษิณ
 เคารพสามตามกำหนดหมกมลทิน กัณฑ์ นิล หนุ พิศ
 เข้ามัสการ ไค้สร้งนำชำระพระสัมฤทธิ ถวายอุปั้เทียน
 อุทิศพิศฐาน ขอเกชะพระสัมฤทธิพิศการ ท่านเชียว
 ชาญเชิญช่วยด้วยสักครั้ง ให้ไค้แหวนแทนทรงสักวง
 หนึ่ง กัณฑ์แพรงหอมห่มให้สัมหวัง แม้นไค้ของ
 สองสิ่งเห็นจริงจัง จะแต่งตั้งบายศรีมัลลคร ทั้งเทียน
 เงินเทียนทองของเสวย เหมือนเขาเคยบูชาหน้าสิงขร
 สาธุสะพระสัมฤทธิประสิทธิพร ให้ไค้อันอนุฟูเหมือน
 ชุชก แล้ววันทาลาเลียขลงเหลียมเขา พอบังเงาแดด
 รมทั้งลมตก ออกนาวามาทางบ้านข้างครก มะพร้าว
 กกกุสล้างสองข้างคลอง มีส้มสุกดูไม่เหมือนในสวน
 ตลอดล้วนเรียงรายเรียกขายของ เขาเลียเลียอ้อถาม

ตามทำนอง ไต่ ย่อมย่องนิกหน้อยอรร้อยใจ จนเรือออก
 นอกชวากปากยางครก ต้องเลี้ยววกไปตามลำแม่น้ำ
 ไหล เป็นถิ่นฐานบ้านนาขำไร่ เขาทำไร่ถั่วฝัก
 ปลุก^๔ผักแพง แต่^๔ผักทอง^๕ร้อง^๖เรียกว่า^๗น้ำ^๘เต้า^๙ ผัก^{๑๐}เขียว
เล่า^{๑๑}เรียกว่า^{๑๒}ขี^{๑๓}พรว้า^{๑๔}แดง ล้วน^{๑๕}เลี้ยง^{๑๖}วัว^{๑๗}ที่^{๑๘}นี้^{๑๙}ได้^{๒๐}กิน^{๒๑}แรง^{๒๒}
 แต่^{๒๓}เลี้ยง^{๒๔}แปร่ง^{๒๕}เบรีย^{๒๖}หุ^{๒๗}ไม่^{๒๘}รู้จัก^{๒๙}ลัว^{๓๐} เจ้า^{๓๑}สำนวน^{๓๒}ชวน^{๓๓}ดี^{๓๔}แต่^{๓๕}
 ฝ่^{๓๖}ยาก พุด^{๓๗}ด้วย^{๓๘}ยาก^{๓๙}ชาว^{๔๐}บาง^{๔๑}กอก^{๔๒}จน^{๔๓}กลอก^{๔๔}หัว^{๔๕} แส^{๔๖}
 แสง^{๔๗}อัน^{๔๘}ค่อน^{๔๙}ว่า^{๕๐}ค่อน^{๕๑}ตัว^{๕๒}วัว^{๕๓} เขา^{๕๔}คัก^{๕๕}หัว^{๕๖}แขวน^{๕๗}ห้อย^{๕๘}
 ปร^{๕๙}การ^{๖๐} แล้ว^{๖๑}แข่ง^{๖๒}ซำ^{๖๓}ลา^{๖๔}เหล^{๖๕}อ^{๖๖}าย^{๖๗}เส^{๖๘}อ^{๖๙}ช^{๗๐}ย^{๗๑} ลำ^{๗๒}เล็ก^{๗๓}ท^{๗๔}
 วน^{๗๕}ชาติ^{๗๖}เส^{๗๗}ย^{๗๘}ฉ^{๗๙}า^{๘๐}ค^{๘๑}ฉ^{๘๒}า^{๘๓}น^{๘๔} อ^{๘๕}าย^{๘๖}วัว^{๘๗}เ^{๘๘}า^{๘๙}เ^{๙๐}
ม^{๙๑}น^{๙๒}ข^{๙๓}ี^{๙๔}ร^{๙๕}า^{๙๖}น^{๙๗}ท^{๙๘}ด^{๙๙}เ^{๑๐๐}า^{๑๐๑}เ^{๑๐๒}า^{๑๐๓}จ^{๑๐๔}ง^{๑๐๕}แ^{๑๐๖}ท^{๑๐๗} ถึง^{๑๐๘}บ้าน^{๑๐๙}ใหม่^{๑๑๐} ถ^{๑๑๑}ถาม^{๑๑๒}ตาม^{๑๑๓}
ส^{๑๑๔}ง^{๑๑๕}ไ^{๑๑๖}ส^{๑๑๗}ย^{๑๑๘} ว่า^{๑๑๙}ย^{๑๒๐}ัง^{๑๒๑}ไ^{๑๒๒}ก^{๑๒๓}ล^{๑๒๔}อ^{๑๒๕}ย^{๑๒๖}์^{๑๒๗}ห^{๑๒๘}ร^{๑๒๙}อ^{๑๓๐}
 บ้าน^{๑๓๑}ท่าน^{๑๓๒}ขุน^{๑๓๓}แข^{๑๓๔}ว^{๑๓๕}ง^{๑๓๖} ไม่^{๑๓๗}ข^{๑๓๘}อ^{๑๓๙}
 ก^{๑๔๐}่อน^{๑๔๑}ย^{๑๔๒}อ^{๑๔๓}น^{๑๔๔}ถ^{๑๔๕}า^{๑๔๖}ม^{๑๔๗}เ^{๑๔๘}น^{๑๔๙}ค^{๑๕๐}ว^{๑๕๑}า^{๑๕๒}ม^{๑๕๓}
 แ^{๑๕๔}ค^{๑๕๕}ง^{๑๕๖} จะ^{๑๕๗}พ^{๑๕๘}าย^{๑๕๙}ร^{๑๖๐}เ^{๑๖๑}ง^{๑๖๒}ถ^{๑๖๓}า^{๑๖๔}ว^{๑๖๕}า^{๑๖๖}
 น^{๑๖๗}าย^{๑๖๘}จะ^{๑๖๙} พ^{๑๗๐}าย^{๑๗๑}เ^{๑๗๒}า^{๑๗๓} ถ^{๑๗๔}้า^{๑๗๕}พ^{๑๗๖}าย^{๑๗๗}ห^{๑๗๘}น^{๑๗๙}
 ก^{๑๘๐}ล^{๑๘๑}ี^{๑๘๒}ก^{๑๘๓}ร^{๑๘๔}ุ^{๑๘๕}ห^{๑๘๖}น^{๑๘๗}ง^{๑๘๘}ก^{๑๘๙}ี^{๑๙๐}ง^{๑๙๑}ค^{๑๙๒}อ^{๑๙๓}ก^{๑๙๔}
 ส^{๑๙๕}ำ^{๑๙๖}นวน^{๑๙๗} น^{๑๙๘}อก^{๑๙๙}น^{๒๐๐}า^{๒๐๑}เพ^{๒๐๒}ิ^{๒๐๓}ช^{๒๐๔}ร^{๒๐๕}แ^{๒๐๖}ล^{๒๐๗}
 แ^{๒๐๘}ว^{๒๐๙}เ^{๒๑๐}ค^{๒๑๑}เ^{๒๑๒}า^{๒๑๓} ข^{๒๑๔}ำ^{๒๑๕}ง^{๒๑๖}ใ^{๒๑๗}ห^{๒๑๘}ี^{๒๑๙}
 ฉ^{๒๒๐}า^{๒๒๑}ว^{๒๒๒}ก^{๒๒๓}ร^{๒๒๔}า^{๒๒๕}ว^{๒๒๖}เก^{๒๒๗}ร^{๒๒๘}ิ^{๒๒๙}ย^{๒๓๐}ว^{๒๓๑}
 เก^{๒๓๒}ย^{๒๓๓}ว^{๒๓๔}เ^{๒๓๕}ก^{๒๓๖}เ^{๒๓๗}ย^{๒๓๘}ว^{๒๓๙}เ^{๒๔๐}ก^{๒๔๑}
 เ^{๒๔๒}ก^{๒๔๓}เ^{๒๔๔}ย^{๒๔๕}เ^{๒๔๖}า^{๒๔๗} ข^{๒๔๘}ำ^{๒๔๙}ง^{๒๕๐}ค^{๒๕๑}ง^{๒๕๒}เ^{๒๕๓}า^{๒๕๔}
 เ^{๒๕๕}ย^{๒๕๖}ว^{๒๕๗}ต^{๒๕๘}า^{๒๕๙}ล^{๒๖๐}พ^{๒๖๑}า^{๒๖๒}น^{๒๖๓}อ^{๒๖๔}ค^{๒๖๕}ม^{๒๖๖}

๑ ถึงขางกุ่มหนุ่มแก่สาวแซ่ซ้อง มีบ้านสองฟาก
 ข้ามนามประถม ข้างซ้ายมือชอบ้านส่ท่านขายนม นำ
 ใคร่ชมชื่นจิตรคิครำพึง อย่างไรฤาชอเช่นนั้นชื่นหนัก
 หนอ ฤาแกล้งล้อจะให้ นึกล้าฤกถึง

๑ ถึงบ้านโพไธ่ นึกไปฤกซัง เคยมาฟังพิศรอน
 แต่ก่อนไร ก็ชุนรอนต้องเป็นแพ่งตำแหน่งพี สติติย์
 ที่ที่ขนาพอฮาไศรย เป็นคราวเคราะห์เพราะนางนวลมา
 กวนใจ จึงจำให้หมองหมางเพราะชวงคอ นึกชม
 ขุญชุนรอนร้องท่านแพ่ง เชอชอชมแปลงปลุกที่ชีกลัย
 เช่นหอ จนผู้เฒ่าเจ้าเมืองนั้นเคืองพอ เพราะลวงคอ
 เคืองชัดถึงคัศรอน

๑ ไธ่งสารท่านรอนเคยครองรัก เมื่อมาพักบ้านโพธิ์
 สโมสร เคยร่วมใจไหนจะร่วมน่วมที่นอน ทั้งร่วมร้อน
 ร่วมสุขสนกสขาย แต่เคือนสักระกานีวรา้ง ไปอยู่
 ขางกอกไกลกนไศหาย เห็นดินฐานบ้านเรือนเพื่อน

หญิงชาย แสนเสียดายกหนานกอาโดย ถึงต้นตาล
 บ้านคุณหม่อมมยุญนาค เมื่อยามยากจนมาไต่อาไศรย
 มารดาเจ้าคราวพระวังหลังครรไลย มาทำไร่ทำนา
 ทำนการอุญ เมื่อเจ็บป่วยช่วยรักษาจะหากู้ จะขอสุ
 ให้เป็นเนื้อช่วยเกอหนน ยิ่งยากไร้ ไม่มีของสนองคุณ
 ขอแบ่งบุญให้ท่านทั่วทุกตัวคน ทั้งนารีที่ไต่รักลี้ล้าฤก
 เป็นแต่หนักล้งหลังหลายครั้งหน ขอสมมาอย่าได้มีราคี
 ปน เป็นค่างคนค่างแคล้วแคล้วกันไป แต่ข้งรางทอง
 น่องหญิงยังจริงจิตร แนบสนนินยเชื่อว่าเนื้อไซ จะแวง
 หาสารพิศยังซัดใน ต้องอายุใจจำลากลัวซ้าการ

๑ ถึงอารามนามทกภูทอง คุเรืองรอรุ่งโรจน์
 โยสถ์วิหาร ริมอารามข้ามน้ำท่าสะพาน นมัสการ
 เดินมาในนารี ถึงคั้งเคียวเลียวลคช็อคค้อชย ตะวัน
 ค้อยคล้าฟ้าในนารี ค้อยคล้องแคล้วแจรวบถึงพริบพริ
 12/07/2565
 ประทับที่หน้าท่าพลับพลาไชย ทั่วยวคินทสาหรับประทับ

รัตน์ นรินทร์ท้าวพระยามาฮาไศรย ขบเคชะฐานภาพ
 ช่วยปราบไทย ให้มีไชยเหมือนเช่นนามอารามเมือง
 ๑
 ๒
 ๓
 ๔
 ๕
 ๖
 ๗
 ๘
 ๙
 ๑๐
 ๑๑
 ๑๒
 ๑๓
 ๑๔
 ๑๕
 ๑๖
 ๑๗
 ๑๘
 ๑๙
 ๒๐
 ๒๑
 ๒๒
 ๒๓
 ๒๔
 ๒๕
 ๒๖
 ๒๗
 ๒๘
 ๒๙
 ๓๐
 ๓๑
 ๓๒
 ๓๓
 ๓๔
 ๓๕
 ๓๖
 ๓๗
 ๓๘
 ๓๙
 ๔๐
 ๔๑
 ๔๒
 ๔๓
 ๔๔
 ๔๕
 ๔๖
 ๔๗
 ๔๘
 ๔๙
 ๕๐
 ๕๑
 ๕๒
 ๕๓
 ๕๔
 ๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

บุญไป ให้ท่านได้สุวรรค์ชั้นวิมาน แล้วข้าอาชวาทโดย
 ใจจะขาด จำนิราศแรมร้างห่างสถาน ลงเรือจอด
 ทอดท่าหน้าตะพาน แสนสงสารศิษย์หาออกมาอง เห็น
 หนานองทองมออารัก ครนจะตกเล่าก็กลัวผัวจะหึง ได้
 เคยเห็นเป็นผมอมักคอดคง จะคุมตั้งแตกชำระยาเย็น
 ทงที่ปรารังนางใหญ่ได้ ให้ผ้า เมื่อครั้งมาสอนบุตร
 สักสรรเสริญ ได้ห้ามหนาวครวระกำจงจำเวิญ ยัง
 เชื้อเชิญชวนชักรักอารมณ์

๑ แล้วไปบ้านท่านแพ่งตำแหน่งใหม่ ยังรักใคร่
 ครองจิตรสนิทสนม ที่กระระใคร่ได้ใจนิยม เขารับ
 สมปราถนาสามีกกตก จะกลับหลังยังมีได้คังใจชั่ว ต้อง
 ไปท่วยานเรือนเพื่อนรู้จัก เมื่อเป็นข่ามากคนเคียวเทียว
 สำนัก เขารับรักรักคุณภรรยา ที่ไหนไหนไมตรียังกัสน
 เว้นแต่อินวตเเกศของเขษฐา ช่างตัดญาติขาดเค็ดไม่
 เมตตา พอเห็นหนานองก็เขื่อนไม่เหมือนเคย ใจคิก
 12/07/2565
 แค้นแหวนประคឹกับแพรเพลาะ เป็นครวระเคราะห

เพราะเป็นบ้านจาเอ๊ย จนรักตายกลายเป็นกบเตย
 ไม่เห็นเลยว่าจะเป็นไปเช่นนั้น ไ้ คีคดิงฟังขุญท่าน
 ขุนแพ่ง ไปหน้าแล้งวัยแขกนรกวิสันต์ คำเข้าเฝ้า
 เสด้านาตาลทงหวานมัน ใ้ช่วยกันค้นข่าน้ำกะทิ
 เขาไปเที่ยวเกี้ยวเขาอยู่เฝ้าห้อง เหมือนฝันองนกไอ
 อโหสิ เหนอเอ๊ยเนอเหลืออเจ็บจนได้ยลียังปริปริปริม
 พร้อยเป็นรอยรอย ครั้นไปเยือนเรือนหลานบ้านวิกเกาะ
 ยังทวงเพลาะแพรคำที่ท่าหาย ต้องใช้ สัทขติมจขยม
 พราย วิลาศลายลอยทองสนองคุณ แล้วไปบ้าน
 ทาลเวียงเค็ชบ้านไร่ ที่นบใน้องเนอช่วยเกอหนน พอ
 วันนคชคัน เขาทำขุญ เห็นคนนหยคขงยนรังวอ เขา
 ว่าน้องของเราเป็นเจ้าสาว ใ้รู้ราวเรื่องเวอมาเจอหอ
 เหมือนขุคใ้ว่ายนน้ำมาคำตอ เด็ยแรงถ่อกายมาก
 ฮากพิ จะแทนขุญคุณมาประสาขาก ต้องกระตัก
 กิ่งหนิงศรกระคอนกลบ ใ้ใ้ฝากแต่แพรฝากขย้าทรวพิ
 ใ้ใ้สารข ^{๕/07/2565} หนงนทาขวญนง ใ้ใ้ขยขยขยขยขยขยขย

จะมาผูกมืออย่างอย่าหามงมอง แล้วมาเวอเหลอล่าก
 ใฝ่ตรรกตรอง เทยวลลองคุณท่านทุกบ้านเรือน

๐ แค้นแต่ข้ากรรมอะไรไฉนน้อง ใฝ่ท่องท่อง

ทุกทกขไม่มีเหมือน ช่างกระไรใจจิตรไม่บึกเขอน จะ

ไผ่เขอนเล่ากรัว่าอยู่ไฟ จึงฝากคำทำกลอนไว้สอนสั่ง

เมื่อมพิงพหามคามวิไสย พอรวันพระศรีทธาพากันไป

เทยวแหว่ไหว้พระอารามตามกำลัง ดาวสู่พระนอน

สิงขรเขา พระพุทธเจ้าหลวงสร้างแต่ปางหลัง ยัสย

วาฝากันเป็นขี้ดงก ดูเปล่งปลั่งปล้มใจกระไรเลย

พระเนตรหลับทักพระบาทไถยาสันเหยียด อ่อนละเอียก

ชาสนะพระเชนย พระเจ้างามยามประธมน่าชมเชย

ช่วยรำเพยพิชนนรวลม แล้วนกว่าหน้าหนาวมาครวณ

ถึงแท่นทพระสถิตยสันนิทสนม ยังมีแต่แพรหอมถนอม

ชม ไคกลห่มหุ้มพระประธาน อุตติว่าผ่านของ

พนอง ฝ่ายเจ้าของชาติรักสมัคศมาน มาห่มพระ

จะให้ผลคลบนกาล ได้พยพานภายน่าสถาพร ทั้งรูป

งามทราชมประโลมโฉมแฉล้ม ขอให้แก้มสองข้างอย่าง
 เกสร ทั้งเนื้อหอมพร้อมกลิ่นกลิ่นขจร คนแสนงอนให้
 มางอ้อมาขอชิม หนึ่งผ้าชำไต้ห่มประณมพระ ขอทิวชู่
 จงเห็นเป็นขนิม ให้มีใหม่ได้ดัดทับทิม ทั้งขลิบริม
 หอมพุ่งปรุงสนธิ ทั้งศิษย์หาผ้ามีต่างคลห่ม คกลม
 ประณมพิศถานการกุศล ขอเนื้อหอมพร้อมกันเหมื่อน
 จันทน์ปน ไก่เฆาะคนขอจวบรักบุรพา แล้วลดเดียว
 เทียวไปขึ้นโคอิฐ ต่างเพลินพิศเพิงผารักษาเขา จิก
 จันทน์แจงแทงทวยกรวยกันเกรา โมกข์แมงเม่าไม้้งอก
 ซอกศิลา เหล่าล้นทมยมโคยรวงโรยกลิ่น ระรวยริน
 รนรณชนนาสา โยสถ์วิหารลานวัดที่คณา ล้วนศิลา
 แลสอาดทวยกวาดเตียน มีกุกุทพระสงฆ์ทรงสติตย์
 พฤกษาชिक्षันไม่เหมือนไม้เขียน นำสนกรุกขชาติ
 คายเตียร เทียวเดินเวียนนวงรอบขอบศิริ พอแคควม
 ลมชายสยายจิตร เทียวชมทิศทุ่งทางกลางวิถี ทัว
 ประเทศเขตรแคว้นแดนพวิพวิ เหมือนจะเข้าไปไม่พ้น

แต่ทันกาล ที่พวกทำน้ำโดนตประโยชน์ มีค
 สำหรับเห็นข้างอย่างทหาร พระโองยาวก้าวคืบพันชาน
 กระบอกตาลแขวนกันคนละพวง แต่ใจก็คิดว่าใครเข้า
 ไปขอ ให้กินพออ้อมอทรขหอนหวง ได้ชื่นฉ่ำน้ำตาล
 หวานหวานทรวง ชื่นเขาหลวงเลียบเดินเนินบันได คุ
 เย็นชื่นรุ่มพนมมาก รุกขชาติช่อดอกออกไสว ย่าง
 หล่นร่วงพวงผลาสุมาลัย ต่างเกิดไต่เดินคมข้างชม
 ดวง ภูมรินบินว่อนเทยวอร้อง เหมือนเสียงฆ้อง
 หึ่งหึ่งลวนมวงหลวง เวียนประเวศเกสรายบุษผาง ไต่
 เชยดวงดอกไม้เหมือนใจจง

๐ ไฉนอันท้องเทยวมาเปลี่ยวิจิตร ไม่มีมิตร
 ที่จะชมส่มประสังค กับหนูน้อยพลอยเพลिनเทยวเดินวง
 ชนถึงองค์พระเจดีย์บนคริน ต่างเห็นอยบอยนอยน้อม
 อยพร้อมพรั่ง ย่างหยคนั่งเอนนอนกับก้อนหิน เห็น
 ประเทศเขตรแคว้นในแดนดิน มีบ้านถิ่นที่ไม่วิไรราย
 ครัวรอบขอบเขื่อนค้ำเหมือนเมฆ แลวิเวกหวาดหวอนยัง

ขวัญหาย เห็นทะเลเคหาหน้าหาดทราย คุเรียงราย
 เรยเรยเคยคคคิน ไค้ช้มเพลินเมินมุ้งคท่งกว้าง มี
 แถวทางเดือนท่าชลาสินธุ์ ผุงวิหคนกกาเทยวหากิน
 ข้างโยยบินว่าวอนข้างวอนเรยง ที่ไว้ค้อยเคยวก้เทยว
 ร้อง ประสานซ้องสกลภาษาเสียง กินปล้เข้ลำเขาไฟ
 ิจข้ไม้เรยง กรอดเคยงค้กรอดแล้วพลอดเพลิน รอก
 กระทบแลโลกกระโดดเล่น กระต่ายเต้นตามลำเนาภูเขา
 เขิน ที่ท่งกว้างกลางหนเห็นคนเดิน หายหน้าตาลคานเขิน
 หยอกเอนกัน ทั้งลือเกวียนเคยรคาศคกลากเกลอน
 ทุกฉนเถอนท่งแถวแพ้วจ้งหิน โสมนล้ทคีนางนสายเคย
 แล้วพากันเข้าในถ้ำนำสำราญ มีพระไสยาสน้พระบาท
 เทยยค คนมันเขยคเขยนชคคคคคสังสาร พระทรวงพ้ง
 ท้งพระเพลาก้ร้าวราน โอ้ชาวบ้านช่างไม่สร้างขนข้าง
 เลย ทั้งผนังพงทขอยกยถ้ำ โอ้คนหน้าตาคกเคยว
 อกเอย คว้างเวงเชิงพนมน่าชมเชย ต่างแหงนเงย
 ชมฉงอันกอนคิลา เป็นลกหลันชั้นช่องมีห้องหมี แล

สลับเลื่อมคล้ายลายเลขา กลางคิรินหินห้อยย้อยระย้า
 ภายคาคคดคังพัพวง ฉะเช่นนมฤทธิจะคิคซ้อน เหา
 สิ่งขรเข้าป้ตังวิมวังหลวง เห็นหน้สาวชวายุรินลิน
 ทั้งยวง จะแหนหวงห้องหีบฉงจับกุม เขาตงอางกลาง
 ถ้ามานายออย คมออยผอยเผาะลงทตรงหลุม เป็นไคล
 คล้านาแท่งกลบขงคุม เป็นหินหุ้มอางอิฐลินทกั แล้ว
 เคนคภพาคีลาเลอม ข้างงอกเงอมเงาระย้สลับดี เป็น
 ห้องนอยรอยหนงส้อลายมอม คิคตงขเมอเป็นข้าเคย
 มานอน ชมลูกจันทนกลนกลนระรินวน จนเทียงคิน
 แชนข้ายกลายเป็นหมอน เห็นห้องหินคิลลาน่าอาวรณ
 เคยกล่าววกลอนกลอมข้าไอ้ชาตรี พอจนวนรุ่งฝงนกวิศ
 ร้อง เวไร้องเสียงจิงหริคคังคักดี คิคคินงถึงตัวกลวิ
 ค้องคี่ ค้อข้ายจิงค้อยวายฟายน้ำตา ไ้อยามยากจาก
 ยรินมาถันเถื่อน ไม่มีเรือนแรมอยู่ในคุดา เตือนสว่าง
 ต่างไต้เมือไสยา แผ่นคีลาต่างฟกกระคูกเย็น ยิงรินวิน
 กลนกลันจันทนกระแระ เหมือนจะแนะนำจิตรให้คิคเห็น

หล่อรำกนกน่าน้ำตากกระเด็น ไร่จำเอนเป็นกรรมจึง
 จำไกล มาเห็นถ้ำน้ำตาลงพราวพราว แต่เพื่อนยาก
 ยังไม่เห็นว่าเป็นไฉน จะไปเรือนเขื่อนเขี่ยมก็เจียมใจ
 ขอสั่งไว้เถกถาคชาทรวง อินถานทมมนุษย์หยดกินน้ำ
 มีไต่ถ้ำของอิเหนาถ้ำเขาหลวง เขาช่วยเล่าเถิดว่าเขา
 ไม่ด้อหลวง แต่เขาหวังเขาห้ามต้องขามใจ จึงเขียน
 กลอนนอนค้างไว้ต่างพักตร์ หวังประจักษ์มิ่งมิตรพิสมัย
 จะวิญญูโผทนาให้อำไภย อย่างน้อยใจเลยถ้ำขออำลา
 แล้วลัดออกนอกถ้ำเนาเขาหลวง คุแค้นทองเคื้อนสว่าง
 กลางเวหา ไร่เข็นฉาน้ำค้างที่กลางนา เลี้ยงขบงษา
 เพื่ยกพลอดขบงษอกตาล มาตามทางหว่างโคนคลึงโลก
 จิตร แต่พวกศิษย์แสนสุขสนุกสนาน เห็นกระต่ายไล่
 โลกโคกทชยาน เลี้ยงสกตาลกรากคังคลึงแล ต่างชิม
 ชมคมเคินเจริญวัน เทียวชมชนเขตรแขวงด้วยแสงแข
 ต่างลกเลียวเที่ยวเต็กดอกแคแตร ไต่เห็นแต่กันน้อย
 ต้อยทิว 12 ลักสองยามตามทักถวนขบงษา เลี้ยงแจ้วจำ

